א' באב, תשמ"ח 15.7.1988

ש טעם רודש לברי אורון בי ליוקון את גלידת תיונורט תודשו של למשקה יותולקוני.
כי יש בה קומת קומן (תכולמסידל) חלבן היא הגלידת
בי יש בה קומת קומן (תכולמסידל) חלבן היא הגלידת
האיואלית למי שרוצה לשמר גם על הסעם,
האיואלית למי שרוצה לשמר גם על הסעם,
לבחידובים א סעים מדליקים: הדברבן-מלון,
פסל-סבודים, החדי-אנסט, מנוני ניוברט מוקסא.
אישית של 250 סמרק.

לושיג בכל החנויות וברשתוה חשיון

מונה ליזה של המאה ה־20

היום בו התחילה האינתיפארה איכרי המחר. חוקי אבל מסריה המרוץ לצמרת של נחי הנגבי

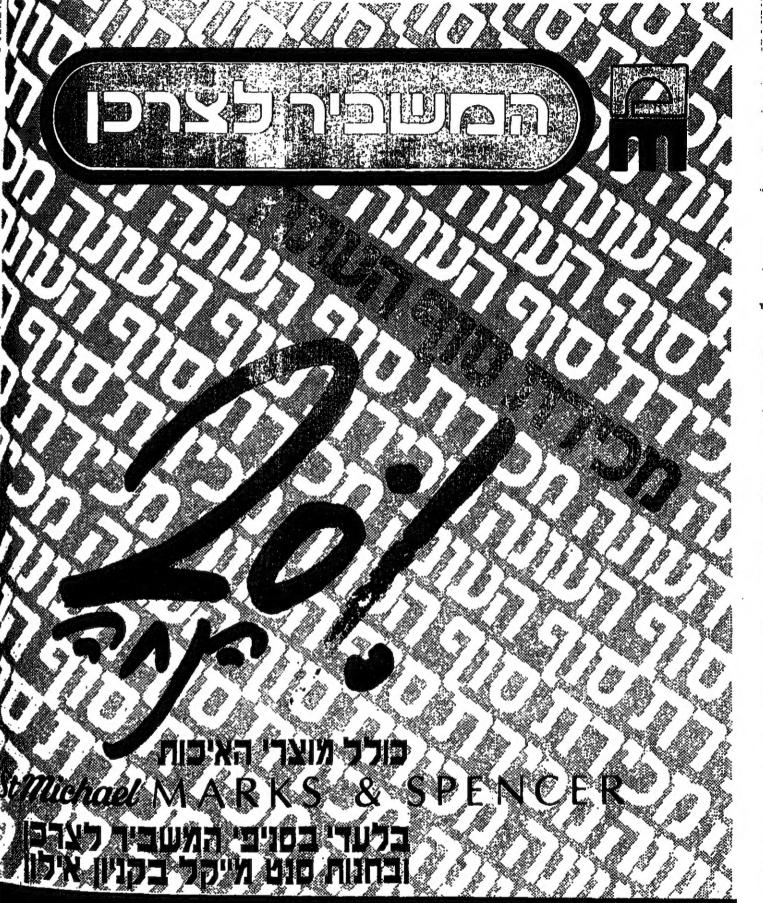
מלומון לניו-יורק במטוס חקונקורד.

בית המזגן

התנולה תערך ב-20.10.88 במשרדי תהנחלה בעוכחות רואה החשבון של החברה

ריבית חודשית חוזל מפריים +

1.25% מותנה בביטחונות כמקובל

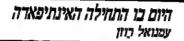
בתי הכל-בו פתוחים במוצ'ש החל מצאת השבת עד שעה 22.30

oicsciu

א' באב, תשמ"ח 15.7.1988

1988 ₪ פל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

שנאה כריאה מיכל קפרא

הרועה הוה בסיידר יצחק בקדחורין

חוקי אבל מסריח עמוס לבב

טיול סופשכוע, אבטיחים נילי פרידלגדו

שטח פרטי, יוסי גרבר עורית ברצקי

דונם זקנות כמקום דונם כננות כרמית גיא

אסטרולוגיה: מפת האינתיפארה רות אלי

בשער: מונה ליזה, גירסת קומיקס של דון מרטין, במוזיאון ישראל. כחבה בעמ' 40.

גורבאצ'וב: "מקווח שנאומי לא הראיג אתכם יתר על המידה".

עורך: עמי דוריאון סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עודך: אורית הראל עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, יעל חורן, נטע גרינשפן מודעות: אורי דגן

५ सावद्यांक

היום בו התחילוהאינתיפאדה

ככוקר ה־9 כרצמבר 87' היו במאחז צה"ל בג'בלייה מעט יותר מ־50 חיילים. בלי ציור הולם או הנחיות מתאימות הם ניצבו מול המון משולהב שבלילה ליווה את ארבעה הרוגי תאונת הדרכים המפורסמת לבית הקברות. ה־50, מילואימניקים עתירי נסיון, התריעו ימים קודם לכן שעזה אינה כשהיתה. אמרו להם שדבר לא יקרה. שבכוקר ייצאו הכל לעבודה כרגיל. אבל האנשים יצאו להפגין. מפקר צעיר שנקלע עם אנשיו להמון משתולל ירה לרגליים. דווח על ההרוג הראשון. כך החלה האינתיפארה. בהפתעה שנבעה מקריאה לא־נכונה של אותות בשטח, במחסני־חירום ריקים, במשבר אימון בין מפקדים. ההסטוריה,

מתברר, חוזרת על עצמה. מאת עמנואל רוזן

מצה"ל. ביקשו הסברים, הנחיות. פקודות. אמרו להם ישובה וווצי בבוקר היף ברצמבר 78', יום פרוץ האינתיפאדה, היו מחסני־הציור של הפר ששום דבר לא יקרה. שעם כל הכבוד להלוויה לוגה המסייעת במאחו שכלכ מחנה הפליטים הסוערת, כשעה ארבע כבוקר יצאו כולם לעכודה ג'בלייה מרוקנים מציור לפיזור הפגנות. לא בישראל כי כך הם עושים תמיד וכי מהפגנות היו שם רימוני גז, גם לא כרורי גומי. מעט יותר מ־50 אראפשר לפרנס משפחה. ואמרו להם שאם יערה משהו חיילים ניצבו כחזית מול פניו המשולהבים והוועמים יוצא דופן, והסכירות לכך, כמוכן, נמוכה, שיפעילו את של המתנה, שליון בלילה, בתהלוכת הפגנה סוערת, שיקול רעתם. את ארבעת הרוגי תאונת הדררים המפורסמת לכית

מעט יותר מ־50 חוילים, מילואימניקים, יוצאי יחידות חידר מעולות, עתירי קרבות. בלילה שלפני, כאשר צפו בחלוויה הסוערת, התריעו שמשהו הולך לקרות. גם בימים שלפני כן חזרו ואמרן שעזה אינה חיה וצריכים להפעיל את שיקול דעתם. המחסן של כתמול שלשום, שהתושבים משולהבים ואינם נותעים רימוני הגו וכדורי הנומי היה ריק. התגבורות, שביקשת

arream 6

כארבע ככוקר לא יצאו המועלים לעבודה. בשעה שמונה וארבעים רקות דיווח התצמיתן על הסגנה של מאות אנשים המתארגנת מול המאחז. כתוך שתי דקות. יכולים היו חמאות האלה להיות על הגדרות. מאות מול כמה עשרות חיילים המצויירים כנשק היורה אש

הפלוגה בלילה שלפני, לא הגיעו.

כך החלה האינתיפארה. בהפתעה, סונקה מקריאה לאינכונה של תאותות המכשרים כשטות וכ"מחסני חירום" ריקים מציור מתאים ההסטוריה מסתבר, חוורת על עצמה

"התחלנו את שירות המילואים בג'בלייה ב־12 בנובמבה", מספר שי תמרי, חייל הפלונה, כן יף חנרסאי מכונות ממיתר בשירות המילואים הקדם שלהם שם היתה עריין עוה משם שבו אנשים אם תולכים כארבע בוכר לעבודה בישראל "מפשר הנפו" מספר שי, "אסף את כל היילי הגרור להרצאת פוישו

עופר: "מצחיק, אבל ריחמתי עליהם. ידעתי שיש לי מספיק תחמושת לחסל את כולם, אבל מצד שני לא רציתי לפגוע. ידעתי שהם מחכים להודמנות להרוג

אותי – אבל ריחמתי עליהם".

ואמר לנו שעוה היא אותו מקום שאנו מכירים. שאין

שום חדש. הוא לא סיפר לנו ששכוע לפני בואנו היתה. התקפה של 2000 מסנינים על המאחו בג'בליה.

מסקר הסלוגה, רוני כראונשטין, כן 34, מנחה

מערכות מתל אכיבן אומר שבאימון המוקרם הכינו את

החיילים למקרים של היתקלויות בפעילות חכלנית

יעויינת. עניין פיוור ההסננות לא חורגל ורק הווכר:

כלאתר יד. "הין מסווחים, מסלול היחקלריות באש חיה,

אימון בירי על רכב פורץ מחמום, ידי לחוד המון

שמתוכו נורית לעבר החייל אש. הנושא של פיזור

המבנות בא לירו בימוי בהרצאה עציה משי אחר

הקצינים במשם. היתה גם הרגמה הפוה של ידי כרור

העובדה ה'שולית' הואת לא היתה ידועה לנו".

ניורא. קצין סיור בפלוגה, כז 50, יועץ השקייה בין־לאומי ממושב לכיש: "בתררוך של המח"ט נאמר לנו שמילואמניקים שהיו במאחו לפנינו ירו והרגו אשה כהפננה. אם אתם נאלצים לירות, אמר המת"ט, תהרגו את האדם המתאים. זה היה תדרוך שדיבר במפורש על שימוש כאש חיה. לא קיבלגו שים תדרוך "משטרתי' על פיזור הפגנה של אנשים לא חמושים". ביתר הפלונות לא היה המצב שונה. מפקר פלוגה

גומי והצגה של רימון גז. לא נתנו לנו לתרגל את זה".

שהוצבה כאותו זמן כמקום אתר ברצועת־עזה, מספר על הימים הראשונים שלפני ואחרי ה־9 כרצניבר: "לא קיבלנו תרריך על שימוש באש. לאיש לא היה ברור מתי יורים כאוויר ומתי לא. היו הנחיות כלליות של: תאמו את העובדה שבעוה היה מצב חדש. לא דיכוי איתנו על מוקריימתיחות בעיר. החירושה הקשה היתה שלא נעשתה כלל עבורתימטה על המצב החרש, שפועלים בצורה אימפולסיבית, כלי סדר וכלי שיטה. שאיש לא קורא את המצב החרס. לדוגמה, כיום השלישי של האינתיפארה נותרה עזה ללא מפקר.

צה"ל: אין תגובה. הרמטכ"ל: סומך יריו על מסקנות האלוף.

עריב" ביקש לראיין לצורך קבלת תנובה אה אלוף פיקוד מהדרום. האלוף מרדכי סירב. הוא היפנה אותנו למפקד הרצועה תא"ל יעקב. הפנישה נועדה להתקיים בסוף השבוע שעבר, אך כוטלת ברגע האתרון בחוראת האלוף. דובר צה"ל הבהיר לאלוף שביטול הפנישה פירושו פרטום הכתבה ללא תגובה צה"ל. האלוף מרדכי עמד על שלו: לא תהיה פגישה. במקביל הגשנו רשימת שאלות לרמטכ"ל: ז. האם בכוונתו למווח

קצין בודקו 2. מדוע לא מונה קצין עד היומז 3. מה חווכת הרמטכ"ל לגבי תחושת החיילים שהם אינם זוכים לגיבוי על מילוי פקודות! 4. האם סבור הרמטכ"ל שחיה מקום להדיח את הקצין עופר מיכאליו תשונת הומטכ"ל הימה קצוה: הוא סומך את ידיו על החלטות ומסקנות אלוף הפיקוד ואין לו כוונה להתערב בהן. ווהי, אם כן, תעבת

למעשה, כמשך ארבעה ימים, הייתי אני, המ"פ, מסקר העיר וניהלתי את העניינים ברשת הקשר הפלוגתית שלי. ווה קרה כימים של מצב מתוח שהלך והחמיר".

ב־24 בנוכמבר, בשעות הכוקר, נכגטו חיילי הפלוגה למאחו. כשפה אחת ועשר רכות בצהריים התקרכו עשרות מפגינים לגדרות המאחו והככירו עליו כמות עצומה של אכנים. זו היתה קכלת הפנים.

עוה לא היתה כתמול שלשום. לימים יספרו על אותו לורד אנגלי שסייר בשטח כמה טבועות לפני פרוץ האינתיפאדה, ובסובו ללונדון כתב למארגרט תאצ'ר דר'ה המור המובא פיצוץ קרב וכא. בצה"ל לא ראו דכר, ואם ראו – התעלמו. חיילי הפלוגה היו יוצאים לסיורים בשטח בקבוצות של ארבעה עד שישה חיילים, כהרכב ובנוהל והים לאלה שהיו נהוגים בעוה בימי רגיעה ושלווה.

יום אחר בשטח הספיק לחיילי הפלוגה להכין שכבלת הפנים מה־21 כנובטבר היתה רק כעה ראטונה. שי: "קבוצות של עשרות מפגינים היו תוקפות כאופן-שיטתי כל סיור שלנו שיצא לשטח, מונבות בו ומיזרות אבנים. ההנחייה היתה: לרדוף ולתפום כל מי שווום: בכרור בזורק אבן על חיילים. לא לוותר. הבעיה היתה שארבעה או שישה חיילים לא יכלו להשתלט על העניין, כאשר עשרות או מאות אנשים תוכפים אותם והם אפילו לא יודעים אם ההוראות פתירות להם לפתוח כאש. לא היו לנו תשובות למצב בשכות. ביום חמישי, הינ בוצמבר, הגיע לביקור ראש מטח פיקוד הררום תא"ל ד'. היינו אחרי תשעה ימים קשים (המשך בעמוד מכא)

78iaeaio

המים רוני: "יצאתי מהפגישה הואת, ומפגישה נוספת כ־7 ברצמבר עם מפקד הרצועה, בתחושה שמה שאני לא אעשה ואיך שלא אפעל – לבסוף אני אהיה מי שיתטוף על הראש".

גיורא: "בכל הפלוגה היו לנו ארבעה רימוני גו שנורים ממדוכה. סגו מפסד הנפה אמר שאיו יותר – חהו, יום אחרי זה ראינו אותו בטלוויזיה יורה שישה רימוני מרוכה לחוך רחוב ריק".

נתאונה עם סמיטריילר ישראלי. ברחבי הרצועה נפוצה השמועה שהגהג דרס את הארבעה בכוונה תחילה. בלילה נערכו ההלוויות, מצעדים של אלפים נותרו מול המאחז של צה"ל ויידו אבנים גדולות וכלוקים. המהומות נמשכו אל תוך הלילה ופוזרו לאחר שעות רבות בידי חיילי הפלוגה, שוטרי מג"ב ובהשתתפות סגן מפקד הגיורה והמג"ד.

גרוע יותר. הם אמרו שצריך לתגבר את הכוחות נמתנה. "הרגיעו אותנו", מספר שי, "אמרו לנו שאנחנו לא מכירים את הערבים. שכארכע בבוקר הם יוצאים לעבורה ויהיה בסדר". לא הוחלט על תגבור, לא המלט על צערי מנע או הטלת עוצר. עולם כמנהגו . נהנ. מאוחר יותר ידכרו בגלוי על טעות כשיקול. מאותר יותר גם יתברד שאלוף פיקוד הדרום לא קיכל ריווח על התאונה הקטלנית שהבעירה את לפיד האינתיפארה. האלוף יאמר כי אילו היה יורע – היה מרה מיד על תגבור כוחות.

ככמה מוקרים בעת ובעונה אחת. אלמים יצאו ככרים והשליכו אכנים ובלוקים מהגגות. המסגינים גילו העזה רכה. ירי כאוויר לא הרתיע אותם. הם ניצכו מטרים ספורים לפני החיילים, פתחו חולצות והתגרו: הפחרה, ספגו בקבוקי תבערה שאחד מהם אף התלקה כאשר סגרו החיילים את "מרפי" הנגמ"ש, ניסו המפגינים לקפוץ עליו תוך כרי נסיעה הנגמ"שים וחורו למאחו.

בשטח, מול האלפים המשולהבים האלה, הציג צה'ל שני שיורים רגליים ועשרה חיילים), סיור רכוכ אחד ושני ג'יפים של משמר הגבול. אחד מחיילי הסיור היה עמי וולקוביד', סמל מחלקה, בן 39 מירימרדכי. ככל המהומה הואת", הוא מספר, "לא קיבלנו שום הודאות מיוחדות. שיצרת הסיורים והחתנהנות נשארו

שמע מהמחים פרפים ראשונים והכריו, בר במפום:

וביקשנו הבהרות והנחיות. התשובה שקיבלנו: 'תפעילו את שיקול הדעת', או 'זה לא נורא, זה גל חולף שיעבור'. הרגשנו שאין להם תשובות או שהם פשוט לא מעוניינים לענות".

תחושות חיילי הפלוגה, של הסלמה ושינוי נאווירה ובהתנהגות התושכים, הועלו שוב ושוב כישיבות עם מפקרי האיזור. רוניו "לא היתה התייחסות רצינית לדכרים שלנו. אני רק לא מבין למה דיברו אחרכך על הפתעה. שסויות. היו מספיק עיניים שראו והתריאו. אני מניח שלא הייתי היחיד".

כ־8 כדצמבר נהרגו ארבעה מתושבי ג'בלייה מעשבי המחנה שועקו סיסמאות נקם. כמה מאות מהם

חיילי הפלוגה הביעו חשש שלמחרת בכוסר יהיה

"רינו לרגליים. ירי סלקטיווי, בכרורים בודדים, לא צרורות, לא ירי בלתי־מכוון. יריתי והתפללתי, התפללתי שוה לא יפגע".

בשעה 6 של בוקך ה־9 ברצמבר החלו בג'בליה מתמות והתפרעויות. שלא כתמיר, פרצו המהומות לסימטאות המחנה, חסמו אותן בצינורות השקייה תירו, יא מאנייקים", הנגמ"שים, שיצאן לסיבוב

בעשר וחצי הגיע אלוף הפישר יצוא פררכי הוא כל אותו בוקר פיקר סגן עופר מיכאלי, מפקר פחלקה בפלונה, על הסיור ורכוב. עופר, בן 26, חושב

אילת, ושלושה החיילים שהיו עימו כסיור, הוקפצו אצלי בפיקוד לא יהיו מפקדים שיורים ופוגעים במשך שעות ממוקר אלימות אחר לשני. ארבעה באוכלוסיה אזרחית. הקצין הזה לא יהיה מפקר בפיקור

חיילים על תקן מטף הכיבוי של ג'בלייה הבוערת

עופר הבהיר לשלושה החיילים שאיתו שירי אש חיה

אטור בתכלית האיטור – אלא אם נשקפת סכנת חיים

ממשית. יום לפני כן גער בחייל שירה באוויר. הרוכה

הפגנה המתרכזת ברחבה שמול המאחז. עופר מיהר

למקום והתקבל במטח אבנים. "ראינו נער כן 14 מיירה

כנו אכנים, ובהתאם להנחיות המפורשות התחלנו

לרדוף אחריו כדי לעוצרו ולהביאו למאחז", מספר

אחר נשאר לאבטח את הכניסה לבית והאחרון איבטח

את הרכב. כרגע שהנער נתפס, החלה המהומה. "כל

כני המשפחה התחילו להאבק איתנו", מספר עופר,

"הנשים היכו כנו עם מגרפות. בתוך שתי דקות הקיפו

את הבית משלושה כיוונים מאות מפגינים והחלו

לרגום כאכנים. אחת האכנים פגעה במכשיר־הקשר

שברכב וניתקה אותו. קראמי לחייל שהיה בחוץ

להיכנס פנימה. האבנים פגעו כגו ככל הגוף. אי־אפשר

היה לצאת החוצה חזרת לרכב. יריתי רימון גו אחד וזה

לא הרשים אותם. גם ירי באוויר לא עור. כשלב הוה

הושלכו על הרכב שלושה בקבוקי תבערה. שניים

נדלקו והבעירו את הרכב כאשר מקומיים שופכים

הגיע הרגע שממנו ניסה עופר להימגע בכל

מחיר. "זה מצחיק, אכל ריחמתי עליהם. מצד אחר

ירצתי שיש לי מספיק תחמושת לחסל את כולם, אבל

מצר שני לא רציתי לפגוע. ראיתי את הפרצופים

שלהם, ידעתי שהם מחכים להזרמנות להרוג אותי – אכל ריחמתי עליהם. אולי מפני שהם לא היו המושים.

הבעיה היא שלא היתה ברירה. נתתי הוראה למש"ק

שהיה איתי לירות לרגליים. שנינו ירינו. ירי סלקטיווי,

בכדורים בורדים, לא צרורות, לא ידי בלתיימכוון.

יריתי והתפללתי, התפללתי שוה לא יפגע. בשלב הוה ביקשתי מהמשיק שיחסה עלי, יצאתי מהבית החוצה

כדי לכבות את הרכב הבוער, חספתי אכנים, חזרתי

פנימה, שוב ביקשתי חיפוי ריצאתי, שוב חמפתי אכנים

התחילו לסגת. ראיתי שהם גוררים פצוע. המש"ק אמר

ישראה עור אחר או שניים. כאשר עוכנו את המקום,

השתהה במקום זמן רב מרי, תהפוך הערכה זו

"לצאת מוח" כלי נפגעים לכוחתינון נפהלה מיר

בהלם וכצער כאשר הגיעה חוורעה על הרוג, חורוג

הראשון של האינתיפארה. החיילים מסכיב הרגיעו

אותו יפעלת בדיוק לפי ההוראותי אודריכן ערך

המג"ר תחקיר ראשוני. מסקנתו יעופר פעל ללא:

דופיר. ואורייכן כא המחים, תיחקר וקנע: עופר פעל

על-פי הנוהלים. "הוא הבטיח לר ניבוי חרימשמעי".

עופר מעריך שהארוע כולו נמשך פחות מעשר

עופר חזר למאחז. התחושה הסובה שהצליה

איש מהמפגינים לא נשאר שם".

דקות. מאוחר יותר, כאשר אלון

למשמעותית ביותר.

אומר עופר

- ככה במשך כמה רקות. רק אחרי כחמש דקות הם

קנקן נפט כדי שהאש תהיה גרולה יותר. מישהו ניסה

לחטוף את הנשק מאחר החיילים".

שני חיילים נכנסו לתוך הבית אליו נמלט הנער,

בשעה שמונה וארבעים דקות דיווח התצפיתן על

של עופר היה נצור.

עופר.

הרמטכ"ל דן שומרון (ימין) והאלוף יצחק

אלוף הפיקוד ואין לן

כוונה להחערב בחו",

מרדכי. "הרמטכ"ל סומך

ידיו על החלטות ומסקנות

רק אחרייכן החל התחקיר. האלוף שאל את עופר מדוע צריך היה לרדוף אחר הנער לחוך הכיח, לשם מהז מפקרי הגיזרה שתקו. איש מהם לא התנרב לומר שאלה כדיוק היו ההנחיות ושכך פעלה הפלוגה מאן החלה את שירותה בג'בלייה ב־24 בנובמבר. סגן מפקר הפלוגה, צכיקה, שהיה כאותו בוקר מפקד בפועל של הפלוגה והמ"ם היה בחופשה כביתו, קם ואמר טאלה ההוראות שקיבלה הפלוגה ממפקרי הניזרה. איש לא התייחם לדברים. האלוף מרדכי רק חזר ואמר שעופר נהג שלא בחוכמה. חר וחלק.

המשך התחקיר היה כשעות אחר הצהריים. האלוף, ועימו המג"ר, עופר וקצינים נוספים, חורו לבית כו התרחשה התקרית. הפעם היה האיזור רגוע, אלא שצה"ל ככר הפיק, כנראה, לקחים ראשונים, שכן פמליית האלוף היחה מאובטחת כהלכה מכל הכיוונים. עוסר: "האלוף הסתכל מסכיב והתעצבן. הוא שאל

אותי: לא יכולתם להשתלט על ילד קטן בן 11? הסכרתי לו שכל האחיות והרורות התנפלו עלינו והיכו. הוא אמר: 'או נותנים להן בעיסות', ועניתי לו: לא כך חונכתי. אני לא מכה נשים וילדים. הוא הסתכל הצירה וצעק: 'ולהרוג שניים וה יותר טובז"

התחקיר הסתיים. אלוף הפיקוד הודיע למג"ר שעופר מורח מהפלוגה, מיידית. עתה העלה האלוף טיעון חרש, שונה מהטיעון שהשמיע בכוקר כאשר ביקר את עופר על העובדה שהרג אזרחים. הפעם ריכר האלוף על העובדה שעופר השתהה יתר על המידה בתוך הבית, על שיקול לא נכון שהוכיל אותו לסשואציה שחייבה ירי. ואכן, הסכים האלוף מרדכי, לא היתה כרירה אלא לירות, ואת וה עשה עופר על

> "התחושה הקשה היתה שלא נעשתה כלל עבודת־מטה על המצב החדש, שפועלים בצורה

המג"ר גיסה לערער בסני האלוף: "אני מקבל את טענת האלוף שעופר השתהה יתר על המירה. אמנם עופר טוען שבל העניין ארך לא יותר מעשר רקות, אבל סשה לו להעריר נכון את הומן. לרעתי, זה היה רבע שעה ואולי יותר. עם זאת, אינני זעשב שוה מצריק לשלול מעופר את הוכות להיות מפקר. אפרתי את זה לאלוף הדימשמעית. אבל הוא כשום אופן לא הסכים לוותר, אגי חושב שצריך להבין את זה כחלס מהטיטואציה הכללית – איציק מרוכי הבין שהתקרית הואת תדלים אש גרולה ברצועה. הוא תבין מיד שחהיה לוה השפעה חמורה. ועופר שילם את המחיר".

גם המח"ט ערער על ההחלטה. הוא הודיע לעופר שיתמוך כו ויפעל לשינוחה וגם מסקר הרצועה אמר למ"ם רוני שיש מקום לברוק את העניין, ואף החחייב לבצע את הבדיכה בעצמו. אמילו חוכרי מצ"ח סיכמו ברו"ח שלחם שעופר לא חרג מהנהלים וכי אין מקום למוח נגרו בואיכים משפטיים

(הקשף בעמוד הכא)

dicacis 6

תחילת האינתיפאדה היתה הומן של הנשים, הילדים והאבנים (צילום: ראובן קסטרו). אבל האלוף לא קיבל אף לא אחת מחוות הרעת המג"ד אמר שישקול. שכוע המילואים האחרון בג'בלייה עבר על חיילי הפלוגה המסייעת כאווירה קשה. שי אומר, שעוברת הדחתו של עופר לא נקלטה בתודעה. החיילים סברו שלעופר מגיע צל"ש, או לפחות טפיחה של השכם. "היה כרור לנו שהאלוף שלף מהמותן ברגע של רוגו יוחר משלושה חורשים חלפו עד שקויימה ההבטחה לבירור תוזר. אמת הסיכות העיקריות לעיכוכ הגדול היתה העובדה שאלוף הפיקוד ומפקד הרצועה

(המשך מהעמוד הקודם)

ושהוא יחזור בו. מפקד הרצועה דיבר על בירור חוזר",

ההרחה אלא כרַקע לארועים, כמצכ החמור כו מצאה

רבע שעה. אחרייכן הבהיר כי אין לו כל כוונה לחזור

כו, וכי עופר מיכאלי אינגו ראוי לשמש כמפקד

בסיקור הדרום. המח"ט, מפקר הרצועה והמג"ר ביקשו

עיון חוזר. מישהו אמר שהדיון לכש אופי של כקשות

רחמים ותחינה. עופר ביקש לדעת היכן היה

שיקול־הרעת המוטעה שלו. האלוף מרדכי אמר לו: היית צריך לירות מוקדם יותר, לא לחכות כל-כך

הרבה זמן. זו היתה הפעם הראשונה שהנוכחים שמעו

מפי האלוף טיעון כזה, שונה משני הטיעונים הקורמים.

מפקד הרצועה ביקש שוב לשקול את חומרת העונש.

האלוף מרדכי אמר כי חומרת העונש כמוה כחומרת

המעשה. רבר חמור כזה, אמר, לא היה מאז תחילת

שאנשים כדרגים כאלה יהיו מסוגלים להקשיב ולשנות

דעות. אוכוכתי קשות ממפקד הרצועה ומהמג"ר,

שרבריהם בפני האלוף היו צמחוניים, נפחרים. כאילו

אמרו: בואו ונקריב קצין מילואים אחר למען שלמות

עד לקיום הבירור החוזר, במשך שלושת חורשי

הציפיח, עברו על הגדור ימים קשים. משבר אמון חריף

פרץ בין המג"ד לבין חייליו וקציניו. אלח טענו כי

המג"ר טירפר את נסיונם למחות ולדרוש כירור

כדרגים הגבוהים. המג"ר – הם אמרו – העדיף לשמור

על שמו הסוב של הגדור וניסה לחנוק כל יוזמה.

בסופו של דבר גם הריח את מפקר הפלוגה וסגנו על

מעורבותם בכתיבת עצומה לרמטכ"ל. שני מפקרי

פלוגות נוסטים בגדוד פרשו מתפקידיהם. כמותם עשו

האחרונים שלפני השחרור משירות המילואים, אחרי

שעופר כבר היה כבית. העצומה ביקשה מהרמטכ"ל

לשעול לכירור הארועים שהוכילו לתקרית ה־9

ברצמבר ולביטול הרחתו של עופר. כל חיילי וקציני

הפלוגה חתמו עליה, למעט מפקר-הפלוגה, רוני,

שהבהיר כי הוא מודהה לחלוטין עם תוכנה אך נענה

לבקשת מפקר הרצועה "לתת לו צ'אנס לפתור את

המילואים. חורש ימים התעכב משלוח העצומה בגלל

העגות לכקשות המג"ד שהבטיח כי הנהיהנה מתפנה

מפקד הרצועה לקיים פגישת בירור. ב־12 כינואר כינס

המג"ד את קציני הפלוגה וביקש ארכה נוספת. עוד

כמה ימים. כ־15 בחורש עריין לא נקבע מוער

לפגישה. החיולים החליטו מחכים עוד שלושה ימים –

ושולחים. חיכו ושלחו, מבלי לדעת שכאותו יום, ה־18

בינואר, נקבעה לשעות הצהריים הפגישה המיוחלת

היתה שכירת כל הכללים. העובדה שלא ידע כי

כ־16 בדצמכר השתחררה הפלוגה משירות

נוסת העצומה חוכר עוד כג'כלייה, כימים

המערכת והשקט התעשייתי שלה".

עוד שני חיילים.

הבעיה בתוך המערכת".

משרדו של מפקר הרצועה.

низетія 10

עופר: "יצאנו מהפגישה המומים. כולנו. ציפינו

הבירור, בלשכת האלוף מררכי, היה קצר וכוטה.

נפגעו אישית מעצם משלוח העצומה לרמטכ"ל. חיילי הפלוגה קיוו כי הבירור יהיה מקיף ומעמיק, מנותק ממשקעי התשעה ברצמבר. שיעסוק לא רק בעצם מרגישים שבגדו בנו, שהמערכת את עצמה הפלוגה, נבוכה ובלתי מוכנה, עם פרוץ לא מחזירה לנו את היחס והאהבה שאנחנו נותנים לה עם כל הלב". האלוף פתח את הריון בהודעה כי הוא מקצה לעניין

העצומה נשלחה, למרות שהמ"ם אמר לו מפורשות

"מכתב זה (הכוונה לעצומת החיילים) נשלח אליך...

המכתב השיג את התוצאה הצפוייה. לשכת פעל יחר איתי לקיום הפגישה עם מסקר הרצועה".

במצב קשה כליכך עם פרוץ האינתיפארה.

"אני כועס. רע לי. כולנו כועסים.

בהסרם האפשרי".

לשתררני מכל תפקיד מיקודי".

לפקר על הפלוגה המסייעת.

מכתככם התקבל. נכרוק. נעיין. נחשוב.

ש"אי־אפשר יהיה לעצור את זה", פגעה במג"ד ונראתה לו כשבירת מנהיגות. הוא החליט לעשות הכל כדי לטרפד את נסיונם של חייליו לסייע לעופר ולקבל תשובות דרך לשכת הרמטכ"ל.

המועלים במכתב זה לטיפול הגדור והחטיבה".

המג"ד אינו מכחיש כי אלה עמדותיו. למרות ואת, דרך הטיפול של החיילים כפרשה לא נראתה לו. הוא מספר כי פעל ללא לאות – ובלי יריעת החיילים - כרי שתשונה החלטת האלוף. החיילים טוענים כי למעשה לא נקף אצבע. הוא מונה אחת לאחת את שיחות הטלפון שקיים בנושא, על־חשבון ומנו הפרטי, עם מפקר הרצועה. אין לו הסבר מדוע ככל התקופה הזו קיים רק שיתת טלפון רצינית אחת עם עופר, הוא אומר, לעומת זאת, שחירבה לשוחה עם אימו של

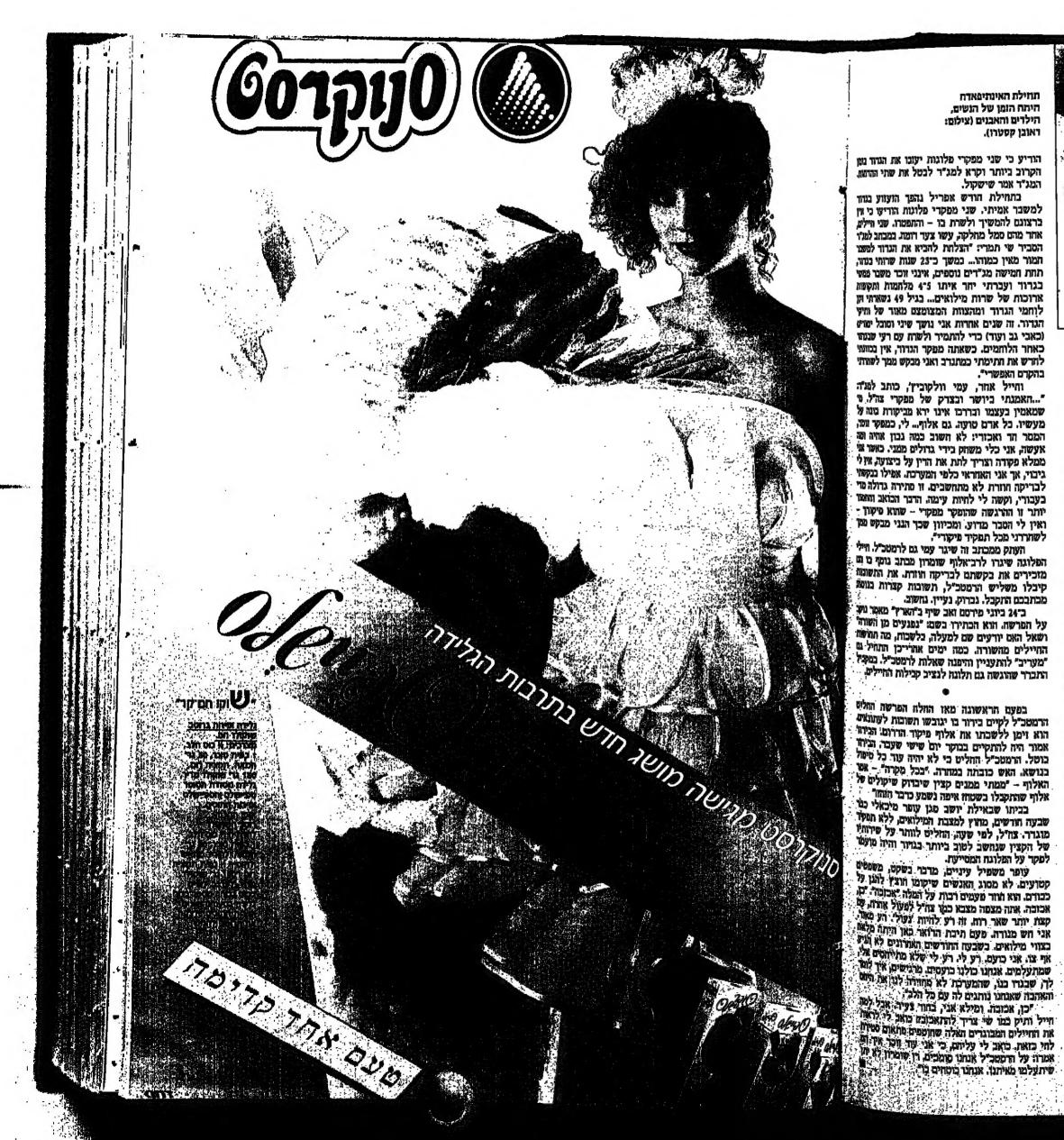
ב־29 בינואר הוא כותב לרכ־אלוף שומרון:

שלא כידיעתי וכידיעת מפקרת הגדור, ובניגור מוחלט לסיכום מפקדי הגרוד על דרך טיפולנו כנושאים שונים כתוצאה מהתעטוקה המבצעית אותה ביצענו כעוה. אני רואה מכתב זה כמכתב מחוצף, מיותר, כלתי ענייני בתוכנו ובסגונו כאחר ורצוף אי־דיוקים... בכוונתי לחסיק מסקנות מרחיקות־לכת עם מסקר הפלוגה וסגנו בהקשר לכך... לפיכך הנני מכקשך שלא להתייחס למכתב החיילים ולהשאיר הטיפול בנושאים

הרמטכ"ל הודיעה כי מאחר שנוסחו מקוכל גם על אלוף פיקוד הדרום, היא מסידה ידיה מטיפול בפרשה. מפקר־הגרוד, מצירו, עמד בהכטחה להסקת מסקנות כלפי מפקרי הפלוגה. הוא הריח את מפקרה, רוני, ואת סגן המ"מ צביקה. "את רוני" – אומר המנ"ד, שביקש ששמו לא יוסיע ככתבה זו – "הרחתי משום שלא הצליח להעביר לחיילים את התחושה שאני ומסקר חרצועה פועלים בעניינו של עופר ומשום שלא הצליח למנוע את משלוח המכתב שהכעים את מפקר הרצועה וטירפר את העניין. את צביקה הרחתי כי הוא שיחק משחק כפול – מצר אחר התם על העצומה ומצד שני

חיילי הגרור היו המומים. חתייצכות המג"ר נגר נסיונם לזעוק ולפעול למען עושר שברה אותם. הם זכרו כי התייצב לצידו של עופר, טען כי האלוף טועה ואף אמר כי יש לכרוק מדוע מצאה עצמה הפלוגה

כ־29 במרס נקראו חיילי הגרוד לשני ימי אימון השתולל מועם. מבחינתו, הוצאת הילכלוך" החוצה דרשו שיתת הבחרה עם הבניה שיחה קשה. אמרה על הרמטכיל אנחנו פומכים, דן שומרון לא מ החיילים סם ודיכר בהתרגשות על אווירת משבר. הוא שיתעלמו מאיתנו. אנחנו בוטחים בה

צחי הנגבי. "צריך לוחמים בכנסח", הוא אומר. וגם שהשנאה לערבים היא שנאה בריאה, כי היא שנאה טבעיח של האוייב. והכל הוא אומר בסבלנות, בחביבות, עם חיוך שרמנטי שנשלף לפי הצורך. הרבה זמן החכונן לקרב על היער – מקום ברשימת חרות. רץ מברימצווה לחחונה, מבריח ללוויה, זכר שמוח של כל אנשי המרכז כמעש, הכיר, שילפן, נפגש, כחב, הצטלם --ובסוף ארנס עשה לו חרגיל. על מקום 38.

> ולאת וניכל קפרא צילם: ראובן קסמרו

לא תלכש ועלצה ארומה כשום טנים באוט. בשום אוסן. וגם לא גוונים שקי רובים לארום. כמו ורור. אסור ורור. שינאז. צייך לרדת מזה. שמעת אותיז רק לא ארום". מי אמר למי, איפה, מתי. חברת מרכז וארות שרה כהן למועמר צחי הנגכי. בחצר הווילה כשיכון צמרת בתלאביב השייבת לרור של צחי, אח של אמא, גאולה כהן. שלושה ימים לפני הבחירות הפנימיות של תנועת החרות לפאול.

חבורת אנשים מתפקרת כחפ"ק. ושרה, אשה חמה וראנית מסניף זירות כירושלים, אולי חוששת שאם צחי יניץ את זרועותיו על המירשאות בהרצליה מישהו קצר ראייה יחשוב שהוא למעשה ויגל אחר כמאי. ראוי לכושה ולחרפה.

חמש אחר־הצהריים. רמת לחות הרסנית. על השולחן ניצכת קערת פידות עמוטת דוברבנים, פאי, וגם עוגת קרם מהממת. הדליקטסים זורמים הישר לאישוני העיניים של חברי המרכו שהם גם חברי (חמשך בעמור תבא)

13 Blacaio

במשרדו, על רקע דגל ותמונת ז'בוטינסקי. "אני מנטה לשכוח את רותרגיל של ארנט. לשכוח זה לא למחוק"

(המשך מהעמוד חקודם)

המטה של צחי הנגבי. זה לא פשוט לקום ולקחת. לא נעים להיות פרעסר. העוזרת הפיליפינית שואלת באנגלית אם הכל בסרר. בטח. "יש קרב אל היעד ויש קרב על היער", מסכיר הנגבי לאוהריו הקרביים, "בסוף הקרב הקשה אל היער בררך כלל מתווכחים. סופרים נפגעים. אסור שוה יקרה לנו. יום רכיעי – הקרב על היעד – הוא בחוקת הרכר החשוב כיותר".

עכשיו כבר כרור. הגנרל צחי, כן 31, ככש את היעד. יהית חבר כנסת. מקום 38 כרשימת הליכור לכנסת. מקום שנים־עשר במאנל. מקום אפס כשלוש השביעיות. מה זה חשוב. הוא אחד ממאה ועשרים חורצי הגורל. אם תרצה או לא. הסיפור הזה שייך לרגעים שלפני. כשהרצון להיות חבר כנסת עוד היה בגדר שאיפה. לא שאיפה, אוכטסיה. כמעט על החיים ועל המוות. עובדה, אפילו לא ספרו נפגעים. אגב, סיסמת התעמולה שלו היתה: "צריך לוחמים בכנסת". מסר מיליטנטי, אגרסיכי, אלים. אם זה היה תלוי בו, הוא אומר, פרועסור לייבוביץ היה יושב כבר מזמן

הנגבי שקוע במרידות: "יש 200 מטר של הליכה ברגל מהחגיה עד לכניסה של הקאנטרי. האם נתפוס אותם שם או במידשאהז לפי הערכות אופטימיות יהין לפחות 6000 איש. חצי מטר מרובע לאיש. צריך לקות את זה בחישובים. המיקום שלגו יחסית לכניסה הוא בקו אלכסוני לכוון המיזנון".

ירגיו אותם?

הומן יטפטפו צחי הנגבי. ררך אגב, דאגתם שהמטה

עוד משהו של צחי: "יש 2080 חכרי מרכז. מתוכם אני מכיר ומזהה 1784. אני מעריך שאין אדם שמכיר כמות כזו. 296 עדיין לא פגשתי. אם אתם רואים אחד כזה לקחת אותו אלי בכוח. האינטראקציה הזו של דקה אתת כבר מחזקת אותנו. אם אתם פוגשים מתלכטים לכוא אלי ולהצכיע עליהם, ואני אגיע לשם כאילו במקרה. הם לא ידעו שקיבלתי מידע שהם

טובים מהם אובייקטיבית".

גרלתי".

צריכה לשרת את האזרח".

כתל־אביב. לא כאשקלון.

תא הזיכרון במוחו עמוס ב־1784 חברי מרכז.

מילא לזכור, ולהגיד אהלן, ולדובב אנו, אבל יש גם חתונות, חגינות ברימצווה, ברית מילה, וגם להבריל, אבל. יום אחד לפני הפאנל רץ מחתונה באופקים לחתונה כרמת־גן. ברבע לשתים־עשרה הגיע לאולם הרמת־גני. אוי, כולם כבר הלכו הביתה. צחי שועט פנימה. עריין לא הכל אבור. חבר המרכז המכובד ואשתו יושבים מותשים ליד שולחן הכבוד. "אוך, חבל שלא היית. היה פת רוני (מילוא), ואריק (שרון)". צחי שומר על קור רוח. העיקר שחספיק ללתוץ יד. איפה החתן והכלחז הוא רוצה להצטלם איתם. הידיים שלו חובקות ברבקות תוך שניות ספורות את כתפי החתן והכלה. קליק. עכשיו אמשר ללכת. המשימה מולאה. צחי הנגבי יוותר לנצח כאלבום המשפחתי של הזוג הצעיר. לאן עכשיוז

אשקלון. שמונה בערכ. כינוס בכיתם של גבי וואקלין. גם המועמרים ד"ר כן גל ורחל קרמרמן היו שם. חבר מרכז שואל את לאקלין: "תגידי איך זה ששם המשפחה שלו לא כהוו" ז'קלין: "לא יודעת. אולי הוא החליף את השם". רחל קרמרמן פוצחת כהכפשת שמו מטעם המערך), מרעיפה על צחי חינחונים כסגנון "הוא עוף גריר", "ער סוף ימי לא אשכח את תמונת

של כיבי יהיה לידכם"ז

שמות, פרצופים, סימני זיהוי משפחתיים. שיר הלל לזיכרון האנושי. מי שמתקשה לדמיין את המספר שיחשוב על ארבעה וחצי עמודים צפופים בספר טלפוגים. "הוא גם יודע מתי אשתו של חבר מרכז מקבלת מחזור", אומר חבר מרכז מרדן, "זה הכוח שלו. כד הוא הצליח". שנתיים וחצי הקדיש מאמץ להכיר, אבל בעיקר לזכור. "למרתי בעל־פה", הוא צוחק. מה

בכלא. סתם פואנטוו. אותו חפ"ק של אחריצהריים ורובדבנים. צחי

מהמרידות לשאלות: מה צריך לעשות שם? מול מי אנחנו פועלים: יש קולות צפים: איך מזהים תומכים: להרביק סטיקרים זה טוב או רעי אולי זה

מהשאלות להצעות החברים: להגיר לכולם שלום ולחייך. אסור לריב עם אף אחד. אפשר להביא ליצן (שרה כהן: "אוי ואכוי. אל תשים ליצו"). צריך להביא ילרים, זה תמיד נראה טוב. אולי כלון ענקז להכין צ'קים עם התחייבות על ארץ ישראל השלימה ("אל תשכתו שחברי מרכז רגישים לצ'קים. כבר היה לנו עביין עם הארוחה"). אולי מניפות? ("יגידו שצחי עושה רות"). וגם לתת־אלוף במיל. ויגי יש מה "מוריעין זה עניין חשוב. צריך להשתיל אנשים שלנו במטות אחרים, כאילו הם עובדים עבורם, אבל שכל

"תעדכת החינוך שוסקת בדברים בשלים. למשל, החינוך לרמוקרטיה. ונה זה? כאילו קבעו הנחת ימד שכל המער הציוני נגוע בנגע של עריצות. או התאבק ברועמח – גם פה יש המהה שצאח דור שהוא גדען ששונא זרים. זה פירוך צערכות ואם, בסזרת השם, שאיר ירכיב את האגשלה הצעם לא נאתר על חיק החינאר"

התגיים לצה"ל כאוגוסט 1969, והתנדב לסיירת

ככשים.

רחמים גלעד ליד פס היצור במפעל: בסתיו הוא יחשוף מוצרים

גולני. "פעלגו בעיקר בדרום לכגון. בתקופה ההיא התחוקה פעילות פתח, מיקוש, ירי קטיושות. הרגשתי שאני מגן כאופן ישיר על הבית שלי. לא פעם חררתי לעומק שטח האויב וראיתי את הכפר שלי מאחור, מעבר לכתף. ביצענו הדירות לתקיפת יעדי מחכלים בשינא, עין־אכל, תיכנית. תקופה ארוכה סחבתי על הגב את מטעני חומר הנפץ. בסך הכל השתתפתי בעשרים פשיטות על מפקדות מחבלים".

רחמים לוחם ואחר־כך קצין חי"ר בגולני, היה ככר משוחרר מצה"ל. במאגר הקצינים כשפרצה מלחמת יום הכיפורים. לא היתה לו יחירה. הצליה לאתר את המנ"ר והצטרף אליו כלוחם, לאחר הניטיון הכושל הראשוז לכבוש את החרמוז. רחמים קיבל פקודה לנווט את הגדוד לתקיפה השניה עד להיתכלות.

"היה לי מול שהתחלנו להוביל ולא נתקלנו. לסחנו שני יעדים ועדיין לא נתקלנו. קיבלנו פקודה לקחת יעד שלישי ואני ניווטתי את הגדור ער קרוכ להיתקלות. למולי, הפלוגה המטייעת באה מכוון מג'ר אל שאמם ועברה אותנו כדרך ליער. הם נתקלו ראשונים וספגו את מכת האש הראשונה, בה יש עיקר האבירות. ממש לפני שבירת הסורים ונסינתם. חדר לי כרוך ללכת. הובש כלם את שטף הרם והציל אותי. זה היה ממס לקראת סיום הכיכוש".

עניין של מול. 15 שנה אחרי. צלקת מסמנת את מקום חרירת הקליע. רחמים גלער, נמוך קומה, מקריח, עור שחום, מרבר כמעט בלחש, אבל זה לא מחוסר כטחון. בשורומים כהם הוא יושב היו רוצים לשמוע אותו מדכר מהר יותר, וכקול רם. עם הזמן למדו שכראי לשתוק ולכרות אוזן כדי להאזין לרבריו. יש מה לשמוע וללמור ממנו. מי היה מאמין שהרועה האנאלפבית מכפרייוכל יהפוך למנכ"ל מפעל מיצי הגליל העליון, המייצר את הסיידר ועור מיצים

יושבים בקמה "הבימה" בתל־אביב. הרכה "אנשים יפים": פוליטיקאים, אנשי כספים ותיקשורת. עננת כושם ריאורורנטית מרחפת כחלל. רחמים גלער – ארם מכוכב אחר. מומין סיידר הגליל – אלא מהז –

הפציעה והלחימה. חשבתי על השרה החרוש והגשם שבפתח ושלא הספקנו לזרוע את הכצל"

"כאותו רגע לא הטרידה אותי

מרגיש זר בתל־אכיב. "אין משם שאני יכול להרגיש קסור אליו רגשית חוץ מכפרייוכל. את נושא השורשים צריך לראות דרך עיניים של פלח". המשפט הזה מחייב הסכר. "אחרי שנפצעתי

בחרמון וחולצתי לאמור, הרגשתי רע, איכרתי דם, הייתי על סף עלפון. ורסתי את הקסרה מהראש, ירדוני עם החוכש לאחור לכיוון הע שק. באותו רגע לא הטרידה אותי הפציעה ולא הלחימה עם הסורים. מה שהעסים אותי זה שהשרה חרוש והגשם במתח ואנחנו - שלושה צעירים שסיימנו שירות סריר והפמנו שותפות לעיבוד שטחים חקלאים - מבוייסים בחזיתות ולא הספקנו לזרוע את הבצל. אתה חי כאן את הטבע. את עונות השנה וזה במרכז החוויה שלך. 22 באוקטובר ועדיין לא סמנו את הבצל בחלמים חונשם ירפוק אותנו".

בקסה "חבימה", כו יושבים אגשים שצומת גלילות הוא הגפון הרחוק עכורם, חוזרת ועולה תשאלה מה יש לו לעשות שם בגבול הצמון. רחמים מנסת להסביר כי תליאביב לא עושה לו שום רבר. הוא 100-150 מטרים ממני. אני צועק להם 'מה העניינים, מאיפה היריות' ואחד מהם מכוון עלי ררנ"ט ויורה. אני מתכופף והרימון פוגע בגנ. הטיח נושר והאבק מכסה

את כולי. רק אז קלטתי שמחבלים חדרו לתוך הכפר ווה היה שוק בשכילי – אני שכמשך שירותי הצבאי ודפתי אחריהם בכפרים כלכנת התקשיתי לעכל את העוכרה שהם מסתובכים כחצר שלי". רחמים מתעשת ורץ לרלת מחשש שהמחבלים עומדים להסתער על הבית שלו. "פתחתי בוהירות חרך בחלון וראיתי אותם מתרחקים. יצאתי למרפסת משתחתי כאש. אחד מהם נפגע ונפל. השלושה החלו

לגרור אותו לכיון כית משפחת יוסף חי יצחק, השכנים שלנו, ואני אחריהם. אחר המחבלים ירה עלי וחיפה על שני האחרים שפרצו לכית השכנים. כן דוד שלי בצלאל שהגיע מכיוון אחר, חטף כדור בירך מאש המחבל. בשלכ זה הקיפו חיילינו את הכית". אירוע טראומטי בחיי כפר יובל, כו מצאו מותם

שלושה ונפצעו שלושה. הבית ההוא ננטש, עשביה גכוהה מקיפה אותו. הזמן ככית העזוב של משפחת חי כמו עמד מלכת. מסכיב הכל פורח. רשא ועצים כירוק עו מקיפים את הכתים המוררנים שנכנו מאז. הרירות מחכלים, ירי קטיושות, משכרים בחקלאות – האנשים נאחוים שם בקרקע. רחמים גלער, מ"ם כמילואים (לא מיליטריסט. דווקא איש של פשרה מדינית עם הערכים), חייל גם בכיתו.

"עד כתה ו' לא ידעתי בעצם לקרוא. אני זוכר את עצמי נכנס לכתה ומפריע"

רחמים מוכיל אותנו לטיור רגלי בעמק המפריר ביו הכפר לגדר הגכול. הוא נע בין מרכצי שיכולת ישועל הצדוכה ומצביע על מקום לכידת שתי חוליות מחבלים, שניסו באחרונה להגיע לכפודיובל.

היו ומנים שתאירוע הכטחוני החמור ביותר שנרשם בגיורה – גניכת עררי צאן מכפריובל. גדר בוד לא היתה. העמק הצהוכ וכתוכו גוש מבני בסון צריפים, הוא הזכרון הראשון של רחמים כילד בן ולוש וחצי בכפריוכל.

ויחורים הגיעו לשם בתקופת שלמה המלך, כחיפוש ותר אוצרות. בתחילת שנות החמישים הם הגיעו מסקנה שואוצר האמיתי ממון בישראל ועלו ארצה שנת 1954 הגיעה משפחת יעקובי, האב יפת האם זמחה ותכנים מרים ורחמים (בארץ נולרו עוד שלושה במה ונודשים במעכרת שער־עליה ומשם עולים בפרייוכל שבגבול הצפון. היו שם לפניהם יוצאי למסגרה צבאית ספרנית לא התאים לו. הרא עוב את ודיסטאן, מושב שיתופי עם סירור עבורה לחברים. מורס ההכנה וחור חביתה. למר ארגע שנים נתיכון יום מושב עוברים של 85 יחידות משק ותשע יחירות בציגר בקרית־שמונה, מנמה דיאלית. חלטיר לא משקים, הרוכ יוצאי קוצין.

והורים ידעו לקרוא עכרית עוד מקוצ'ין. עכרית נאנשים במדים ושיער ארוך הולכים על הכביש, מהתנ"ך עם טעמי המקרא, אבל הם לא הבינו את הנקרא. הילד רחמים לא ירע קרוא וכתוב עד כתה ו'. בבית־הספר ראו אותו מעט מאוד. הוא עזר בקיום

המשפחה. רחמים היה רועה. בכתה א' קיבל שלוש

פרות. כעכור שלוש שנים הסוכנות המירה אותן כ־70

ייתי הרועה. זה היה העיסוק העיקרי שלי 🛕 בחיים, זה היה די קשה. הייתי כם לפני זריחת השמש, ויוצא עם הערר למרעה. מתרחק 7:8 קים הבית. בעשר הלכתי לביתיהספר וכאחת חזרתי הכיתה והוצאתי את העדר למרעה עד לאחר השסיעה, השעות הקרירות היו הנוחות למרעה, הייתי

רועה במשך כל השנים נבית־הספר העממי. "החברים שלנו היו רועים לכנונים. הגבול היה אבני סימון מנדטורים. חצינו אותו ורעינו כלכנון והס חצו אלינו. היינו מכיאים כירה והלבנונים לכנה, ועשינו ארוחות משותפות לא רעות. במשך הסנים הוקמה גדר גבול ונמתח החיץ. המשכנו לחצות, אכל בעיקר לקראה 1964-5, עם התחממות הגבול הסורי בגלל המאכק על מקורות המים, הגכול ננעל.

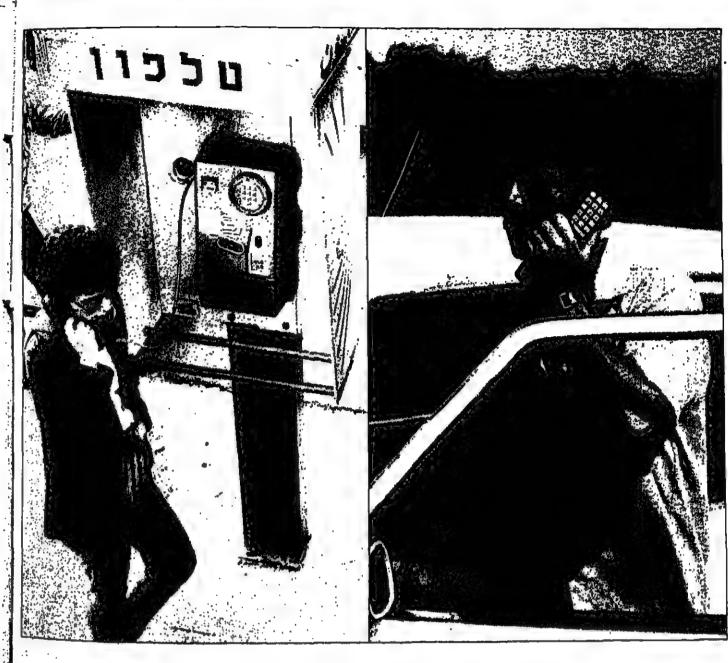
ילמעשה, לא למרתי בצורה פורמלית. לא היתה תכנית לימורים מסוררת. היינו שני ילרים רועים בכפר ועוד מכוגר אחר. המורות ככית הספר היו חיילות ואני תושכ שהן הכינו את המצכ. התקופה היתה קשה. נאבקנו על הקיום. ארוחה היתה מורכבת מלחם שחור, מרגרינה וריכה. אשל שתינו פעמיים־שלוש כשכוע. הקסרגו לאכול כשר פעם בשכוע, בשכת. יעד כתה ר' לא ידעהי לקרוא. בעצם לא למרחי

כלום. אני זוכר את עצמי נכנס לכתה ומפריע. הייתי ילר שוככ. החיים היו משחק, ללא משמעת קפרנית של לימודים. ככתה ד' היה לי מחנך מצפת כשם יונתן, שצריך לתת לו את הקרדים להתפתחות שלי. הוא לקח אותי בידיים, והתחיל לעוור לי כומנו הפגוי.

יהיה לי המון זמן בשדה. כסך הכל זה משעמם לחיות רועה צאן ויש המון זמן תופשי. תוך ומן קצר ידעתי לקרוא. אחר כך התחלתי לכלוע ספרים. היחה לי מאניה של קריאה למעשה, לא חייתי וקוק ללימורים הפורמלים. החלפתי ארבעה ספרים בשבוע בספרית בית־הספר וידעתי אותם בעל פה. לא היתה לי בעיה של זכרון. לבחינה בהיסטוריה בכתה ט' כבר ידעתי את הכל – מצוקי המורבי ער לעת החדשה. לא ידעתי את חומר הלימוד הפורמלי, אכל למרתי בעצמי פל גלילאו ועל סופרניסוס ועל ספרי מסעות סביב

העולם. כשהיה כן 14 מכרו הצריו את הערר ושלחן את רחמים ללמוד כתיכון, שם נתקל הרועה מכפרייובל בקושי עצום להשחלב במסגרות פורמליות. בקיז הניע לקודם הכנה לפנימיה הצבאית בתיפה. תמעבר החר פרובלמטי, לא שיפתי, עם פוטנציאל אישי גכוה

DIESCIE OF

מדהים! ההבדל בין שיחה בינעירונית בפלא־פון לשיחה מטלפון ציבורי הוא 13 א"ג בלבד!

אם חשבת ששיחה בפלא פור עולה הרבה יותר מאשר מטלפון ציבורי טעית. מפני שדקה אחת של שיחה בינטירונית בפלא־פון (מת״א לחיפה למשל) עולה בשטת העומס 1.13 ש״ח ואילו מטלפון ציבורי – 1 ש״ח (4 אסימונים). ואם איתרע מזלך לצלצל

מקירסק אר ממסעדה, תשלם

1.60 ש״ת לדקה לפחות 1

באמצעות

"ויוה עדיף

כשברשותך פלא־פון, אינך צריך לחפש טלפון ציבורי, למצוא חניה, לחכות שהטלפון יתפנה. איש אינו שותף לשיחתר: ובנוסף, כל אחד יכול להתקשר אליך.

עולה 4.64 ש"ח לדקה ואילו בפלא־פון התוספת היא בין 14 ל־70 אג' בלבד! ומה עם הזמן שאתה חוסך?

לפני הכחינה ועברתי כמקצועות אחרים בהם לא גילה עניין מיוחד עבר ואשכוליות הרחבנו את מחוור המעילות כמעם פי איזה נגואן מחוק ממיץ השוחים שבעי.

לאוניברסיטה לברר מה לומרים.

(המשך מהעמוד הקודם)

את השפה שלו, עברית בריאלקט צפוני. כפר־יובל הוא

"האנשים בכפר־יובל לא מחפשים אלטרנטיבה. זו

הלק מהנוף, מהטבע ומהאנשים. זו זהותו ואין אחרת.

חד חיים. כחיי השנה אני לא חי כפחר. הנושא של

המתח הבסחוני עולה ויורד סביב אירועים. חדידות לא

פמירות את השלווה. הן חלק מהחיים. אתה סומך על

הגדר ועל צה"ל וגם מאמין כעצמר שאתה היכול

לספל במצב, אנחנו יוצאי צבא כטוחים בעצמנו

ונכותנו. מי שלמך לאחוז נשק יש לו בטחון עצמי.

בצבא אתה מ'פ ויכול להגיד לחיילים שלך להסתער

"אתה לומד מהר להכחין כיו

עושי הרוח לכין הרציניים. בסופו

של המשחק עם צעצועי המשרד

מאז הזמן הצהוב הפרטי שלו – אותו מראה

ראשון של עמק שטוף שיבולת שועל וקוביות בטון

וצריפים שנחרט כזכרונו של רחמים הפעוט – קרו

הרבה דברים. כעמק הזה חלף הילד רחמים עם עדרי

הצאן שלו. כאיש מבוגר וזא כלם כגופו מחכלים שחצו

את העמק. היום צבוע העמק בהרכה ירוק של מטעים

וכרמים ובהרבה אדום של רעפים ולכן של כתים

שרטים מודדניים שנבנו בכפר־יובל. הבית שלו כשיכון

הרחבה של הצעידים, טובל ברשא ועצים. ואא הקיצוני

השותפות בעיבור מטעים ובניית לולים בקבלנות

של רחמים ותכריו באה לקיצה כמלחמת יום כיפור.

רחבים חזר פצוע וגילה כי שותפו ובן־דורו יוסי חי,

מ"פ, נהדג בקרבות עם המצרים. החבילה התפרקה.

ב־1975 יצא ללמוד חקלאות במכללת תל־חי.

כעבור שלוש שנים החליט רועה הצאן לשעכר ללמוד

נאוניברסימת חיפה. מה זאת אומרת ללמורז כמעט

שלא הגיע להרצאות. לא הכיר סטורנטים, פרס

צרצה שריוותו לו מה לומדים. הוא עבר במשווק

ת לא נבע מולוול. צריך לוכור את הרקע שלי כרי

להבין את הששי שלי להיכנס למסגרות. נוכחותי

רחמים החלים לצאת לחסש את משמעות החיים.

נכפר, הכי קרוב לגדר. הגכול קרוב־קרוב.

אפשר לבחון את היושב מולך"

וכאן בבית שלך אתה לא יכול לאחוז נשק"ו

בציונים בינונים. ב־1982 השלים חואר בוגר אוניברסיטה בכלכלה ומינהל עסקים. לא נאיבי. מכיר את הישראלי החדש שעבורו כסף הישג גרול לרחמים, שמחה גרולה לשמחה ויפת וגינונים וזיצוניים הם חזות הכל. אלה יתקשו להבין

יעקובי, עולי קוצ'ין. האה נחמיה השלים לימודי רפואה, והיום הוא גר כחולתא ומתמחה כגניקולוגיה. האחות שרה בוגרת אוניברסיטה בחינוך וסרימינולוגיה היא חוקרת נוער במשטרה ומרים חשכת מועצת סירתיהכרמל, רק האה חיים ובוגר אוניברסיטה כחינוך), חור לחקלאות והוא מרכז את משקי המשפחה. מטעי תפוחים ולול. רחמים היעיל והוריו היה כוח העבודה העיקרי בבית. למרות החלומות והמאמצים האישים, נפגשו האחים בסופי־שבוע וכיצעו את עבורות הקטיף. לפני ארבע שנים נשברו. היום עושים פועלים דרוזים מרמת הגולן את עכורות הקטיף.

תחילת 1983 התמנה רחמים גלער לסגן מנהל מנג"ל (מיצי גליל עליון). מפעל איזורי, בו שותפים כל מגדלי התפוחים בצפון. 44% קיכוצים, 44% מושכים, 12% מושבות. המפעל הוקם ב־1979 כרי לווסת את שוק התפוחים בארץ על ידי קליטת העורפים ועיכורם לרכז. מדי שלוש שנים מחחלף המנכ"ל. קדנציה אחת קיבוצניק, קרנציה אחת מושכניק.

ב־1983 מונה רחמים לסמנכ"ל כדי להכשירו להחליף את המנכ"ל הקיבוצנים, הרבה חרדות היו במערכת הקיבוצית המשומנת ומאורגנת היטב של קיבוצי הגליל העליון. מארבעת המועמרים סל המושבים הם העדיפו את רחמים, אכל עם פרפרים בבטן. רחמים הרגיש בוה: "אנשים חשבו שאכשל". כינואר 1984 הוא מונה למנכ"ל מנג"ל לקרנציה של המושבים ער שנת 1986, ועכשיו כבר 1988, ורחמים עריין בתפקיד. החברים מהקיבוצים נתנו לו להמשיך לנהל גם בקרנציה שלהם.

בשנים 1979־1984 היה מנג"ל מסעל איזורי לכל דבר. כמו המפעלים האחרים המעניקים להקלאים שירותי אריזה, שחיטה והובלה. מנג"ל נתן שירותי עיבוד של עורפי תפוחים בצורה של דכו וחומר גלם לתרכיזים לשתיה ויכולת למנוע הצפת השוק בתפוחים ושמירה על מחירם. מפעל עוגתי, שבקיץ קלט תפוחים והפך אותם לרכז והמנהל יצא לסיבוכ מכירות בחו"ל לשכוע עשרה ימים, מכר 20.00 מכולות, והסעילות העונתית הסתיימה באוקטובר.

פרי של המושב וזה איפשר לו לקפוץ מדי פעם מיליון דולו - תלוי ביבולי העונה. רחמים נלער: "ב־1981 נפתח כו צנוע של 'סיירר' "למעשה עד היום אני מתקשה להיות פורמליסט. לשוק מצומצם. עם כנימתי לתפקיך החלטנו לשנות צני בולע ספרים ומשתדל להצליח בבחינה: גם את האסטרטגיה: במשם הסתפקות בהפיכח עורטי באוניברסיטה לא 'עשיתי עבורות ולא הייתי דירקסי. ' תפוחדעץ לרכו – לעמק בייצור משקאות, הערכנו את המעבר בעולם משוק מיצים מלאכותיים לטבעיים ואח הפוטצניאל הגלום כו. החלטנו להיכנס מסיבית לשום כשיעורים היתה אפסית. ריבותי תומר יומיים שלושה המיצים, וכך הקדמנו את השוק הישראלי בשנה שנה החצי. בשנת 1985 דכשנו את צמפיון של גבעת חיים: עבר זה לא מלה. עכר בהצטיינות. ממוצע של והרתכנו את סל המוצרים הסופים. החררנו מינוון אי במקצועות המתמטיים. באלגברה - עשר. מיצים טבעים סיידר תפחדיעץ, מנגו, אנס, תשוים

רחמים נלעד ליד גדר הגבול בכפרייונל: "האושים כאן לא מחפשים אלטרנטיבה. זו דרך

חמישה. היום אנחנו מתחרים כשוק משקאות חופשי ודינמי, שכרי להישרד בו אנחנו מתמחיה כייצור מיצים טבעיים ללא חומר משמר, בטכנולוגיה מתקרמת".

מדוני כתוב על הפחיות שלכם שהמיין

"מיץ משוחזר הוא מיץ טכעי ב־זיססו. תפוחייעין שבתהליך טבעי הופכים לתרכיו על ידי נידוף המים ואחטון במיכלים, חוזרים באביב למצכם הקורם על ידי הוספת מים. זהו תהליך שיחזור. מכון התקנים הכא להגן על הצרכן, מחייב אותנו לכתוב מיץ משוחור. מבחינתי זו בעיה שיווקית קשה, כי המילה משוחזר נשמעת פחות טוב מנקטר. נקטר הוא מיין טיט בו לפחות 40% מרכיב טבעי. מיץ משוחור הוא מאה אחוז טבעי. אנחנו משקיעים כסף בפרסום ומנסים לשכנע את המכון לשינוי המילה הקשה הזו".

הפעילות העסקית מחייבת את רחמים גלעד לבלות יומיים בשבוע בתליאכיב. "כשאני בתל־אביב - העניין שלי זה העסקים שאני עושה. תל־אביב וכפרייובל זה לא דק ריחוק גיאוגרפי אלא קצב חיים שונה. לפעמים כשאני חוור מפעילות אינטנסיבית גבוהה, תוך כדי נסיעה הביתה לשלווה, אני מרגים את המעבר לחופט".

מנטליות של רועה צאן. אפילו שעון אינו עונד על ירו. "קיבלתי שעון לברימצוה ואיברתי אותו. מאז אין לי שעון. התחושה של חופש קשה לבטא אותה. איך אני מסתרה יש שעון כאוטו ובמשרד יש

"כשאני חוזר מפעילות אינטנטיכית בת"א, תוך כדי נסיעה הביתה לשלווה, אני מרגיש את המעכר לחופש"

הוא מופיע מול אנטי עסקים אחרים, בלי רגשי נחיתות. לבוש בפשטות, נטול מניירות. "לא מסחק את המשחק הזה. יש משררים שאתה נכנס אליהם ומנסים ליצור מנופים דרך מופעי דושם. אתה לומד מהר להנחין בין עושי הרוח לבין הרציגים. בסופו של המשחק עם צעצועי משרר, כשמגיעים לתכל'ס, או אתה יכול לנחון את האיש טיושב מולך. אפטר להניע לפגישה כסנרלים, אבל אני לא מולול. למולי, כשוק הישראלי לא צריך לענור עניכות. ביציאה לאירופה אני עוער עניכה, נעליים, אפילו שעון. אין כרירה, אני מכבד נהופעה שלי את אלה שאני מתייצב מולם".

רוומים גלעד קיבל לידיו מפעל איזורי עם כושר ייצור המוגכל לתנוכת החקלאים והמשרת אותם לוויסות עודתי יצור למניעת הצפת השום וירידת מחירים. היום נותן המפעל למגרלים פחיר גבוה --ו 120 דולר לטונה בממרצע, לעומת 100 דולר בארה"ב רפה דולר באירופה.

במפעל מיצי הגליל העליוו הכל בסיידר. כימים האורונים החלה חלוקת רווחים כין השוחפים --קיבוצים, מושבים ומושבות בגליל העליון. שנה שלישית עם מאון רווחי, חלוקת רווחים לראשונה בהיסטוריה. לצוצן גרול למי שטוען טאפשר להתנבר על הקשיים הנובעים פריונוק פתליאביב ותעבורה. קבלת שירותים פינוסים ויעוץ משפטיו ולעשות תעשיה רוחזית.

בספטמבור אוקסוכר יולשוף רחמים טל מוצרים תוש, שבסגנון ובאיסיון יהיה חידוש לעומת כל המוצרים הקיימים". ולחשוב שהאיש חוה היה פעם אנאלמנות, שסיבוייו להגיע למשום הין בחחת לאפס

21 BIDEDIO

זהו רק אחד היתרונות של שיחה בפלא־פון שים לבו שיחת טלפון לארה"ב ממשרוֹד על פני שיחה מטלפוו ציבודי או מקיוסק.

להזמנות: מוטורולה מדיראן. קרמיוצקי 18. מ״א מל. 70585 OST מל. 10585 מל. מל. 1057 70585. '02783846 חיפה, טל. 27603027 04. ירושלינו, טל

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

כשהגביד ונחלק, שיפש וני שלא לוקח. ומלאה הארץ עמותות וחברות ומועדונים. "אחה לא יודע איך הכל הולך"?, תוכיר פייטי גרופר לתי ששכח, "זוהי ולרינת חלוקה. כולו בגשו". ואם תחלקים, לתה פייטי לא ואחרים כן? אז לחיכ גרופר יש "תועדון איכרי. התחר", חורבה ישנה בכניסה לעחלית. מצ אלף ש"ח. ח"כ יהושע ולצא ברא את "סקוב", ספו אלף ש"ח. לח"כ אריאל וינשטיין יש "העתותה לעידוד היום העצולאי" ולח"כ חיים קופולן – "הלאום". ח"כ חיים רתון צועק "הקצבה אישיח מושחתת", אבל גם הוא הרים 'ד בגרס 88' בער ההחלטה שהופכח את התצב הזה לחוקי. כולם עושים את זה. הליכוד והגערך, הליבדלים וכל השאר. אבל זה לא אווגר שזה בסדר. וזה על תשבונו.

או גם 'פייסר' מסרב. כאשר פנינו אליו לתגונה כפעם הראשונה, נטף נופת צופים. כירסם את קנה הסיגר הגדול ואמר: "ברצון אראה לך את הפעילות של מועדון איכרי המחר. רק חן לי לעכור את הבחירות בליברלים בשלום". למרוח הסיכון שברבר ושהרי מי יכול לעכור בחירות בליברלים "בשלום"ז) – נתנו לו. והוא עבר אותן בשלום. לאחר שנכתר, הראה לנו את בעתליח, ב"עיכובים מינהליים". אבל "עוד שיניע נכו הרוב – אותו גב שמאאריו מצא להם מסתור כל

ואם מחלקים, "פייסי" לוקח. זהוא עושה את זה

מה יש"ז התרעמה המוכירה רות גרופר, באיתם

מעם, נוכרים זקני עתלית באנתה נוסטלגיה. ידר השערון הוא משה דוידסקו "נס זרא מסרב היתה פעילות במוערון איכרי המתר, הוא שכן ליד

וד לא ראינו גרוש", מתלוננים בעתלית כמה מאיכרי האתמול, מצכיעים בכעס לע בר מועדון איכרי המחר, חורבה מטה ליפול בכניסה לעיירה "תמישים אלף שקלים

פייטי השיג לנו, אבל איפה הכסף"ז בוערת הכספים של הכנסת מתרצים את העיכוב כהעברת הסכום למועדון המתר של איברי האתמול הבסף", אמרה גברת רות גרופר, מוכירת ה"חירכה" איכרי האתמול. "אתה לא יודע אין הכל הולך בארץ": השוכנת ככניסה לעתלית, "אין על מה לרבר. גם לא – עוד הספיק "פייסי" לורוק מאמורי גבו. "זוהי מרינת לל פעילות המועדון". גברת גרופר המוכירה היא חלוקה ממש כמו כנסר. למקרה גם אשתו של פסח נרופר.

ברשימת האיברים שעדיין מאיישים את מועדון בגרול. למתנ"ס עתלית הוא השיג 40 אלף שקלים. איכדי המחר של: עתלית, מופיעים עוד כמה שמוח למועדון איכרי המחר - 50 אלף. מוכרים עפנאל גרופר ובמקרה אחיו של פסח גרופרו. יהונתן, גרופר (במקרה, לגמרי במקרה – בנן של הגעים יפים כהם עור הסכימה לרכר איתנו. "אם ישנו פייסי), אלימלך גרופר נאיון מקריות – בן דור של חיב ... אדם בישוב קטן כמו עתלית שיכול לעוור, או לפה ערופר), וכמוכן - פסח נרופר עצמו. מתוך 13 חברי

המוערון, המישה נושאים את השם "גרופר". לרבך", אומרת רות ברופר, המוכירה "כלי שיתוף הגורן, כאשר בעתלית: א' ושם מתגוררת משפחת הפעולה שלנו לא תצליח לכתוב את הכתכה", היא גרופר עד היומן התגורדי בו איברים שחיו מפלחה.

"תועדון איכרי התחר" בעחליח: רוח גדופר, מזכירה; במקרה אשחו. 13 חברים, תהם עתנואל גרופר (בתקרה אחיו), יהונחן - גרופר (בתקרה, לגמרי בתקרה בנו), אלימלך גרופר (איזו מקריות – בן דוד של} וכמובן – ח"כ פסח גרופר עצמו.

ח"כ יהושע תצא, האב התייסד של תועדון "סקופ" (ראשי חיבות עול "סינמה־קפה־פוליטיקה") שנולד ביוגי 1985: "בית גדול, מלא פעילות".

ח"כ משח גרופר (מימין, צילם שמואל רוזמני), ח"כ יהושע מצא (שמאל, צילם ראובן קשערו) ו"מועדון איברי המחר" בעחלית (במרכז, צילם עמוס לכב). כסמים מחשמיים.

23 8126210

ח"כ חיים קובתן: "שחיחות? למה שחיחוח? כשמשרד החינוך תקציב לתזמורת אחת עשרת אלפים ש"ח, ולשניה כלום – זו לא שחיחות?".

ובעתלית ב', מעכר למסילת הברול, עוד 12 משפחות שמשקיהן התבסטו על רפתות. מעבר למסילת הברול הוקם גם מפעל המלח, ומעיובונו של מנהלו הראשון,

מרדכי סורדין ז"ל, הוקם מועדון איכרי המחר.

היום זוהי הכניסה לעחלית. גבעה יפה עם רשא ירוק ורקלים, וכקורקורה - "חירבה" עם טיח מתקלף, תריסים מנותצים, כמה כסאות בפנים, שירותים כחוץ ובתוכם צינורות השקייה, ומעל כל אלה עדיין מתנוסם שלט רהוי: "התאחרות האיכרים בישראל, מוערון איכרי המחר, מכבי הצעיר, סניף עתלית".

מוערון הזה ירע ימים יפים יותר. זה שנים, אומרים אנשי עתלית בעילום שם, לא היתה פה פעילות. כולם מזכירים דווקא ישיבה שנערכה שם לפני כשכועיים (מוזר, באותה עת תמה המלחמה על הכסאות כליברלים ו"מעריב" שב להתעניין במוערון) בקשר לגמ"ח (גמילות חסר), שגם בה מעורב פייסי גרופר. לזכותה של רות גרופר ראני עובדת מהכית") ייאמר שהיא פעילה גם בקרן הזו, בנוסף לעול הכבר המוטל עליה כמזכירת מועדון איכרי המחר.

בשנות החמישים, ממשיכים איכרי האתמול האלמוגים להשתפך בנוסטלגיה, זה היה המרכז. כאן נערכו מסיכות, חגיגות כרימצווה, משחקי פינגיפונג, מפגשי קבוצת הכרורגל "מכבי" עתלית. היו גם לילות יסים, שם, ליר הגורן.

ואו הגיעה לארץ עלייה גדולה, אוכלוסיית עתלית הוכפלה כמעט בן לילה, ומועדון איכרי המוצר געשה צר מלהכיל את כולם. השעילות המקומית הועברה, ברובה המכריע, לכניין מועצת הפועלים. היום עתלית היא עיירה עם צביון כפרי, רוב תושביה אינם עוסקים בחקלאות ופעילויותיהם התרבותיות מתרחשות במתנ"ס יפה ומשגשג. מועדון איכרי המחר נחפך לאנדרטה מעוררת רחמים לימים יפים יותר. כעתלית אומרים שצבי שפירא, או ליתר: דיוק "צבי ואב שפירא, חקלאי" (כפי ששמו מופיע כספר הטלפונים), הוא הסטוריה מהלכת, ויוכל לספר לכל עיתונאי מתעניין את כל, עלילות חמועדון מיום היווסרו כסוף שנות הארכעים.

בטלפון נשמע צכי זאב שפירא נחמר ונעים ושש לחלוק עם קוראי העיתון את ההסטוריה של המוערון. "יש לי גם מסמכים", הוא מכטים נקבעת פגישה. למחרת, בדיוק בשעה היעורה, אנו מגיעים לעתלית. "התחרטנו", צועקת אשתו, הממחינה בכניסה לחצר, חיל ורעדה על פניה. בקושי מאפשרת לנו לצאת מן המכונית. צבי ששירא מנסה לומר משהו מפתח כיתו ומוברת כירי אשתו בחזרה הביתה. ילא, איש לא איים עלינו", היא מכחישה. "סתם החתרטנו".

наевю 24

בגלל חחרטה הזו לא נוכל לשמוע סיפורים על

:ח"כ אריאל ויינשטיין "אני חותר בעשרים עמוחות שקשורות בתנועה הליברלית. מה רע בכך שעמוחות קיבלו כספים? הכל חוקי".

הימים של פעם, כאשר האיכרים ישבו על הגדר ודיסקסו בעיות ברומו של עולם או נסעו לחיפה בימי שישי כדי לגבות כספים מהסותרים בשוק, ואחרייכן הלכו להצגה יומית של מערכון בקולנע "אוריון", שהיום מקרין רק טרטי סקס. איש גם לא יחלק עימנו את זכרונותיו מהצעקות והמריבות שבקעו מהמוערון הקטן על זכויות מים ועל חלוקה ברורה בין הנחלות. גם לא נדע פרטים מרוייקים כיצד ניגכו חמישים לירות מכל חבר, עד שגבנה מפעל המים, ודמי החבר נכללו כבר במחיר המים.

מכל מקבלי המשכורות נותרה רק הנברת גרופר, אבל היא "עוברת מהבית" ולכן לעולם לא נדע מה קורה עם כספי מועדון איכרי המתר של עתלית. הטוד ספון בכית גרופר, מאה מטרים כלבד מהמוערון. גם כני הזוג שפירא, איכרי האתמול, מתווספים לרשימה הארוכה של אנשי עתלית המסרבים לרבר על מועדון איכרי המחר, שקיבל 50 אלף שקלים מווערת הכספים

עו"ד ידידיה באדי, חבר עמוחת "עידוד היום העצמאי": "מה אני אווור על חלוקת הכספים הזו כעורך־דין? תבחינה משפטית זה בסדר. ולבחינה ציבורית? זה פתוח לכל אדם, להשגוחיו והערוחיוי.

רק מרוכי עמר, ראש המועצה, אינו מסרכ לדבר. הוא דווקא מצא שימוש לחורבה השוכנת בכניסה לעיירתו. "שם תשב נצינות של קצין העיר כימי חרום", הוא אומר. "לא, עד היום היא לא ישבה שב. תודה לאל, לא היה מסרה חרום". שימוש אחר שראש המועצה הדינמי של עתלית מצא למועדון איכרי המחר – מרכז פס"ח (פינוייסעריחללים). כן, כמובן, גם

ובשאר ימות חשנה?

"אין פעילות", הוא מאשר, ומזכיר, כמו כולם, את הישיכה החשוכה שהיתה שם לפני שבועיים. אגורת החקלאי, לה שייך המועדון, רווקא די פעילה. דות גרוסר היא המזכירה 21 חברים באגודה, ביניהם אלמנות של חקלאים המחכירות את אדמתן. בסך הכל עתלית כבר אינה מושבה מקלאית", מסביר מרדכי עמר "רק בימים אלה מכרנו עוד 171 מגרשים. לעירונים. בסוף 1989 תמנח עתלית 5000 תושבים. היום האיכרים הם מיעוט".

ראש המועצה אומר שפסה גרופר מאוד עוזר לעיירה "יש לו קשרים", הוא מסביר. "סידר לנו רציף

"יש לי חלק בגועל נפש. ולה יכולתי לעשות? אם לא הייחי תאשר כספים ליסקובי, הם לא היו תאשרים כספים ליביח ברלי".

בתחנת הרכבת, יש לו קשרים עם חברי כנסת, עו מפעל הפים. עכשיו הוא השיג לנו כספים מועה הכספים – למתנ"ם, למועדון איכרי המחד, לשני המעפילים. הוא רוחף, אין מה לדובר, והבל מתוך ושה ליישוב, אתה שואל מדוע אזרהי ישראל כולם צוכים לשלם בעבור שיפוץ מועדון איכרי המחדז אינני זוף. אלה הקצבות. לנו כוראי שאין כסי לשפץ אתו. צם גרופר לא היה משיג את הכסף, המועצה היתה ממיעה את המשם. לא נוכל להרשות שבניסה לעתליו יהב מבנה מונח כל כך".

שפר גורלו של פייסי גרופר. לו לפחות היתנ כתוכת רשומה. לא כוה היה מצבו של ה"כ יהושת מצא, שגם תוא רצה לחלוב כספים מוערת הבספים פל הבנסת. אז ליהושע מצא יש "סקים" בשבילן, צוני משלם המיסים: איך להוציא 190 אלף שקלים מנסמ ולחלק את הסכום הצנוע הזה כין מקורכה.

בתודש יוני 1985 נולד ה"סשפ" של ה"כ יתפע מצא. "סקום" - ראשי תיבות של "סיבמה קשה שוליטיקה". מקום לא היה, תוכן לא היה אבל היו מקורכים ששיושו לפרנסי. הצעד היאשו פבייה לעורן דין אברחם שלום המקים עמותה וכל מטרות עמותת "סקום" הלא הן רשומות בלשכה ושם העמותות בידושלים: "קיום פעילות תרבותית, ציונה אירועים חינוכיים, הפעלת מקום מפגש לאיווה פעילות מרכותית ו/או היטכית".

והר. יש עמותה, יש מטרות, עכשיו דרין יושב דאש. אין כעייה. לוקחים את עוד רן נוה (שמתם לב למספר עורכי-הדין המעורבים בעסקים האלתו) וממנים אותו ליודר. דן נוחו, לנמרי למקדה הוא גם העתר של משה ארנס הזבר תבועת הזוה. חברים אורים: שאול מצרור, ינאל יצחק, אשר סוש! אהרון כרנשטיין, עמירם כונט, נחשון ואדה:

עכשיו יש יריר, ומטרהת, הזבורת מייסרים רווקה יהושע מצא, המייסר כהא הידיעה של "סקופ", אינו מופיע ברשימת המייסרים. ומה נחוץ עונחג מקום לפעילות. אין בעית, הבתובת, כפי שהיא מופיעה אול רשם העמותות: רתוב הרצוג 6, ירושלים גם .638943 :Z

מה נותר לנו לעשותו ללכת למועדון יסאם ולהנות מקצת קפה וסימפטיה. זה אמור להיות מינו נעים, כיתר אם נוכור שרותו של קדשע מוא שני עליו. אלא שברתוב תרצוג 6' אנו מוצאים רמינים רירות ירושלבי מיפוסי. מועדון סטת שואלת השכנים בחשר "אין כאן דבר כות" גם רן נוות, היורה, לא מתנורך שם אכל וחודן

ומרוכי מנהיים כן מתקוריים שם בשמה אי אה ה ההורים של דן בווה (לשעבר מנהיים) דעו ושליטיקור שואל אבא מנהיים: אין פון רבו כווי יות היה לפני כשנחיים | מפניר דן נווה פני (רומשך בעמון מו

WITTE STILL

איבות לפדניות, וזכתה למוניטין רב בכל רחבי אירופה.

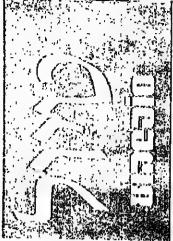
קונדישיונד - ביו־פרומאין. חייצב השיער החוביל שכנפו - סדרת חכשירי חפיפה מגונים, המתאימים לכל סוגי השיער: שמן, זק ויבש, שיער רגיל יבש ועבה של מוד חייר, וצחיד ואוכיל עד 1978 פרומאין, ריכח הזהה לחרכב השיער. נוסחה המבסיחה הזנה עמוקה של השיער זעור הקרקפת, זהמזרה מחירה לברק ולרכות . ווישמינים כריכוזים גבווים במיוחד.

ונכד קשקטים. הנותנים פתרון אמיתי לכל בעיות השיעור הקיימות. בולם מבעיים ומכילים תמציות צמחים

Charle Carlo Carlo

מאת נילי פרידלנדר צילם שמואל רחמני

73. טיול אבטיחים

בטיח אל בטוף" כמו שאומרים העד ריו כחצי ק"ם מצד ימין עצי אורן וטר בים, האבטיחים של בקעת בית נטופה,

ידועים גם כשם "אבטיחי הגליל". בנקעה שהיתה מכוטה מים עד לפני חו" דרך עפר פרטית שכתוב עליה יודפת דש הם גדלים בלי השקייה וכשמדברים מובילה אל הבאר העתיקה, למרגלות על אבטיח בקיץ זה הטעם האמיתי – כאן לא מנפחים אותם כמים כדי שיזכו

לפווירים הנבוהים של תחילת העונה. הטיול הוא אל שדות האבטיחים של מושב יודפת. מושב שיונופי שיושב בהר מעל הבקעה כבר יותר משלושים שנה. אבטיחים אורגניים, טבעיים, הטובים שבטובים. תחקלאים של יוד פת לא מנסים לשנות את הסביבה ומנד נים צמונה. ממשיכים כמו שמתואר קר שיכים לגדל כאן אבטיחים ומלוגים כמו זורי דורות של חקלאים ערבים לפניהם. ואיתם. זו לא תעשיה, אלא התאמת תוקלאות לטביבת, באדמה לא מדוש־ נת ועם מחזור זרעים. יש כאן מאות דור מים של אבטיתים רגילים וגם אבטיחים צמבים, שבתו זן די חדש בארץ ויש לו טעם מיוחד, מתוק במידה. יש מה מלר נים נהדרים מזן "גליה" וגם שדות של

תומוס, חיכוה ותירס. ווב ותוצרת האורגנית "ביוטופ יודפת" הולך ליצוא, וחלק משווק בארץ עם התווית "טוב השדה" של ארגון החקל" אים הביולוניים. את החיטה מוכרים לר שוב השכן הדדוף. שם אופים מהחיטה לתם מיוחד ללא שמרים, לחם שאוד. בטחינת ריחיים ששומרת על המלאות של תגרעין. בהרדוף מכינים מהחיטה גם

בורנול וכוסמת ועל כך בהמשך. מהטיול אל שדות האבטיחים של יוד פת, בבקעת, חוזרים הביתה עם אבטר ווים צותבים ואדומים וגם אבטיחי "פי" ורוחבו חמישים... מעל הבאר והח'אן. גאמה" ישר מהשדה. בחודמנות ואח במאח מערב, מתרומם מידרון מתון של מבירים לא רק חקלאות עברית, בשכ־ ניבעה נאה המעובד זה זמן רבן נון מצא מת לחקלאות הערבים, אלא גם מכירים על תל חנתנן תרסים רבים, שרירי מצו" עוד דוך חדשה שעולה מכביש שפר דה וקשתות לאחרונה עשו מה חפי עם־נצרת אל גוש שנב בנבעות הגליל המערבי, ובדרך גם רואים ברוכה עתיקה ששוקמה לאחרונה בידי חקלאים של יודפת, ובה אפשר אפילו להרביץ טבי לח קצרה במי באר רעננים.

> • תנסיעה ליודמה: מצומת יקועם פונים שמאלה ומיד ימי נת, לכיוון בית שערים העתיקה. מתחב" רים לכביש טבעון נצרח. פונים ימינח ואזרי שמי ק"ם שמאלה, לכיוון טבדיה

רקטורים, שדות תירס ואבטיחים. זו החווה של יודפת.

תל חנתון – זה התל הניראה מימין (מו־ • המשך הטיול:

מחקריות מגיעים הנה דרך שפרעם ומ־ חיפה עולים צפונה בכביש מהצומת יגור עד צומת סנחדרין. נוסעים מזרחה עד הפניה לכפר מנדא, אחרי שחולפים ליד בירימכסור משמאל ואלון הגליל מימין. לפני מאגר בית נטופה, אגם אשכול, פר

דם עד למרגלות חל חנתון. אתרי התל חונים והולכים בדרך העפר ימינה, מדחה אל הבאר המשוקמת, ביר בר בנופי המצוקים של וחל חילוון.

בשעה חמש ושמונה דקות הגעתי

לח'רבת בין אלבדוית. הכאר מדופת באבני נוית נאות, והיא בוודאי עתיקת.

הבריכה שלצידה ובנתה בסועד יותר

קרוב לומננו. לא הרחק מן הכאר יש

שרידי ח'אן ערבי שאורנו שבעים צעד

אותה באך שימשה את תושבי האיוור.

ובבריבה לידה שטמי את הצאן. לאתר

שנים ללא שימוש נהוסת הבריכה. הח"

קלאים של יודפת שיקמו אותה באננים מקומיות שהיו מזורות בשדה. ועכשיו

מתרחצים בה חילדים הקטנים של יוד

לחווח יודפת באים גם כדי, לקוות במ

• עונים אכסיוזים:

• ביר אלבדוית: ויקטור גרן היה חוקר צרפתי של ארץ ויקטור גון היה זוקו בניקר בארץ וסי ישראל. שמוה פעמים ביקר בארץ וסי יר לאורבה ולרוחבה, משנת 1852 עד. 1888. "תיאור ארץ ישראל שלו" הוא מקור מצוין לדעת אין נראו המקומות למני מאה שנה ויותר. בברך השושי של "תיאור ארץ ישראל" (הוצאת יד יצחק בן צבין תוא כותבי "ב־14 באונוסט,

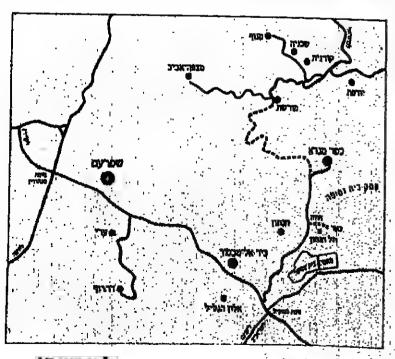
• המסעדה של הרדוף: מטיילים שלא ממשיכים צפונה יוכלו פחתיות באווירה כפרית צנועה ובנוף לחזור לכביש ימינה, מנרחה, לכוון צו' גלילי אמיתי, כולל האוויר הקריר והמי פת סמהדרין והקריות. אחרי המיה ימר בושם של הגליל המערבי בקיץ.

לתאם מראש עם יוסי ליכרמן בטלפון של האיזור, ללא דשנים וריסוסים. בח־ 206555774 בחוות יודפת, ובבית ביוד" וות אפשר לקנות גם את הקטניות וה־ פת בשעות הלילה המאוחרות 901576 דגנים הטבעיים: חומוט, קמח חיטה, בורנול, צמחי תבלין מיובשים וגם "לחם השאור", שהחיפנים קונים בכל רשתות

צפונה: ממשיכים לנסוע ישר וליד כפר 20 דקות מחיפה וארוחת בוקר כפרית מצדא מונים שמאלה, לדרך עפר סלולה מעשר עד שתיים עשרה בצהרים. בי ועבירה לכל רכב. הרוך מטפסת לאורך צים של תרונולות שמשוטטות בשדה. שבעה ק"ם בנכעות החשופות אל מור' סלט ירקות אורגני מהגן, לחם וגכינות שת, ישוב חדש. פויה שמאלה (נכביש) צאן, קפה או תה ב־1078 שקלים.

למיצפה אבי"ב. פניה ימינה למושב יודי משתים עשרת בצהרים עד חמש בערב פת. אתרי קורנית ולפני יודפת יש פניה מגישים ארוחה של פשטירות ירקות לכביש עשיר בוון, שמביא אותנו לכי ומרקים ותבשילי ירקות. 14 שקלים. ביש ענו־צצת ליד בומיאל. הכביש ער ביקורים של משפחות גדולות וקבוצות כדאי לתאם מואש בטלפונים: .04"865560, 04"865655, 04"865300

במסעדה אפשר גם לחנוג שמחות מש"

27 Hagain

GK37 WIN BUB

קיץ קל זה טמפו דיאט ועכשיו עוד יותר קל עם הטעם החדש דיאט אורנג קח ליד את הדיאט שלך קולה, לימון ועכשיו גם אורנג בלעדי לטמפו

שינה נוחה פירושה שינה על מזרון טוב. מזרון טוב הוא מזרון גוח התומך בגופך. מחקרים מוכיחים כי לכל אדם נוח לישון על מזרון בדרגת קושי שונח.

סדרות פרדייו 2000 חיא פרי פיתוח מהפכני ונסיון של המזרון המתאים ביותר עבורך.

- פרד"ז 2000 דגם נועם - קשה,

- ברדייז 2000 דגם יוקרה -קשה מאוד.

כל מה שעליך לעשות כדי להנות משינה טובה יות

מבית ברדים

גדול יצרני המורנים

ומבוקר טוב הוא להחליף את מזרונך הישן בפרייו אנ

את מזרוני פרדייו 2000 בעצמך ובחר את דדנת הקושי

ם 6 תשלומים שווים.

הכנס עוד היום לחנות המזרונים הקרובה לניען - נסה

ם 12 שנות אחריות מלאה

נדורי־ בתל-אביב וצא גדולה עם ירקות חתוכים וצלוחיות עס ועשיר, מעוטר בעלי כוסברה. מעניין.
מבור המנות העיקריות כולל מורג סיפור הצלתה מתמשך רטבים שונים ואותן פיתות פריכות של מסערה דעדית יפה, הקרויות פאפאד, עשויות מכצק קטניות שיקה סכאובאג, שהא נתחי עוף צלויים ללשון ולחיך את כל טעמיו.

שרות לפי מיטב מסורת המזרח. לא לשמן העמוק שכמתכת. הפאפאר שונים, עלי כוסכרה ועלי נענע, קכאב מכבר פתחו סביף כאילת, על רציף "נשבר כפה ומתפרק שם כשהוא מעניק הלאנונה, כתוך הסטוץ הגדול של פאבים, מועדוני שיט, תנויות חוף ומה

אוכלים, גם מתבדרים.

וער שאתה מחסל את הפאפאד, כבר מניעה סלסלה וכה קימה־נאן – מין לחם הממולא ככשר כבש שחון ומתוכל. - שהוא להם מתנור הטנדורי, ממולא מיובא מהודו. החל מטכחי תנור הטנרורי דרך מותו הקוקטיילים ועד אחרון במחית הפודים, אפונה וגור. אחריכן המלצרים התפרים, האיבות, הסעמים – מגיעים כל מיני מתאבנים נוספים, בחסילונים, פירות ואנוןים. זהים לחלוטין כשתי המסערות האמורות. ביניהם ה'מוטון סאמוסה', שהוא בצקית ההבדל הכמעט־יחידו להקת נגנים שנאמחה בשמן עמוק ובו ורקרניות מתודו שבאילת מנעימה את בשר כבש.

ארוחת המועדים. כיאה לעירינושש: גם

מתובל שיוכש לפני שתוכנס לחנור או על נחלים, מכוסים כתערוכת תכלינים

אכול בחוץ

המאופיין בנרגיריו הארוכים, המריפים ניתוח מיותר. אלה מכין קרואי השולתן 🖪 שקלים. שביקשו פריים הומינו וקיכלו הסילונים בתחמיץ ונגוויל עשויים על גחלים, ודג כך בטביף האילתי – כמעם כל הצוות אתה מוצא באותה סלסלה גם מאראטה לוקוס נסול עצמותיו, שהושרה כתחמיץ מיוחר של הבית. לאלה נילווה הפרון־ביריאני, שהוא אורו מכושל

ער שאנחנו לועסים ונהנים הקטנה שני נגנים הודיים. האד מקים אומצת פילה עסיסית, רכה, טוכת כנפי אפרוחים שהושרו בתחמיץ - באבבעותיו על ה"טאכלה" והשני פורט שום חנגוויל מתובל במבחר תבלינים . על ה'סנרדי, אחר כך מוסיעות שתי אנחנו פותחים את ארוהתנו וכופתאות תפודים מפולאות כרוטב בקיניות בסדרת ריקדים המייצנים את בלנימת ועפרני לאסי – משקה מנתה פניעים בהמשך. לאלה נילווה : איהריה השונים של תתיהיבשה הענקיה קדיר־סמיך, עשוי מהביצת יוגורם. הפקוראס - מכחר יוקה שכולים גבופ הוו. מאכילים אותן, משקים אותך,

היתה יעילה ועל כן לא קופחה כתשר. עוד אנו לוגמים וכנר מגיעה צלחה קה שורבה". מגיע מרק עגבניות סמיך ועשרני פוליה עשויה מרכיכה

אפשר להומין אותו מתוק, כקוקטייל, או ערשים, מטוגנים בשמן עמוק ומונשים . מנונים לך וגם ווקרים בפניך - או מה מלוח – כמתאבן. משקה זה, הנסוק ברוטב מתוק. ממבחר המרקים מומין חסר לננאדמו מנה אדרונה ווסרה לו. בעיקר בתכל פונג:אב, מרענן ומתניף שולחננו קערית, מרק אתת עם כמה הקינוקים שאנחנו לא מוותרים לחיך בעת ובעונה את. כמות, משום כדי לדעת מה זה שמטר עליהם במסערה ההודית הישראלית:

- ברד"ו 2000 דגם פאר קשה מאוד עם שכבית נוחות.

לשינה נוחה כפליים

חלב ופירות יכשים: גולאביז'אמון -כדורי גכינה לכנה חמים טבולים כרכש. מחירים לרוגמה: מרק ענכניות - 5 שקלים. ניתחי עוף על גחלים - 14. חסילונים בתחמיץ – 20 שקלים. אורו עם חסילונים ופירות – 16 שקלים.

גלירה הורית – 5 שקלים.

במגדל של

אשקלון

"נצחון" רומני

וכ, או הולכים למגדל. איפה זה מגדלו ליד טבריה: לא.

העתיקה שננטשה על ידי תוסביה המקוריים כ־48'. שם, כעצם, התחילה אשקלון של ימינו. כחלק הישן של העיר התרשה יש רחוב שקוראים לו הרצל, וכרחוכ הוה מסעדה רומנית שקוראים לה "נצחון". ותיקה מאוד. הנישה אומצות מהגריל וקכאכים וכרוכ חמוץ ומרק ציורבה עוד לפני שמסערה רומנית היתה חזיון נפוץ כארץ הזו. מגדל של אשקלון עדיין קיימת, והיא נפרדת כצורתה ואופייה מהעיר המערכית. וה'נצחון' עריין מסעדה המוגית, פוסולארית. מה עוד שהאלטרנטיכות ככל האיוור מצומצמות למרי. לעומת מה שהיתה לפני

חמשיעשרה עשרים שנה, היא הרכה

יותר אסטטית. מצויירת, כמוכן, כמיזוג־אוויר, ושומעים כה הרכה

מאופקים. מנות ראשונות (סלט תצילים,

איקרה, ממולאים וכר׳) – עולות כרוב המקרים 2 שקלים המנה. מנת נשר על

הגריל עולה כ־8 שקלים. רג – מ־12 ער

התחלנו בפאשלה: ככר קצוץ שהיה

חמוץ והוחזר אתר ככור למסכח. מכאז

ואילך השתפרו העניינים. מומוס־טחינה

סביר בהחלט. כרוב ממולא פיקנטי, עם

רוטב סמיך עשוי כהלכה. חבל רק שעלי

הכרוב היו נסים יתר על המידה. הרי יש

או כי לא היה קבאכ רומני לכל מרכיביו

וטעמיו - היה טעים ועשוי כהלכה.

המלצרית ששירתה אותנו כמאור פנים

דרכים לרככם.

המסערה עממית והמחירים בהחלט

37 KIDEDIO

לקח לי הרבה שנים ללמוד לוחילא"

ת הבוקר אני פותוז עם הכי.בי.סי. מקשיב ועוך כדי אכילה, טיול עם הכלבים, שכיכח במיטה. אני אוחב, למשל, את התוכניות הרוקומנטריות שלהם שמספקות הרבת מהסקרנות שלי, וכשהם משורים מדות מוכניות כמו זו על ארווינג ברלין, אני מנסה לשנות את סדר היום שלי בהתאם, "שאלה של מעם", תוכניתו של חיים קינן, גורמת לי לקום מוקרם גם בשבת. אני אוהב להקשיב גם ליומני החדשות ולראיונות, וכשאני עובר - ל"קול המוסיקה", בתנאי שלא משדרים משחו מודרגי מדי.

אני שייך לאסכולה שמסמנת בעתון מה כראי לראות ולשמוע ומה כראי להקלימ, ועריין אני כותב בפארקר 31. בעם כדורי אני מסוגל רק לחשב, קורה לפעמים שאני מעתיק משהו מתאינציקלופריה וכאמצע אני מפטיק כדי לחפש את הפארקר, כי נרמה לי שוה לא מכובר להעתיק מהאנציקלופריה כעם כדורי. זה הכל דברים לא פרקטיים, אין מוה בסף בכבק. אבל אני לא מוכן לחכנס למידוץ, להשתעבד למכוגיות חדישות, מוערוני יוקרה, תוויות. זה לא

תמיך יש המון רברים שאני רוצה לעשות ולא מספיק, ואולי זה מה שמחיק אותי רענו, עירני וסקרן. סדר היום שלי משתנה בהתאם למצב זרות ולריאטה אחרי שנה של עבורה מטורפת, חוסר שינה, ארוחות שחיתות, הרבה כשר אדום ומשקאת הריפים (השמנתי ביבים שלוו, הסמתי מתימה בעודקים עבשיו אנו דל כולסטרול ודל שומן, מתעמל, שוווה מתעסק בביה עם בירופים, מה כן לאכול ומה לא האוכל כמעט רק רגים. אירוע הלב? שינה קצת את השקפת עולמי וסדר היום שלי, לפניו סחמתי את עצמי, הן לצורכי עבורה הון לצורבי החיים. היום אני משתדל לקיים

Biacaia 32

יושי גרבד. נולד (1933) בשכונה מחלול, ת"א.

המטאטא וברדיו. בוגר תיכון חדש, שירת בחיל המודיעין, למד משחק אצל ניסן נתיב ובלונדון (ר.א.ד.א). הופיע בתיאטרון האנגלי בדרום־אפריקה, באוחל, בתיאטרון חיפת ובקאמרי, בקולנוע ובטלוויוה, השתתף בתיאטרון חבובות של אריק סמית, מגיש ביום שישי את חוכנית הדדיו "כל צבעי הרשת". על משחקו בשנה

האחרונה קיבל פרס ע"ש משה

הקוי. גר ברחוב חירקון, ה"א.

שרוב החומנות אינן אליך, כאל חבר, אלא לעחתי כילד הופיע בתיאטרון הילדים של לתוכנות שאתה מנים. לקח לי הובה שנים ללפח לומר "לא". שחקן רוצה לקבל אישור שכל חום אודובים אותו. ואתה מחזר שאם תאמר לא", לא אובי בשנים האחרונות, מעטים המצרים שקקותי ה לחנאתי 12 שנה אני קודא סטרים כדי לראיין היים שישי. וכדי להספים, קיאתי לפעמים רק חצא סער ורבעים. וזה נורא, עכשיו יש לי רשימה של סעים שאני ודצה לקרוא, כמו "מאה שנים של גדיווו ומאיר שלו ליחדיה הנדל, דברים שמיסמסתי מתוק

לא קראתי כי מבחינת הדרון מו כבר הית יכובון ש אני אותב לקרוא מפרום מקצועיים כמו משחק" של לורנם אוליבייה וביאוגרמיות, 10.00 פוליטיקאים, מאוד אוהב אה האינטריגה שפוות הפוליטיקה ווארועים תוספוריים, תועה גם סספיי שאין להם ערך כפרותי, רברים כפו 'עמק הלונה' לפעמים אני שרא בישור, ססלנית חושב בי אות לפעמים אני שרא בישור, ססלנית חושב בי אות אני רוצה לקרוא, מלהדמון, משות מהויות, כנוף א אקשון לוכים:

לשונות הכתוכת לפו לורית יק לסו ביות בשבילי אני אחב און המלח הבוטבו, שלא ביל עתונים ומגוינים ישראליים יורים לפוע ה"ג אגויקיקל מגאויך, לא מפסד את שניני

אורוו וויום אור. בוונן לעצמי יוונר ומן. מטייל יוור ש

הכלבים, משתדל לנוח אוצרווצהיים, אומר יותר לה

מבחינה מקצועית וכורך מאוד את החופנה

חחברתיות. חמסקתי כמצט לגמרי ללכת לפתיתה

וסגירות וארועים חברתיים מחסוג החה. הסיפור דו

אגשים נוצבים וסורי רכילות המסיק לעניין אתי

פחות יושב לשטטש עם אנשים שהם חברים למוד

תעביין, אתרי וערכה שבים בדריו התפכחתי, לפיחי

מה הגיע אותך לבחור במקצועו הצורך להיכנס כנעליהם של אחרים את מי היית רוצה לשחקו <u>המלך ליר, המרגל ישראל בר.</u> במו מי היית רוצה להיראותו <u>גדי קומר.</u>

מה המוטו שלך: <u>חייה ותו לחיות.</u> את מי היית רוצה לראיין: *פרנק סינטרה.*

אַלָּן אנשים הרשימו אותך במיוחדו <u>מרתה נראהם, שאשה ברדיני, חנה רובינא וג'ון נילגוד.</u> מה התכונה תמציינה אותך: *סימפטייה לבני אדם ובעלי חיים.*

מה החולשות שלך: <u>ההתנהגות, לעתים, ילדותית והראייה לא תמיד מקיפה.</u> פה מביך אותך: <u>מחמאות שמרעיפים עלי, למרות שאני מאוד נהגה מהן.</u>

למה אחה מכורז לפיטפוטים, לעחים גם פיטפוטי סרק

איך אתרו מפנק את עצמרו בשינה.

על מה אתה מתחדטו <u>על זה ששנים ארוכות עישותי ללא הגבלה.</u> מתי אתה ובהל מעצמרו <u>כשאני מרניש שאני לא בבקרה מלאה על מה שקורה איתי.</u> מתי אתח לא יכול לסבול את עצמךו כשאני זולל ללא מעצורים ומשמין בהתאם.

במני מח קשה לך לעמודו <u>בפני בקשות וחחינות. אני פשוט מתקשה לומר "לא".</u> מתי אתה מתביישו <u>כשאני פוגע כמישהו ומכין מיד שלא היתה לוח הצדקה.</u>

מה נותן לך הרגשת בטחון: <u>מחיאות כפיים.</u>

מה מקומם אותך: <u>ממלאי תפקידים ששובצו בהם לא בנלל כישודים אלא בנלל קשרים.</u>

נאיזה מצב אתרו שונא לחימצאו <u>לפני הצגה חדשה, כאשר הטקסט עדיין איון</u> שנור בפי. כאיזה מצב אתה אוחב להימצא<u>ן לש*חק בלהיט, ובחפקיד טוב*.</u>

> על מו צר לךן <u>על קשישים בודדים, שיש להם זיקנה לא יפה.</u> את מי אתה מכבדו <u>את אמי ז'ל, שעד רגעיה האחרונים חייתה כיושר ובנאווה.</u>

למי אתה בזז לשרלטנים למיניהם בכל תחומי החיים.

מח מפתיד אותך אצל אנשיםו <u>רוע לב.</u> מה אנשים אוהבים אצלךו <u>שאני מקשיב להם ומככד אותם.</u>

מה משעמם אותרו <u>שיחות על כלכלה וכסף.</u> מה מעצבן אותך: ביורוקרטיה מיותרת וכשנדחמים בתור וללא הצדקה.

איך היית רוצה לעבור על תחוקו <u>להתחמק מתשלום מקדמות, אנרות ומיסים למיניחם,</u>

איזו אישיות בת זמננו אתה מעריךו <u>משה דייו.</u> איזו אישיות הסטורית אתה מעריץז <u>פריקלס.</u>

את מי הערצת בילדותרו <u>את השחקנית רווה ליכטנשטייו ואת אהרון מטקין.</u> איזרו ספר השפיע עליך בילדותרו *"הלכ" של דאמיצים.*

מחו זכרון הילדות החוק שלךו <u>העוצר מגדול כומן המנדט הכריטו.</u> מה רצית לחיות בילדותך: <u>שחקו.</u>

מה חיתה נקודת המיפנה בחיירו כשהחלטתי לחזור מהמיאטרון האנגלי בדרום־אפריקה

מתי התבגרתו <u>עדיין לא.</u>

על מח אתה גאהו <u>על שאחרי כל־כך הרבח שנים במקצוע הצלחתי לשמור על איזון ופשי.</u> באיזה ארוע תשטורי היית רוצק לחיות מכחו <u>בהכרות המדינה, ארוע שהיה מחזיר אותי</u>

העותנים מהעמד הראשון עד האורון, ושדא וולפים

נבחרים. לסעמים אני פורא את המובליציסטיפה

ולשעשים מסמים לראות מי חתום על המאפשר ולפרוא

אור השויה תיאשונה כדי לרעת מה היה כתוב בהמשך

שלוויווה במעם שאיני רואה. הרבה תוכניות

מסלימים לל ואמייהן מותקים לי, מצניתות אותי

התוכניות ורוסומנטריותן על ביירים, מוויאנים, מחל

וחיות ומינים, במיות ישלים אתמול ראיתי או

הלנונון הכונלור בדיראו הפלילה פשומשנה אבל

צילותי תניות נפלאום, זה צפור בידעה לפכב על הפניות ולולול כמה נוסם בפניל הריאפה, והלבים לדי (היות מודה מלפסה איני

ומח הדת השורה ומחוובה:

מה ההצלחה הגדולה שלךו <u>שהצלחתי לשלב החכיב עם מקצוע.</u>

אתרי הרבה שנים בהדיו התפכחתי. למדתי שרוב ההומנות

אינן אליך, כאל חבר, אלא "עמרתר, לתוכנית שאתה מגיש".

לי גם העיצוב, אני אחב לוחוים מנאין שעהך ימה. תולך שבי אחרי צורת בחיבה, צרומי משפטים. לשענות היומיון אבי שוא שוים כל לותרות ופה ושם פאשי פיסנפריות, מרע הירושים התנצאות ובוקוח על דברים שאני מעודב בום. לא שווא מימורים שבום אני עצמי עוסק, בסוף השכוע אני פופרף על כב

אני אוהב גם את הדור הצעיר בתיאטרוז. דור כשרוני ופתוח מאוד, דור שתושב ועושה אחרת. אין לי זמן לראות את כל ההצגות ואני משתרל לראות תיאטרון נסו, מחוות עם אמירה, שבהם המרכיב העיקרי הוא השתקן והטכסט, לא כמות מסתוכבות, פעלולים מסובכים ואפקטים טכניים. מצר שני אני מאוד אוהכ מחומרים, אכל זה סיפור אחר. "סדר־היום שלי משתנה בהתאם

למצביהרוח ולריאטה. אחרי שנה של עבודה מטורפת, חוסר שינה, ארוחות שחיתות, הרבה בשר ארום ומשקאות חריפים, תטפתי סתימה בעורקים, עכשיו אני דל כולסטרול ודל שומן, מתעמל, שוחה, מתעסק עם מה כן לאכול ומה לא".

אני אוהב לעשות שני דברים יתד, כדי לא לכובו

ומן. למשל, עם שתיית הקפה ותחליף מצמחים. כשמתרגלים זה לא רע) לראות חמש־עשר דקות

מ"האורה קיין", או להכיך את התוכנית שלי ולשמוע

צ'ייקונסקי או מאהלר. המוסיקה הקלאסית שמעניינת

סינטרה, ג'וני מאטים, ג'ורי גארלנר, שירלי כייסי. ואת

השירים הישראלים של היום. למשל תופעות כמו מאיר בנאי, מזי כהן, שימי תכורי, הגבהים שהוא יכול

להעלות אליהם, ריקי גל, רמי קליינשטיין, הקול

הנפלא של ריטה, שעושה כמה שטויות תוך כדי גיבוש

אבל היא כשרון גרול מאוד. מאור התלהבתי מהמופע של נורית גלרון. ויותר מכולם אני אוהב את אריק

איינשטיין. כלחן, כומר העכרי יש פריחה, משהו יפה,

משלנו, לא יותר רק חיקויים של סאן רמו ואמא רוסיה.

אני מאור אוהב אולדי'ם. אל ג'ולסון, פרנק

אותי היא שמאלצית בעיקרה.

אני גר ברווב הירשון, לא רחוק מאיפה שהיונה שכונת מחלול, כה גדלתי. מאור אוהב את המיקום, הקירנה לים, האנשים שגרים כאן, מוג הפרטיות שיש לך כשאתה מביק החצת ורואת ים, לא שכנים. אני אחב את הקוסמופוליטיות והעירנות בחלק הזה של תלאביב, 24 שעות בימנטב לא אוהב את דרום הציר. יש בו משום לא אססטי, אגרסיני, מויע ולוה.

אוהב להסתובב ולהיכנס לתנויות של שמשעם ולהנויות טפרים, לראות מגוינים וספרים ישנים. ספרים על כלכים וספרי צילום. אני צלם איום אכל באוד אוהב לצלם ומבובו על זה המון כסף, מוצא הן בעיני מה שצייך עושה בחליאביב, בסיילת, בפארקים, כתיאטרון. נכון, הוא עושה גם שגיאות, אבל כמו שאמי נהגה לומר - כשרוחצים כלים גם שוכרים

אין אבלי הפרדה כין עבודה לכית, העבורה היא הַווובִיבֹ, הַטִּסִיבָה. כשוה סִובַ, אני לא רוצה שהו יינּסַׁכּן, לא מטובל על השעון. יותר מכל אני בוצה לעמור על הבנהו ולשוק. בייתור אם הן מצליוו כשוה לא מצליוו מאורי לא נעים.

האברו היא שאני עושה כמעט רק בנה שאני אחוב. כיום שאני ברדיו, וה הרבר שאני הכי אותב לעשות. בערב שאני בתיאמרון – זה הרבר כהא וחדיעת ביום: שאני מוצה בפני תלמידים בבית צבי אני אחהב את זה עד כרי כך שאני וושב – אולי כראי לעווב חבל ולהיות רק פורה. וכשאני מבקר בפתנים, בכרמיאל, למשל, אני חדע שבערוב ימי אוצה לעסוק בעבורה . חברתיה, לעשות משוד שיתורום לרור ההמשך.

> ראיינה: נורית ברצקי צילום: גרי אברמוביע

aldacin es

אבא מת לבד

אבא נפצע אנושות בתאונת דרכים. שלושה שבועות אחרי־כז, במחלקת טיפול־נמרץ־התאוששות כרמב"ם בחיפה, הפסיק ליבו לפעום. איש מבני משפחתו לא היה לידו. איש מהם גם לא הורשה להיות עימו במשך שלושה השבועות בהם זכה, אולי, לטיפול נמרץ, אך לא לחסר, הכנה או רחמים. אומרים "השיטה אשמה". "חסרים תקציבים". "מערכת הרפואה מתמוטטת". אבל ליחס מביש של רופאים ואחיות כלפי קרובי משפחה של חולים אין עם אלה דבר וחצי דבר. ומקרים כאלה יש רבים. המעורבים בהם מסרבים להיחשף. לסירוב הזה קוראים פחד. את הפחד הזה צריך לשבור. סיפור אישי שנוגע לכולנו. מי שעוד

צילום: ראובן קסטרו

מאת יעל פו־מלמד יום שישי אחר נשש בערכ, כאמצע חורש מאי, נפצע אבא שלי אנושות בתאונת־דרכים. בריוק שלושה שבועות מאומר יותר, בריוק באותה שעה, כמחלקת טיפול נמרץ התאוששות ככית-חולים רמב"ם כחיפה, הפסיק ליכו לפעום וגאל אותו מייסוריו. שעה לאחר שנסטר, בשעת הביקור הרשמית, הגעתי לבית־החולים, לעוד אחר מהנסיונות הנואשים לנחמו בכאבו. לנשם סנטימטר או שניים כגופו שלא שתת רם. ליד הרלפק, בכניסה למחלקה, ישב רופא צעיר, שיש להביח טיפל באבי במשך שלושה שבועות, ועיין בעתון. ביקשתי את רשותו להיכנס לחמש דקות לבקר את אבי. הדגשתי שאני כתו.

"לא עכשיו. חכי בצר", ענה לי הרופא לאקונית, מבלי שטרת אפילו להרים את עיניו מן העתון. והוא הרי ידע שאני לעולם כבר לא אראה את אבא שלי. ואף־על־פי כן לא מצא בעצמו ולו מידה קטנה של תן או חסר או רחמים.

"מתי אתה תושב אוכל לתיכנסו", העותי לשאול. ידעתי שאם תעבור לה מחצית שעת הביפור הרשמי, לא אוכל גם חיום להביט בפניו המיוסרות של אבי, ללתוש על אוזנו שלא ייכנע. שהוא חייב להלחם על

"כשאני אגיד לך. ואני מבקש לא להפריע". וכל אותו הזמו שכב אבי ללא רוח חיים וכל המכשירים אליהם היה מחוכר כבר הוצאו מגופו המרוסק. והרופא, שאפילו לא טרח לזרוק מבט לעברי, ידע. אחרי־כן הוא קרא לאחת הרופאות של המחלקה, וחיא לקחה אותי לחדר צרדי וסיפרה לי על מות אבי. כשלתי התוצה וישבתי רבע שעה על מרדנות הקיוסק המיותם שליר בית־החולים, מבכה את המת. בדרך עצרתי לרגע ליד הרופא, נשענת על הדלפק מחשש שאפול. הוא העיף בי מכט וחזר אל עתרנו. אחת האחיות צעקה עלי שלא אפריע. כמותו של אבי – כמו בחייו הקצרים כמחלקה ההיא כרמב"ם - עמרתי המומה לנוכח קהות החושים, גסות־הרוח ותחושת הכוחיללא־גבול של אלה שחייו היו מופערים ביוידם.

עשרים יום שהינו – אמי, אחי ואני – כניהנום פרטי שהוא הרבה מעבר לכאב הצורב של גסיסת האכ/הבעל. עברנו השפלות מצד צוות רפואי שאני מניחה שעושה את עבודתו המסצועית על הצד השב ביותר, אבל אפילו רגע אתר לא עצר והזכיר לעצמו שיש לו עסק עם בני־ארם.

ברגע שהיתה כף רגלנו דורכת בשערי המחלקה, היה נלקח מאתנו כבודנו העצמי. נהפכנו למיטרד מיותר שצריך כמה שיותר מהר להיפטר ממנו. היינו עומרים ימים שלמים במסררון שליד המחלקה מבלי שנדע דכר וחצי דכר על מצכו של האיש שפציעתו שינתה את חיינו. איש לא היה מוכן לדכר איתנו, להוציא ראש המחלקה, פרופסור בורשטיין. מתמנו על וסכמתנו לניתוחים שלא ידענו את פישרם, ראינו את אכא מחובר למכשירים שלא ידענו למה נועדו. היינו בעיני הצוות הרפואי הריוטות שחבל להשחית עליהם זמן בהסברים מיותרים. ומתוך שכך, נלקח גם מאבי כבודו העצמי. הוא נהפך לחמץ שמטלטלים אותו הלוך ושוב. בימים האחרונים לחייו, כשהוא מחומר אונים ומוזמר הכרה, לא היה מי שיחוים את ידו, ילטף את לחייו שהעלו זקן, ייתן לו למות בכבוד, כפי שחי. וחוסר־האונים שלו ושלנו כמעם והוציא אותנו

מדכר אלי באותה נסות גם כמערכת רפואה שוים מחריך של רופאים ואחיות כלפי תולים ובני משפתותיהם. מיותר כמעט לציין שאיש מבעלי הסיפורים הללו לא היה מוכן לתחשף בשמו המלצ. סוראים לזה פחד.

וזו הסיבה שהחלטתי לחשוף את הסיפור. אה קשר השתיקה הזה חייבים לשבור. אמוד להשלים איתו. אסור להיכנע. רעואה סובה אינה רק מכפירים משוכללים ותרופות יעילות. בתוך כל הכאג הנהא הייכים לשמור על כבוד האדם. שרה הבריאוה לא תמנה שום ועדה שתברוק ותגן עלינו, הצוכנים, מפני שרירות לב, התנשאות ותוסר רגישות של רופצים ואחיות. מעטים יעזו לעמוד לנוכה רופא המשפל כאדם קרוב ולתבוע את שהיה צריך להיות מובן מצליו יחס אנושי. אנחנו לא העונו. כולם הוהידו אותנו שוו עלול להתנקם בחולה.

....

כשנפצע, הובהל אבי לבית חולים יפודיה. ישנו

של הצולים ששכבו במחלקה הדא, אין דבר חצי וזי עם תקציבים ושיטה ומערכת מתמוטטת.

האחות שהיתה נוהנת לצדה עלינו כאשר שמו נפשנו ככפנו והעזנו לשאול אותה שאלה קסנה היתב נודנת כך גם אילו הדורתה 5000 שיח לתודש היונה שאמר לי שאפסיק לבלבל לו את וצחה, וכך, כדיום כאשר ביקשתי להיכנס אל אבי לוצוש דקות מפקה ביקור, כמוכן), אחרי שלא ראיתי אותו שבוע ימים, היג ממוטטת. זוד הפן של ועדומוסטות שעליו לא מוניים שלגביו קיים קשר של שתיקה. בוצרש שעבר נא שאבי נפטר שמעתי סיפורים מסמרי שיער על יהם

לאחר מכן, במוצאישכת כחצות, הוחלם להעניה לרמב"ם. החלטה שכמובן נועדה לתח לן שיפול סו יותר. וק ובר אחר שכונה להודיע על בה לאשונ אמא שלי. מה זה כבר חשוב אם היא תדע מה עלה בנורל בעלה מזה ארבעים שנה, חלחה אותן בדו הנוראה שבה נגזר עלין למות. נאתת אהר חצות צלצלתי לבית השלים, שאלתי את תרופאיתווו לשלומו של אבי. העבונו אותו לומבים, ענה החמא הסביר שמצבו חיים זאת. או עוד לצ היעון או שנו

וככל זאת, הרופאים אמרו שצריך, אז חתמנו, במוכן. למחרת הניעו אמי ואחי כשבע ככוקר. רצו לראות אותו לשתי דקות לפני שהוא נלקח לניתוח שאולי לא ייצא ממנו בחיים. ישכו כחוץ ער שתיים בצהרים. איש לא טרח לערכן אותם. בשתיים ניגשו לשאול את אחת האחיות. "זה יכול להיות גם בשתים עשרה בלילה", הפליטה לעברם, ונעלמה. חיכו ער שבע בערב, יום שישי, זנסעו הכיתה. למחרת רצנו כולנו בבוקר. ישבנו במסדרון עד הצהריים, עדיין לא יורעים אם ניתחו אותו, אם לאו. כצהריים נינשתי לרלפק, שאלתי את האחות אם ירוע לה משהו. ילא ניתחו אותר, ענתה לי בקול כועם. "אולי את יודעת מתי ינחוזו, אם בכלל", העותי שוב. האחות סובכה אלי את גבה, אמרה שאפסיק להפריע לה ונעלמה כתוך הרגשתי ביצר הרם אוול מגופי. לא יכולתי

לחוור אל אמי ולראות את הסבל הנורא העובר עליה בשל חוסר הידיעה. החלטתי שאני חוזרת עם תשובה. החלטתי גם שאני חייבת לחזור ולהיות מה שהייתי כמה שעות לפני שנכנסתי לבית־החולים: אדם שיודע לעמוד על זכויותיו, שלא נותן את הלחי השניה כאשר סוטרים לו על הראשונה. ניגשתי לרופא שעמר בסמוך וכמשך חמש דקות, בקול רם מן הרגיל, הודעתי לו שאין לי בוונה לסכול יותר את היהם שלהם. תבעתי שיסבירו לי מה קורה עם אבי. קיבלתי חשוכה, וגם הסכר מנומק מדוע אייאפשר להיכנס לכקרו, למרות

שון שעת ביקור. חשתי כמי שניצחה את השיטה. שלושה ניתוחים עכר אכי כזמן שהותו בכית העולים. עד היום, למרות כל ההתימות שהתמנו, אין לנו מושנ כרור מה בדיוק נעשה לו. כערכים היינו מעלים ספקולציות: "נדמה לי שעשו לו משהו גם ביר", היתה אמי אומרת. "מישהו אמר שהם מנסים להילחם בעזרת הניתוחים כחום תגבוה", הציע אחי גירסה משלו. מעכר לניזושים לא היה דבר. היו רגעים שהייתי צריכה לצכום את עצמי כדי להאמין שוה קורה לנו. למה לא זעקנו אז. מה הכיא אותנו לעמור שעות במסררון החשוך והמשוף, ולא לתבוע את המעם שמגע לנו - הזכות לרעת מה נעשה כגופו של אבינו. ולא רק אנחנו החרשנו. עמר לידינו זוג צעיר

ונחמד, שהותש אף יותר מאיתנו. באתר הימים שם הבעל, קצין בקבע, את היר על נרתיק אקרתו ואמר בקול שקט וכפנים היוורות לאסתו: "אני ארצה את האחות. אין לי כוח יותר". ועמרה שם עור משפחה אומללה, שכל יום כופסו את קוכתה בעוד סנטימטר. כיקשתי מהם רשות להוכיר גם אותם. "השתגעתו אנתנו הרי יכולים להיוקק להם בעתיר. הסיוחלילה". וגם אותי ניסו הרבה אנשים להניא מלכתוב את הדברים. "מי יודע, אולי יום אחר עוד תצטרכי להם. למה לך להסתכך".

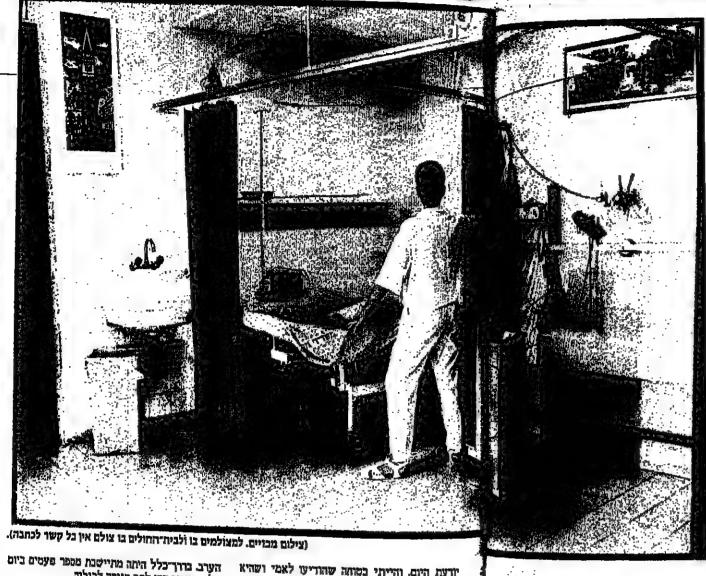
כך נוצר קשר השתיקה. ואמילו אני, למרות שהאלטתי להפר אותו, יש דכרים שלא העותי להעלות על הגייר. איומים שהושטעו, ניבולי־פה שהביאו את אמא שלי למרך כבכי קורעילכ. את צמר המלים: "תסתלקי מכאן", שמעה יותר מפעם אחת. היתה לוקחת את תיקה ואת גאוותה ומשתרכת במורד המרגות, לעמוד שעות כחמסין שכחוץ, ממתינה שיבואו לקתת אותה. והזמן הלך ואזל, כל שעה שיבה את אכי אל מותו.

כשהשכת נכגסה יצאה נפשו. הוא מת לכר. איש מאתנו לא היה לידו. את זה אני לא אסלה להם לעולם.

לימים יגירו המבינים: השיטח אשמה: חסרים תקציבים; מערכת הרפואה מתמוטטת. אבל ליחס הרופאים והאחיות כלפינו וכלפי שאר קרובי המשפחה

35 Hipeain

יודעת היום, והייתי כמותה שהודיעו לאמי ושהיא על רדיאטור כדי לתת מנוחה לרגליה.

נמצאת איתו כאמכולנס. בבוקר המתרת צלצלתי אליה. היא אמרה שהיא סדכה לפוריה. אז נודע לה לראשונה. צריך היה לותנחיל לאתר בטלפון היכן מישכנו התרש. בטיפול נמרץ אמרו שאין אצלם תולה כשמו של אבי. כך גם כעוד כמה מחלקות. לבסוף הנעתי למחלקת התאוששות. התחבנתי בטלפון כפני הרופא שענה לי, שרק יאמר אם קיבלו למחלקתם וצלה כשם חיים פו. המכרתי שאנתנו נואשים, איננו יורעים את נפשנו, שאני מחפשת את אכי הגוסס. "אני לא מוכן לומר כלום בטלפון. את רוצה לדעת פרטים - תבואי הנה". הסברתי שאני בתל-אביב, שיש לי תינוק בן שכועיים, שייקח לי כמה שעות להתארגן ושאינני יכולה להישאר ללא יריעה כל אותו הזמן. "זו בעייה שלך".

במשך שלושת השבועות שאני שהה גרמנ"ם הצלחתי לראות אותו רק פעם אתת, לעשר דקות. חמס

כשראינו שמצכו של אבי אינו משתפר הועקנו

את אחי ממקום שליחותו בחו"ל. הוא הגיע

לבית־התולים הישר משרה־התעופה. מכוהל ונסער

חיכה לשעת-כושר מתאימה, ניגש לאחר הרופאים,

הסכיר שהגיע במיוחר מחו"ל וביקס לראות את אכיו.

הצחיק אותם. נאמר לו שלא יפריע. ביקש לדעת מה

מצכו. שוכ הצחיק אותם. אותנו, דרך־אנב, זה לא

הצחיק. לא נותר לאחי אלא לעשות מה שאמא שלו

עשתה: להתכרבל בשקט בצר ולתכות לחטרי

הרופאים. כך ימים תמימים. אחרי הכל זה רק אנא

בכושת פנים, כאשר ביקשתי להציץ לעבר אבי על

שיחה עם רופאימטפל אפילו לא חלפחי, להוציא,

כאמור, את שנהל המחלקה מרוע הנצתי רק חמש

מודה ומתוורה שבגיל 38, אמא לילרים, פחרתי מפני

לכית התולים למוצח מוקרם נכוקר כדי לחחום על

ררשאה לעתה את אבי, שאלנו איזה ניתוח, אמרו לנו –

משוני שקשור לרבלו המדוסקה אי מלה בעבר לכך.

ביקשנו בכל זאת הסכר כלשהו. גבה וכתף הורמו

לעכרנו. מה אחם ככר מבינים? מי אתם בכללו אשחוו

באתר הימים הודיעו לנו שעלינו להניע

ענה לי הרופא, וטרק את הטלפון. האחות שצרחה עלינו כשהעזנו לשאול אותה שאלה, היתה נוהגת כך גם אילו הרוויחה 5000 ש"ח לחודש. הרופא שאמר שנפסיק לבלבל לו את המוח, היה מדבר באותה גסות גם כמערכת רפואה שאינה ממוטטת. – פעמים הגעתי, ארבע שתוכן נורשתי – ממש כך

אש נשפכה מן השמיים כיום התם כיותר הוכור מוה שנים, ואני רעדתי אחוזת צמומורת כל הורך מתל־אכיב לחיפה. אמי הגיעה מרגניה. נפנשנו לכוד היכן נמצא אכי. אוצי שעה וחצי מצאו, עלינו - מעמיםו הפושר מן הרומאים והאחיות שיחק אוחי: אני במסדרון בית־התולים. כעלי וחבר מרגניה התחילו מצבו. אמרו לנו לצאת ולא להמריע. אתרי שעמרנו ... הצוות הרפואי שטימל באכי כנם ילו בכיתה א' המפתר שעה במסדרון, מבלי לדעת אפילו אם אבי הצליח לעבור את הלילה. ניגשתי שנית להתחנן שמישהו ידבר אתי. הצלותתי, נינש אלינו רופא, אישר שהחולה הביע אליהם, אמר שמצבו קשה, והלך

עמדנו במסדדון עוד כמה שעות. על בסא לא היה מה לרבר, איש לא טרח לחשוב אולי צריך להכין מקום ישיבה לבני משפחה שממחינים ימים ולילוח לרוע המאושר בן יתבו להם להעיף מכם בחולה היסר לליכה אמא שלי היחה מביעה יוסיום בכוער ועוזכת בשעות

במנהל בית מפר קשות

דונם זקנות במקורונם בננות מאת כרמית גיא

זמינו את מאיר שלו ל"שיחת חברים" בכפר יהושע. משהו "עם ריח בולשיוויקי חביב", כהגדרחו, סיחה עם סופר, קוראים לזה. מין עימות שהוא חדירה שהיא דינמיקה קבוצתית בין הסופר סכתכ את "רומן רוסי" לכין הגיבורים מהחיים, עליהם מבוססים גיבורי הנייר.

לא מדובר כאן בעוד מיפנש עם סופר מבחוץ, מישהו מעולם אחר. השורשים של שלו נטועים בעמק, בין הטרות וריח השיכולים, בין נהלל וכפר יהושע. מרחק של טעתיים וחצי נסיעה מירושלים ועור כמה עולמות, מכחירות ופוליטיקה, אינתיפארה וג'ינגלים של יררנה ארוי. סכו של מאיר שלו נימנה עם ראטוני העולים על הקרקע באדמות מהלול. אמו, בתיה, הבתיעה את כולם כשנישאה למשורר עירוני, רוויזיוניסט נוסף לכל, ועזבה את המקום. אתיה נשארו כנהלל. מאיר עצמו נולד כמוסב, התגורר כו שנתיים

כילרותו ואחרייכן נהג לבוא כחופשות הקיץ לעכוד אצל הדורים. לנהלל, המושב שהוציא מתוכו הרכה מאוד אנשים ידועים, נוח עם מאיר שלו, הירושלמי, שרגלו האחת נפנים והאחרת בחוץ. הוא גאל את כבוד אנשיו והעלה אותם על המפה, לא כשערוריות, אלא באהבה וככבוד. אבל, אומר מאיר, אין זה פלא שדווקא אנשי כפר יהושע, השכנים, "הם שהזמינו אותי לשיתה. הם סכודאים ספרים. הם שמתמורדים עם מחשבות ורעיונות, מאו ומעולם. יותר מאנשי נהלל, האצילים המורמים מעם, הבטוחים בעצמם".

אנשי נהלל, אנשי העלייה השניה, היו ההורים הרוהניים של מייסרי כפר יהושע שנעצו בהם עיניים מעריצות. אבל עד היום מרחפים באוויר סבין שני המקומות, נהלל וכפר יהושע, כתח ואיבה מסורתיים. אנטי נהלל מכנים את שכניהם "כישועים", על מיסקל קישואים, ומישהי בכפר יהושע אומרת בהתנצלות, "חצי המשפחה שלי בנהלל, או מהו". לא מרוכר בשינאה, חלילה, ממהרים להסביר לנו. רק כתחרות כריאה.

מישהו מאנשי כפר יהושע אומר על מספט הפתיחה כל "רומן רוסי" והצעקה הגרולה מראש המגדל "אני דופק את הנכדה כל ליברסון": "לא היה לי סום ספק על איזה מוסב אתה מרכר. זה יכול להיות רק נהלל. העוברה שהדבר נעשה תוך צעקה גרולה. עם עיתונאי צמור שמעביר הכל מיר לתיקשורת, זה יכול להיות רק בנהלל. לא רק בעלייה השניה דאגו לפוזה. זו מורשת דורות בנהלל". ומישהו אחר מעיר, "אולי הם התעסקו עם הניבים של כפר

יהושע"ז הוותיקים מודעקים. לא יכול להיות. מוערון החרכות של כפר יהושע מלא לגמרי. הקהל מגלה בקיאות וגאווה גדולה. הם שייכים, בפנים, לא נזקקים למילוז מונחים לכל המושגים החקלאיים שמופיעים נספר. בשכילם זו מציאות־חיים, לא מתם קוריוו דימיוני מעניין.

"אתם עשויים להיות המבקרים הסובים כיותר של הספר", מתוורה באווניהם שלו. "מבקרים עירוניים מאור מתלהבים מן הבקיאות שלי בחקלאות כפי שהיא באה לביסוי בספר, אבל לפני שבועיים העיר לי קובה בצר מנהלל שבקיה ומרגום לא צומחים באותה עונה, וההערה הואת כאה כחק בכברי, יותר מהערות על בשרוקטורות שפרותיות". הקהל מתמוגג שצחום ונחת. "כל מי שמצפת ללמור היסטוריה מן הספר הזה ייצא רידיו על ראשו. תקופה מסויימת במהלך הכתיבה חששתי שכורי לבקר את המשפחה כנהלל או בכפר יהושע, אצטרך לעשות עיקוף דרך הגליל, כי לא ישמהו

שסות, שסות. הם דווקא גאים בו מאור, שמחים לקירבה החרשה המסופרת הוו. שלו מספר על הנויות ילדות שעמדו בכסים הספר: "ההליכה יתי על אדמת העמק, נסיעה עם המספחה מנהלל לביקור אצל המשפחה בכפר יהושע על פוס רתום לעגלה דרך השרוח והזיקלים ודרך העפר שנראתה לי או כמסע אל מעבר להרי חשך. עץ הרדים שסבי הרכיב בחצר בנהלל ועליו נתנו שירות כמה סוני הדרים מחוך כנה אחת של חושחש. והיום אני יורע שכל בוגר של בית בסבר הקלאי יכול לעשות את התרגיל הוה, אכל בילרותי

הוא נראה לי כמעשה קסם". נהלל, ספינת הרגל של העליה השניה. עליה קול אינריווידואליסטים קיצונים שדיברו יפה ועם האמינו בכל המלים

המושבניקים של היום עדיין מחייבים, אבל ספק ברצינות שוקלים א אחרת על הארמה שרוך המייסרים כבש בהתלהבות אוהבת. בעמק יורטאל, אל וכפר יהושע, רומן רוסי הוא לא רק שם של ספר. זו מציאות חיים, שלרגע אינה מתביישת ברמותה, אכל לא תמיד אוחבה כמו דור שאין בו אף אחד נורמלי. ובני הדור השני, משלם

בטאה. דור המייסרים, הם אומרים, נראה מחיר המיתום, הולכים ונסגרים.

37 ผเลยอโบ

תעער שלנו שואף להשכלת מי שמעונל ללמוד – לא

מאיפה הכאב והמרירות של כני הדוד נשי

"הם לא כחרו את המסכרת החקלאית המחיינה

והשלישי כספר, שואלת רחלי, מושבניקית צעיה.

והנוקשה, אלא נולדו לתוכה. מגיל צעיר עבדו נענהג.

פיסית קשה, תוסף לכך היו נתתים מרגע ליתם:

לבחינה ובדיקה כזכוכית מגדלת. כולנו יודעים פי.

כבי ארכעים שמודכקת להם סטינמה של ספשת, משם

שבגיל שמונה הם אמרו איזו שטות", מוכיר שלו תעוד

תמושב אינו מאפשר לחלק נחלה. רק להודים צותב

בשלמותו ל"בן המשיך". ומאוודי השיכה הו, פניני

הערפת אחר הבנים על פני האחים, מסתתות היה

דרמת ומרידות של מי שלא עמדו בדרישת הקשם

כדרכם. אבל אנתנו הולכים ונסגרים. לא כל הנוש

שלנו שואף להשכלה כי שממונל ללמוד - לגושא. מי שנשאר, תם אלה שאינם הולכים ללמוד. השול התכרתי התרבותי שאנתנו משלמים על כך כנד "הפיכונ היהודי לאיכר היתה איראל שפולה על מהיר", מסביר שלו. "קשה ובלתי אפשרי לשמור על

האיכרות כמעמד מוכיל כחברה השמרנות המציינת

החלטה המוקרטיון פקוטה, לפי מספרם החסי של

שים הרואים אותו כשפרי הכל יחסי. שעתיים וחצי משם בירושלים זה נס

האנשים הרואים אותו כשפור

הבל סמר. באן אלה התיים.

בני הכור השני משלמים את מחיר המחוף. מעיר מישהו בקהל. "התורים ציפו שהם ילכן מינו

ניאל, מאהבה לשעבר אסתר, אמו של שלא לצורך. הספר נכתב בידי אדם שנמצא לכאורה גם זקוק. השיתות שלי עם האנשים הללו נתנו לי, גם ברוך, כא לבקר אותו בווילה הגדולה שלו בפנים וגם כחוץ. מכפנים הוא מכיר היטב את האנשים שהם ידעו זאת, את הלגיטימציה לכתוב את נמש מי על שפת הים, ושואל: 'תגיר לי, איפה הללו ואת חיי היום־יום שלהם... ומבחוץ יש לו היכולת שכתבתי אותו".

אם ציפה שלו רק להשתפכויות נרגשות, שנה.

הגדולות. עליה שהיה כה גם תום מסויים וחוסר ידע מסויים. גם כני הרור השני של העליה השניה אומרים עליהם היום כאהכה מלגלגת, "הם לא היו איכרים גדולים". אבל הם הצליחו להיהפך למיתולוגיה, אם כי צריך להורות שהם גם קצת התאמצו בכיוון הזה. ידעו לכתוב על עצמם בצורה שתהפוך אותם למיתולוגיה. "לכל מי שאומר שהושפעתי מ'מאה שנים של

בדירות, אני משיב שלא הייתי זקוק למאה שנים של בדירות. יש לי המיתולוגיות של העמק. אני זוכר מהמשפחה שלי בנהלל סיפורים על כהמות מעופפות. למשל, על האתון שהיתה עפה לפגישות עם הסולטן התורכי. אני הפכתי אותה לחמור שעף לפגישה עם מלך אנגליה".

משני "מוקשים" נזהר שלו בכתיבה, כדכריו. "אמרתי לעצמי להיוהר משני רכרים: הספר הוה לא יהיה מצחיק, ושנית – לא יהיו כו סיפורי אהכה. האהכה הסתננה לתוך הספר מכל בקע אפשרי, והבנתי שכמו הביצה – גם היא אורבת לי ולעולם לא אוכל להיפטר ממנה. או שאשתמש בה כאופן ספרותי, או שהיא תהרוס לי את הספר. לאורך כל הספר בניתי את דמותו של ברוך, המספר, כמי שמנותק לחלוטין מכל מה שסורה, משום המסגרת הטוטאלית שהסבא יצר סביבו.

אתה חי, באיזה עולם אתה נמצא? אתה לשפוט אותם ולתארם בעין מפוקחת, ולהאיר את יודע מה קורה בכפר, מה קורה במדינה? אתה יודע הצדרים היפים והפחות־יפים ואף המכוערים של חברה שהתנועה כצרות, שצעירים עוובים, שכל הכפר שקוע אנושית מיה ואמיתית". בחובות, שמוכרים חולבות ועוקרים מטעים? אתה יודע שאנשים נהרגים במלחמות, או שאתה חושב שהמצבה בני כפר יחושע לא חוסכים ממנו גם ביקודת. כמו של הנופלים היא עוד איזה מאובן שפינס מצא למשל על חפרים גסים מדי בין המציאות למיתוס. בארמה? לאחר שאורי חוזר הכיתה למושב בהתלהבות אהובה, המורה לשעבר, אומרת: "לו היית צייר הייתי מרובה, להחזיר את העטרת ליושנה, ברוך מביא לו אומרת לך – קה את המכחול, ובתצי השנה הבאה שב מעת לעת כסף, כדי לגמור את חחודש. רומנטיקה וברוק את המעברים". לחוד וכים לחור". המושכניקים מסביב יודעים על מה "רומן רוסי" נתן למושבניקים האלה תירוץ טוב

להסתכל בעצמם קצת יותר חזק. לא רק להתבונן

יש כאן גם מיתום משפחתי", ממשיך שלו בתמנוות ההירואיות של האבות המייטרים. לראות איך "זה ספר של נקמה גדולה, נקמה קשה, שצריך להיות בחבריו במקום הכואב ביותר – באדמה"

ומסביר. "אין כמו סיפורי משפחות שבניהן גדלים הם נראים היום, לתהות איך יראו מחר. והם כואבים, ארמה, כדי להעביר דרכם את רוח האדם. אהבה ונקמה הם דברים אמיתיים. כל מי שהכיר את הסבתא שלי יורע שאהכה ונקמה הם אמיתיים מאוד.

"לסבא שלי, אהרון בן־ברק, היתה יכולת סיפורית ולשונית־ספרותית יוצאת מן הכלל. חוש הומור ורמיון וציניות פת ושם. הוא היה גם סטיריקו. הסבתא סיפרה סיפורים של בשר ורם ואדמה וחיטה, על ילדותה ברוטיה ועל שני אחיה, משה ויצחק, ואיך יצחק לקוז אותה ביום חורף קר להצר ואמר לה, 'נו, טוניה, תשימי את הלשון על דלת הברול.' והלשון נדבקה, כי חטמפרטורה היתה מתחת לאפס. כשהיא סיפרה לי את שלה היה טרי כניום היוולדו".

בפינת המועדון, מאחורי גוש אנשים גדול שכולם ביחר משפחת בן־ברק, ניצב פסנתר כנף ענק, ועליו כתובת המעידה שנתרם בידי יצחק ארזי, האת של סבתא טוניה שעשה לה את ניסוי הלשון והדלת.

עודד, בן רוד של אמא־שלימאיד, בתיה, קם. הוא הכין בנית את מה שיש לו לומר על הספר, קורא מהכתב. "ניכר בסופר שספג במרוצת השנים את פרטי החיים, העבורה, הנופים וכן את המיתוסים המלווים את חיינו בעמק מקרמה רגא... עמרו למאיר התכונה, הכשרון והיחם החם והאוהב לאותם אנשים, ולא נתפם למכשלות של איראליוציה או שחיטת פרות קרושות

איש חוון – כמו אנשי העליה השניה – כדי להוציא אותה אל הפועל. איש העליה השניה ביקש לפגוע

ארבעה־חמישה דורות באותו כית, על אותה חלקת מפוכחים, יודעים היטב שלא חכל כמו בשיר של ארץ־ישראל־יפה. "לא משבנו שנזדקן אי פעם... האמנו שכמו שעלינו לכאן יחד ועכרנו יחד ויסרנו יחד, ככה גם נמות יחד... כשום תקנון של המייסדים אין התייחטות לעניין הזיקנה... המלחמה בגיל היא מלחמה פרטית מאור. זה לא עניין תנועתי. בכוא יומי אין אני

שהתרגשות גדולה אוחות בו למראה הגודל חוה,

אותה מונעת ממנה להפוך למובילה, ולכן כני היו השבי כבר איכם מהפכנים. אין שום משם נעולם שאיכריו הם האצולה. תחלוץ – כן. האיכר – לפולם לא. רק כאן, כארץ, כשמישהו אמר שהוא נעהלל הי מבחינים בחילה מחרח סביב ראשו. היום אנועו וחדים למצב הטבעי. "זה ספר של נקמה בדולה", אומר שלו "נקמה קשה, שצריך להיות איש תוון - כמו אגשי העלש מבקש אלא לעמור לפני המוות בדעה צלולה", השניה – כדי לתציא אותה אל הפועל. איכו ביפורי מצטטת-מזרהה אחת המושבניקיות. היה שורף את המתבן, או סותם את המעיון אין העליה השניה ביקש לפגוע בחברין במשם שכואו לוש

ת הרברים האלה שמע שלו גם בעין־הרור. כיותר – כארמה, כי הקשר שלתם איתה עדיק לג הה ת ותרברים האזון שביל עדור ידירות המים במשך השנים הוא רקם קשרי ידירות המים במיוחר עם זקני העליה השניה. כך גם הגיע טבעי. זו נקמה אידאולוגיתו כמושב שאתם המשום נקים כית קברות ליתודים שכל רצונם להיקי לשני הפועלים הוקנים סלוצקין וסורקין 🔊 🔻 ווה יהיה הענף החקלאי המשתלם כיותן. נשפעות מקיבוצי עין־חרור. צער גרול יש לו על שסלוצקין לא התחקיר לספר," הוא מוסיף, "נתקלתי במכתב שכותה אשה עשירה לכינות וביקשה להיקבר כבית הקבות הספיק לקרוא את "רומן רוסי". "לפני שנה וחצי הזמין של חמושנה, תמורת סכום הנון. אסיפת תובדים ונו אותי ליום הולדתו המאה, ושלושה ימים אתריכן הוא ככר, האתר הצעירים אמר, 'עובו כהגור עוני מעות נמטר. יום אתר, כשהתקשרתי אליו, סיפר לי כלוצקין שהוא צופה בסידרת טלוויויה על היקום, אמר דונם וקנות, זה הענף הכי משתלם" בדור המייסרים כמי שהוא משתמי כיוומן ווק אין אף אדם נורמלי, מעיד מישהו. שלו משנ במשפט מן הספר: יאצלנו, שפיותו של אדם אית אינ והוסיף: 'ואני חשבתי שדגניה היא מרכז העולם'.

"כבית האבות של עפולה פגשתי את רפאל שופמן מכפר יחוקאל. אז הוא כבר היה עיוור. אבל הוא לקח אותי למרפסת, ובעזרת מקל־העיוורים שלו 'תראה' לי את נוף העמק שכבר לא היה יכול לראות בעצמו. תמונה כוו נכנסה לספר. לתמונות כאלה הייתי

יום עבר ויש מחר.ביטוח חיים הסנה.

קותיקת, לארונו ווטות, זוו לא צוווק. זו אמנווו עשירה המבנואה חרבויות שונות בותנים שונים בחברות שונות, ומגלגלוו טכותי עחק בהלכלה המודרנית, (טול יפן, בוניוחד). היא אהובה על תליוני בני־אדם בעולם, ונציגות תגוונח שלה מככבת מאתמול במוזיאון ישראל בירושלים. וכן, גם סנובי שם וגם סופרתן, הדרדסים וטין־טין, וכן, הם גם מצחיקים. מאוד.

מאת אורית הראל

גר מפרמן עם דרדס, וספיידרמן עס סנופי ירבץ. זהכל כעיר הקורש, ירושלים. ואפשר לבקר אותם, ולראות אותם מקרונ ולגלות הכל על כל קרובי המשפחה שלהם והבגדים והגלימות והמסכות והמשקפיים והבוכעים והבית ו -- גם להגיד שהלכתם למוזיאן, תרכות, יעני.

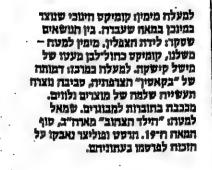
הכל התחיל אתמול, כמוזיאון

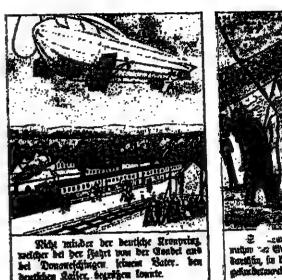
הכל התחיל אתמול, כמוזיאון
ישראל, ויימשך שמונה חורשים, עד
מכרואר. מרובר כמובן כתערוכת
הקומיקס. כל מה שרצית לדעת על
הגיבורים המצויירים ולא העות, או לא
היה לך את מי, לשאול.
רציני, מעין ידיעות מצויירות, אי שם
בשלהי המאה ה־18. או הפיקו "רסים
דמבים" אותם נהגו לתלות בחוצות העיר
זעליהם שרשרות של מלבנים ובהם

41 Blaealo

THE YELLOW KID TAKES A HAND AT GOLF

קומיקט כמכשיר בשרות הרת (מתמאה ה־18). "מטונים" את החטא מכנם הקטן. ימיו רתוק: דונרי, גיבור מצוייר "mad": האמריקני משנות ה־50". למעלה: דגם של פינת גיבורי קומיקס מרותערוכה

כל ותבריה הטובים והמפורסמים

(41 מעמוד (41) ידיעה מצויידת, כדרך כלל מהסוג מסמר השיער. או למשל שאת הבלוגים עם המקסטים הוסיפו האנגלים במאה ה־18. או למשל אחר, שאת הקומיקס ממש, כפי שתם מופרים היום, שיכללו במאה היפו במרכז אירופה, ומשם זה הגיע גם לארה"ב, שם זה התפתח כ"סטריפים"

הגיעו, מכל העולם. ללמרנו שהקומיקס נו שפה בינלאומית שבכלל לא ברור סוב גראה סופרמן בגיל 50 (היה לו שאמשר ללבוש, מבוך עם קולות קומי יומולרת בתדש שעבר, או איך בְּקאֹקיוֹ. מוקלטים ובית דרדסים. המשרתת הצופתיה שנולרה ב־1906. ממשיכה עד היום להמתבך כל הזמן כצרות ולחיות כך כאושר ובעושר (ליוצריה) ובעלומי נצח, אולי עכשיו

ואולי מי שישכנע אותנו יהיה או ווואדי של יכד בורשלי דע מופרטון וווברים אוספר ישה למום באון שלא ירעתט – זגיבורי הרפתקאות אתכם מורדים את הגלימה של סופרטן. ב מבורילקומיקס שיוויה שם, עם בובות ציירן שני בתבו, שהמציאן אותו ב1938 שלא ירעתט – זגיבורי הרפתקאות

בתחילה ואוצרי שאיש (סליחה, אף עיתון) קישקושים, כולם קומיקסיים, או שפע הקומיקס עצמם הם שישכנעו אותנו לא הפק בו, הצליתו להיפטר ממנו שאנהנו מפסירים משהו חשוב בעבור פרוטות, ומכרו אותו לחברה אחת באי ההתמכרות הלאומית שלנו לרברים ששמה די.סי. והיא הפכה אותו לגיכור ואפשר גם ללמור בתערוכה המצויירים האלה.

יש ברצינות - היסטוריה והסברים "עכבר" שזיעוע לפני מספר שנים את בארה"ב נגר השמיקס בחימה שפוכה ומוצגים בכובר ראש, כמו הקומיקס ארה"ב האמנותית (והיהורית, שני מובחים די תופפים) כנוצר בירי ארט להימנע מפשיטת רגל, המציאו תכרות הקומיקס "חוקה" למיה התנהלו כל אוונגרדי, ועניינו תיאור תוויות השואה עלילות הקומיקס שלהן. החוקה קבעה, אומרת מיכל ברושי, אוצרת התערוכה, ולמה אפילו אין לה עדיין שם עברי אתר של אבי היוצר, בציור. ויש בצתוק – בין היתר, שהמוב תמיד ינצה, שאסור מקבל. אולי עכשיו, אודי שניאה כמה סדנאות לביור קומיקס, תהמושות להראות מין ואטור להראות ווועות. בעל שפה מיותרת שלא ניתנת לתרגום, חבריהם, חוקים, גקיים, יפים, מנצחים

משר ללמוד שם למשל שהבישוי "עיתונות צהוכת" מקורו במלחמת שני מוילים אמייקנים של עיתענות, הרסם ופוליצו, על ווסרי מאייר, אאוטקולט שמו, שצייר גרובי, יציר דמיונו ומכתולו של מישל דמות שמיקס יהילו הצחוב", ושניהם השבועון יו ואן ואנו ות ספרים. קישקה, שנולר במיוחד לככוד ותערוכה נורא רצו את הקפיקט חוה אצלם. אנשר הזו ותוא מבכב בה בתור מסביר ומרגים. גם לגלות שם ששני אבותין מולידיו של

ומצעים ועטים ורחיטים ושאר לא רון גחת מהילר המצוייר שלהם וילדים וחיות וציורי קיר חרשים כחול-לכן. ויש חרגמה של אנימציה -ילרים, כלא הנכלת גיל נג, יכולים להפעיל מכשיר אתר כזה – והשראה של אמנות ועל אמנות ו"תיאטרון יוסף", על פי גיבורי הקומיקס "יוסף" של דורו שבשנות ה־30' יצאו מחנכים והורים גבע, שילרים יכולים להפעיל ולהציג כעזרתם לכר. ויש ער פכרואר, או מה בטענה שזה משחיה את הנוער, וכרי אתם מודאגיה

יהדמות שנהפכה להיות אהובה עלינו ביותר היא גילוי חדש כשבילנו",

אן העניין הוא כמובן למצוא איזה ממיד רעים שלא עושים משהו שניים שלושה ילרים בתוד חירוץ טוב, רעימטודר באבת ולא מקללים. אכל מול להגיד שבעצם אונם עושים מעשה נורא כל החום הסכרילי של השנים חהן, חינוכי שאתם לוקדים אותם למוזיאון – התפתחת תעשייה שלמה של שמיקס וללכת. איך שאתם נכנסים, תגירו מתתרותי. שעשה וצייר כל מה שאסור לגדולים להשגיח על הקטנים, לקטנים (כמעט) ובסוף, ברובו, גם יצא תכטיתו משהו עם הרבה טוכר ביציאה בהמתנרת. לרוגמה – Mad ("מאר"), חמורת התנהגות הולמת, תקבעו איתם כיציאה, ותעשו קולות של קרושים - אוב, מעונים ער שהם נעלמים מחעין. ואו ידיעתם שספיידרמן התחתון הה, ידעתי צאו לדרך. ושהווטרים האלה לא יתפסר

משהו:

TZH-315266

אם אתם מוזמנים אל שני אושים שקרובים אליכם באותה מידה, ואחד מהם עשיר, זהשני עני – העשיר תמיד יקבל מכם מתנה יקרה יותר.

מילון עברי – אנגלי – עברי

USER - FRIENDLY

HEBREW - ENGLISH - HEBREW **DICTIONARY**

מאת שמשון ענבל

100,000 ערכים

- * מעודכן, ומיועד לעוד שנים רבות. * קל, נוח ונעים במיוחד לשימוש.
- (כולל ניבים וסלנג־עגה).
- במילונים אחרים, כגון: רפואה, מחשבים, משפט, דיפלומטיה, מדע, טכנולוגיה, החי והצומח, צבא, מוסיקה ושאר האמנויות.

בעלי בוטיסי אשוואטויות שאקרט : יבולים לחזקיון בטלי ללפוש אל-צס פולי 68 -

- ספרים מבית טוב

3 כרכים

* משקף את השימוש החי והעכשווי בלשון

* מקיף מונחים מתחומים מקצועיים שאין

. הוצאת ש. זלן ושותי, ירושלים.

לכבוד ספרית מעריב רַתְי החילוון 3 רַ"ג 522 52

בא לשלוח אלי את המילון "לשנות האלפיים", מאת שמשון ענבל, מצ"ב 2 המחאות בסך כולל של 99 שיה, לפקודת ספרית מעריב.

של פרוים אחר למשך שנה שלמה. פעם כתבתי כמדור לא נחשב זה רשימה המבקשת ממך, שר התחבורה, להפסיק לשנע את

מספרים שליליים

אדוני שר התחבורה, אנא, אני מבקש ממך, אני מתחנן על הברכיים, ומצרף תמונה (שלא תחשוב שאלה סתם מלים ריקות). על ברכי ארד

רי, אנא, רי. זה מביש, זה מכוער, זה מזיק, זה לא נאה ולא יאה. כשביל מה צריך שכל אדם

הנרוע שבסימון השנה על המכונית. הגענו ער למצב שאנשים מוכנים לנסוע במספר עטוף כאיוושהי מכוניות – בתנאי שהוא יהיה 88'.

בקרוב 89', ואין סוף מנתיניך המעונים ילחצו כבתיהם ויבקשו נפשם לנסוע במכונית עם מספר מתוקו, ובכל פעם שיראו מכונית 89, יצבט לכם והם לא ידעו איכה ישאו פניהם אל לדיהם ונשותיהם. מי צריך את זה?

גם אני שוקל לקנות יום אחר מכונית חרשה. וזה מביש. איך אסע עם מספר הוועק לאוויר העולם את שנתה החרשה? הרי זהו שיא הוולגריות. אני פשוט לא מסוגל לרבר על זה.

מע"מ ומשלור

בשניתשלומים

צירפתי כאן דוגמאות למספרי מכוניות בארצות שונות. תוכל בקלות לראות, ארוני השר, שבאף מדינה אין נוהג משפיל כזר, לסמן רק כנובה מחירה, ואין צורך שכל קונה מכונית ישלם גם סכום נוסף השווה לכלכלתו המלאה

הנהגים בדרישות שיצייתו לחוקי התנועה קבלתי מלשכתך תשובה יפה ומנומקת המסכירה מדוע יש דווקא כן לציית לחוקי התנועה אני

עדיין חלוק עליכם ברעתי, וחושב שאין צורך ברצינות כזו כלפי חוקי תנועה, זככל שננהג יותר חופש בחוקים יהיה יותר נעים ובטוח לנדונ, אבל כסרר, אתם חושבים אחרת, ואני'

מעריך את העוברה שעניתם לי. אכל מה בשם אלוהי ישראל הנדול תענו לי כדי להסביר את דרעית היוואי המודל על כל רכבו

אם אתם דוצים להתחיל סידרה חדשה כל שנה, בסדר. אמציא לך תיכף שיסה, כבוד השרו קח מספר כלשהו והוא יהוה הקוד לכל השנה. לא שוכז בסרר, קח את מלפר השנה, והפחת ממנו 13, או חלק לשניים, וכמסרה של שנה לא ווגית תפחית מהתוצאה את החצי. זה יהיה

לאקסהביציוניסטים המפגינים את מספריהם מספיק, עיובר את פולחן הצגת השנה המשפיל. אפילו יצרני המכוניות, תמעוניינים הראשיים, לא היררדרו עד כדי טימון גס של

לכל ילך של שכן כרוווב.

במקרה הראשון 75, במקום 88, ובמקרה השני

44. מי שירצה יחשב בראשו איזו שנה זו, אבל

המספר לא יצרח את האפקט הסבובי המדכא שלו

שנת המורל על המכונית. רדו מוה. אני מתחנן, ואני עדיין כורע (ראה שוב תמונה) וכמעם קם אתייפה: הסירו ממני את בתם השנה על האוטו שלי.

שנאה בריאה

(המשר מעמוד 14)

רזיאל. זה טירוף מערכות. ואם, כעורת השם, שמיר ירכיב את הממשלה הפעם לא נוותר על תיק החינוך". ועל רשימת המערך: "שם השתלט השמאל הקיצוני. לא רק מוחמדיויצמן ופרס, אלא חכורה שלימה. שלום עכשיו חרר למערכת החיסונית של הגוף ושלח שם את שלוחותיו". רימוי האיידס הקטלני לא מפריע לאשקלוני אחר לקום כשקט ולהציץ במשחק הכרורגל המשורר בשירור ישיר בטלוויזיה. "אלה־היסטור, עוד גול הכניטו".

בדרך חזרה לתל־אכים אני שואלת אותו בשפה מעודנת אם כאמת אינו חש רמזים לגזענות. אולי הדמגוגיה גברה על התחושה. "לא", הוא אומר. "מה פתאום. השינאה שקיימת לערכים היא שינאה כריאה. היא שינאה לאוייב. זה טכעי שכך חשים כלפי אוייב". מה זה אוייב, זה לא אנשים?

"וה כראש וראשונה אוייב שלנו". אוייכ שכונה את הכתים שלנוז

"זה באמת הופך את העניין למורכב יותר, אבל זו עריין לא גזענות".

אמא שלך נשאלה פעם מה יקרה אם התאהב בערביה, ופסקה חד משמעית שזה לא יתכן. מה אתה אומר על זהי

"לא הייתי מפתח מערכת יהסים עם אף בחורה שאינה יהודיה".

ואם הכן שלך יפתח? "לפי מירת האינטליגנציה שהוא מגלה בחורשים הראשונים לחייו (עידן כן חמישה חורשים), אני מאמין שהשאלה תישאר היפוטתית".

לאחר הכינוס אצל ז'אקלין וגכי מגיעים לדירת שיכון של חבר מרכז צעיר ונרגש. ההורים יושבים זקופים, צוסים בהנגבי, כוכב הערב. "אתם יודעים למה אגי תומך כצחי"ז שואל חבר מרכז ותיק ולמוד ניסיון. "למה"? תמה המארח, שרואה צורך לשוחח קצת

"בגלל אמא שלו. אני מאוהב כה. מה לעשות". אני מכיטה כצחי. הוא לא מניע שריר אחר כפניו. פרצוף אטום. וההוא שמאוהכ כאמא גאולה ממשיך לתנות את אהכחי לשייםיה. וצחי בוהה בלחמניה שאך הושה ומשנה נושא. מנסה. כי ההוא המאוהב, מתעקש להמשיך ולתת לגאולה מחמאות. בסך הכל די

בסוף מאי אירגן צחי כינוס לאוהריו ותומכיו כאולמי "גיל אורנים". המממן היה דוד לויאן בעל חנות למכשירי חשמל בתל־אביב. בתפריט היה עוף סיני, גולש הונגרי, אורז, ירק מכושל, סלט תפוחי אדמה, סלט הצילים, סלט נלסון, סלט ירקות, סלט הואי, מיצים, קפה, עוגת פירות, עוגת שוקולה, עוגת פרג ועוגת לימון.

התפריט הזה גרר כיקורת חריפה. התגובה של הנגכי היתה: "מה, אם ארם מגיע מקרית שמונה, הוא בטח רעב. אז אני לא אתן לו משהו לאכול"? באמת רחמנות. מי רוצה חבר מרכז עם בטן מפרקרת.

שני פרוספקטים הוציא הנגבי ושלח לחברי המרכז. את שניהם כתב לבדו. פנינים: "אתה שומע בכנסת את פרס, ויצמן ושריר, מוותרים בהבל פה על חבלי מולדת – ואתה חש צמרמורת". או: "בוגרי שלום עכשיו' השתלטו על הרשימה לכנסת, ייונים' מסוכנות, נושאות כפיהן עלה של נסיגת". או : "בכנסת , כמו כטבע, אימת היונים - הוא הנק. כשהנץ כטביבה,

Bigealo 48

לכל רוח". ותנחשו מה ראשי התיבות של "נצביע צחי"ו – נץ. גם ההכרקה הזו שלו.

לליכוד כבחירות כאוניברסיטה העברית. היו"ר החדש

בשתיים בצהריים הוא שואל "אפשר להיכנס לבריכה או שזה סחבקי מרי"ז לא, חוא לא נכנס. אולי עניין הסחבקיות השפיע. כשתיים וחצי בלילה התוצאות. צחי הנגכי מקום 12 בפאנל. מתוך 104 מועמדים. הפתעת יום הבחירות הזה. צחי משחק אותה לא רע כתור הפתעת היום. צנוע, מחייך כמקום, לא צורה מאושר, לא מקפק, לוחץ יד באריכות. כמו שצריך. הוא יורע שהוא בפנים. בכנטת. עכשיו נשארה היוקרה. הבחירות בשביעיות. והוא עוד לא יודע איזה פלופ אריר מצפה לו.

בשבוע בין בחירות הפאנל לכחירת השביעיות, שולח הנגבי 2000 מכתבי תורה. מחזיר טלפינים. עונה על טלפונים. מקבל פרחים, מברקים. חתונה פה חתונה שם, וכינוסים. ביום שלישי, יום לפגי היום שהוא מכנה אותו "מלחמת עולם", ו"מטחנת בשר", הוא מגיע לכינום של קורפו באולמי דליה ביחוב המסגר כתל־אביב. מה זה מגיעי חמש דקות לפני סיום הכינוס. באמצע הכינוט צריך לשכת בשקט ולהקשיכ. כסופו אפשר ללחוק יריים, לפגוש חברי מרכז, בקיצור, מה שצריך. לפי לחיצות הידיים של תומכי קורפו, להנגבי אין מה לראוג. לוחק־לוחק־לוחק־לוחק ידיים. לחיצת יד עם קורפו, אגב, לא ראיתי. קירפו היה האיש שהכניס את הנגבי למימסד המוליטי כעוזרו במשרד .התחבורה

ויש גם כמה כותרות עיתונים. מאי 79: "נצחון

שאלה: צחי, אומרים שנטשת אותו לטוכת שמיר. ברינים מתפשת מחסת בשונד תומם תיונים מתפורות תשובה דון השמצה פרועה. הוא כמו אתר. אני... לכוכו את חומן על הסבר בלשני

"קורפו הוא כתו

אחי. אני כולו הבן

שלו. כשעברתי

לכהן כעוזרו של

שוניר, שהיה אז

בולשרד החוץ,

כמו הבן שלו. כשעברתי לכהן כעוורו של שמיר, שהה

או במשרד החוץ, קורפו ברך על כך". כתוצאות

הפאנל, אגכ, הנגכי חלף על פני השר קורפו כוילוול.

מבט לחרשות. כולם מחכים שקריין החישות

בטלוויויה יוריע על ההסכם בין השלישיה הפותחו של

חרות. על התערבותו של שמיר. על ויתורו של אתם

רק בתשע ועשרים מוריעים על כך. מה שנאמר שם

בחדר על הנטיות הפוליטיות של עורכי החדשת אינו

ניתן לציטוט. בטח שהיה כעס. גם עצבים. גם ששת

תואר לא כליכך מלכבים. בראיון של אהרי, אומי פוי

הנגכי שהוא רוצה להגיע לווערת החינוך של הבנסף

מי שלא יורע, רשות השירור נמצאת בפיקות אם

עושים אחר ועור אחר, רבר כזה לא היה שרה מו

לחגיר על האינתיפארה. לפני החשבות שלו אני לא

שאלה: איך זה שאתה, שצועק תמיד שצרין לופי

תשוכה: "את צורקת זה לא בסרה אבל חב

ואם כבר מדכרים על תוכניות, יש לו נם מה

הנגכי חיה כבר ככנסת. יש לו תוכניות.

אינתיפארה, שמוכנה הוא – התקומפותו

מתאפקת.

אצל הדור כשיכון צמרת, יום לפני השניעיות

קורפו ברך על כך"

צחי הנגכי". מארס 81: "צחי הנגכי דורש מהנהלת האוגיברסיטה – סלקו את הסטורנטים הערכים שהזרהו עם אש"ף". אפריל 82: "צחי הנגכי וחבריו עריין מבוצרים בראש האנדרטה בימית". רצמבר 87: "לא ארפה עד שעמירב יורחק מוזרות". פברואר 88: "פרס תוקף את הנגבי בישיבת ממשלה" – גם זה כנראה מקור לגאווה. ואיזה כותרות אין שם: "שופטת השלום

בתל־אביב אסתר קובו קבעה בפסק הדין בפרשת איסת"א 'שהאמת העוברתית לא תמיד היתה נר לרגליו של צחי הנגבי". או "להעמיד את הנגבי לדין, תובעים ח"כים מראש הממשלה והיועץ המשפטי על השתתפותו בוועדה של חרות למינויים בשירות המרינה". או "קו־קלוקס־קלן" – כתבה המספרת למי ששכח שגם החוק לא תמיר היה נר לרגליו. למשל, הוא וחברו ישראל כץ נעלו את רקטור האוניברסיטה בלשכתו, כשהם בחוץ היו לבושים בשקיות נוסח הקו־קלוקס־קלן, ולפידים כידיהם. למשל, האלימות כלפי הסטורנטים הערבים, שהגיעה בשיאה לשימוש בשלשלאות. למשל, ההתכצרות כאנדרטה. למשל, הנסיון להפגין ביום בואו של הנשיא פרטר לארץ, נסיון שסוכל על־ידי השב"כ. ועל המעצר שבא בעקבותיו אמר: "זו היתה חוויה מיוחדת במינה".

והוא בעצם, כליכך נחמד וסימפטי וסכלני ולא מרים את סולו ולא מתעצבן, ולא צועק, ולא מקלל. אפילו לתיקשורת הנוראה והאיומה, הוא מפגין חיוך חביב, עצוב קצת, שרמנטי. והנה, כלי שום קשר לחיון, מגיע יום הכחירות של הפאנל. צחי הגיע בתמש ככוקר. למה בחמשז "לברוק שהכל בסדר". ברק. הכל בסרר. אחריכך היו החום, הלחות, הויעה, הבסטות, הצפימות, הסטייקים, הכובעים, היין, השלטים. צחי מושר גלי אהרה. "תן יד", "אנחנו איתך", "אתה כפנים, חביבי", "צחי, צחי", "עיוני שלי", "בוא תן נשיקח", "תגיר צחי טיטלת כמכתב ששלחתי לך"ן

יהורה ושומרון ולא שטחים, מוציא מהמה את הבלה

ועכשיו לעיקר: "זכוטינסקי בשורה הפותחת של

שיר בית"ר אמר משפט: 'כרם וביזע יוכם לנו גזע גאון

ונדיב ואכזר'. רק שני שליש של הנבואה הזו התנשם.

אבל 'אכזר' – לא מיצינו אותו ואפילו לא המקרבנו

למיצויו. לא, דוא לא התכוון שנתעלל או נתאכור אלא

שעלינו לגלות קשיתות מוחלטת. אכוריות כמוכן של

הפעלת הכוח שבידנו בנחישות רעת שאינה מתרככת

הכחירות לשביעיות כתנועת חרות. כן, עוד פעם

חום־לחות־ויעה־צפיפות. המתח, אם מחנה לוי יפוצק

את יום הבחירות או לא, עובר עם היוורע התוצאת.

לוי מקום ראשון. צחי הנגבי עסוק בלומר "אני הולך

על השביעיה השלישית מקום שני". קתו את המשפט

שביעיה שלישית ולא שניה, שואלים אותו רק כמה

מאות חברים. וצחי עונה לכמה מאות שואלים: "כל

דבר בעיתוד. לפעשה, ויתר (או נכון יותר התבקש

לוותר) על מועמרותו בשביעיה השנית כדי שחברים

ותיקים יותר במחנה שמיר־ארנס יוכלו להעמיר את

מועמרותם בשביעיה זו. ועור סיבה לא היה לו ספק

ולו הקטן ביותר שסיכוייו להיכנס לשביעיה השלישית

אינם יורדים ממאה אחוז. והיה לו על מה לסמוך,

למרות שהווורם ברילים של מחנה לוי ושרון.

כתוצאה משיקולים הומניים או משיקולי רעת קהל".

ואו וא וזשוס. אונס עוןי פליקיפלק פוליטי, אגב

שילוח מכת וצל קטלנית היישר לפרצופו החייכני

ווזבטות של מר הנגני הצעיר. עם גמר הכחירות

לשביעיה השניה, ישנ ארנס על המיוכה והוציא דיל

שבו יהיה צחי הנגבי במקום החמישי. קרא

הדילריארנט להנגני וביקש ממנו לוותר על המקום

השני תעבור למקום התמישי. הנגבי לא השתגע על

העניין הות אבל הסכים. אלא מה, היה מועמר אחר.

טשמו ודיו שנזון, שמאור כעס על ארנס שלא הכניסו

מדיל. לא ויק כעס גם התעצכן ואיים שיעזוב את

המחנה. לכן החליט ארנס להוציא את הנגכי ככלל

מהרשימה ולשים את הירשנוון במקומו. כדי לתת

תוקף להחלפות הללו הרליפו שמועה שצחי הנגכי

הסיר את מועמדותו, כלי לומר לו מילה אחת על כך.

החלו לתפום שנעשה פה תרגיל. חומכים בטוחים של

הנגבי טענו שמישה אמר שהנגבי הסיר את מועמדותו.

ואם מישה אומר – כך עושים. בהיסטריה רצו לקרוא

להנגבי, שהיה המום. לא תפס. חשב שעוברים עליו.

בפעם הראשונה כמעט ואיכר את עשתונותיו. הוא

תפס את המיקרופון של שאול עמור ושגם עליו הוצא

חוזה רומה), וצרח: "כל השמועות שאיני מחמורר

כשביעיה השלישית אינן נכונות. יש נסיון להפיץ

שמועות כאלה. אני מועמר למקום שני בשביעיה

השלישית". וכך הוא זעק, וצרת, והסמיק והצטרד, "אני

כן מתמודד, אני כן מתמורר". אכל זה היה מאותר מדי.

נבלות", "תרגיל מסרית", "בני זונות", "ארנס טינופת",

איוה גועל נפש". ואלה, למעשה, התנוכות הערינות.

מישה ארנס הבים אותו כלי לאמץ אפילו מיתר קול

תגובות אנשי המטה של הנגכי: "נכלות בני

הננכי: "חשבתי שאני מכיר את כל תרנילים

נסיון לשמוע מה הוא מרגיש, דומה לסחיטת

המלוכלכים בפוליטיקה, כנראה שיש לי עוד מה

בננה כרי להוציא ממנה מיץ. אבל שתאום,כרגע נדיר

של נילוי לב, שבא אולי מחכת העייפות, הוא אומר:

"כשהייתי צעיר יצאנו לשים אכוכים, כרגע שנכנסנו

למים ער האכוב שלי, המים היו סוערים מאור, הייתי

משוש, נלחמתי כדי לא להתנפץ על הטלעים. באותו

ממש. ואו הצלתתי להיאחו בשיחים. בכה הירגשתי

כאך. ופתאום נגמר רגע האמת הזה ועל הפה משחלם

הודנון המוליטה יכדיעבר זו היונה וצויה ארירה. לא

בימים שהייתי סמונם ונילחמתי על דכרים חשובים

ריברת עם ארנטו

וה הוא אלי ולא אני אליו".

הייתי רוצה לוותר עליה. גם מה הירגשתי שוב כמו

ילא. מה יש לי לרכר איתו. מי שצריך להתקשר

היה ותכסילו אותו בכמעט אלף חברי מרכז. למה רגע זה נראה לי כמן מפלי הניאנרה. פחרתי למות.

אנשיו של הנגבי שהנצחון ככר היה מונח ככיסם

(משמאל), זוכה לליטופי אוהדים משמאל) -- "אתה כפוים, חכיבי". עם שמיר, כיבי ותניהו ודו מרידור ובתצלום החחתון, מימין לשמאלו.

המועמד: בבריכה

למה הוא עשה את זה?

ככל זאת בווראי יסנה איזו סיבה לכך שהופצה

פכין, לא מבין". דיברת עם שמיר?

צריך לשאול אותי או לפהות לערכן אותי".

אולי יש לך מילה רעה על ארנס? "לא. הרבר היחיר שאני יכול לומר שאני שייך למחנה שמיר ולא מחנה שמיר ארנס". זה המקסימום

בקלות רבה יותר הוא מרבר על שלטון על עם זר. "אין לי בעיה עם זה ואין לי פתרון לוה. היחיד

הטרנספר". גם אמא שלך אמרה שאין רבר יותר מוסרי

"היא אמרה פוה מוסרי אבל לא ריאלי ומה אתה אוניר?

אני לא מוותר טריטוריאלית על שום סטה. אני מוכן לתת להם אוטונוםיה, אבל השליטה המוחלסת תמיה בירי צה"ל. לא תהיה להם מדינה, ולא ישות

יכל עור הרצון לא יכוא לידי כיטוי נאמצעים כלתי תיקיים כפו הסצת כרוזים, ספרים, והבעת דעות,

סליחה, או איך הם יבטאו את רצונמו יאם הרצון יבוא לירי ביטוי בתלומות ורודים בלילות של נרורי שינה - אין לי אפשרות למנוע את

דרך אנכ, מה דעתך על הספר "מצעד האיוולת"

של כרברה טוכמוי יהמתקר שערכה מלמד שמנהיגים יכולים לדרדר - כהם אמונם".

"לא יודע, לא כרור לי אתה בטוח שהוא בישל את זה:

שמועה שאתה מסיר את בועמרותר! "תאמינר לי, אין לי סמץ של ביושג למד. לא

יכן, הוא התקשר איתי, כלומר בענייני עבודה, וסיפרתי לו את הסיפור. דוא הסבים איתי שארנכ היה

"והו. עכשיו אני מנסה לשכוח". אתה עם זיכרון כמו שלך תוכל לשכוח! "לשכוח זה לא למחוק".

שיוצא לו מהפה.

שיש לו פתרון לזה הוא כהנא המרבר על פימוש

יאני מסתפק כזה שזה לא ריאלי". למה לא לוותר על עור, למשלי

לאומית עצמאית". תהיה לום הזכות לרצות:

וה כסרו".

את עפם ער תהומות הנשיה, למרוח שהם מאמינים שהם משרתים את האינשרם המובהק של אלה שנתנו

מיכל קמרא 49 6122210

חוקי אבל מסריח

כצילום הימני: פסוו גרופר ואשתו רוח ("אני עובדת מהבית"), מזכירת "איכרי המחר" בצילום מ־82'. שמאל רחוק: עו"ד דני נווך: (צילום: ראובן קסטרו), העוזר של משה-ארנט ודובר תנועת התרות. כעבר יו"ר "סקופ", ונציב המים צמח ישי, בעבר גובר "עידוד היזם רועצמאי" (צילום:

אכל חיים רמון עצמו הרים ידו באותו ליל חלוקה

מפורסם ב־24 כחודש מרס השנה בער חלוקת הכספים

נפש", הוא מודה. "מה יכולתי לעשותו אם לא הייתי

מאשר כספים ל'סקופ', הם לא היו מאשרים כספים

לא אתן לכך ידי. זו הפעם האחרונה שאני עושה דבר

כזה". הוא טוען כי כל העמותות הקשורות במערד

פעילות מאוד. אולי כן, אולי לא. לא כרקנו את

הנעשה כ"ארגון יהודי כורדיסטן" (45 אלף שקלים) או

כן בדקנו עמותה של ("הכל חוקי") אריאל

את "ברית אבות" (20 אלף), גם לא את "עמותת

ויינשטיין. "העמותה לעירור היום העצמאי", כך

סוראים לח. היא הוקמה בשמונה ביוני 1987. יו"ר

העמותה, עורך דין יצחק ננר מירושלים (שוב עו"ד),

מוכן ברצון להגיב. "הכספים שאושרו לנו בוערת

הכספים לא הועברו אלינו עריין", הוא אומר. "ער כה

בטאון חד פעמי כשם 'העוצמה שביוזמה', התכנסנו

חשיבותה של היוומה הפרטית. אם יגיע הכסף, אפשר

מה ישי, נציב המים (מינוי פוליטי, ליברלים),

היוומה החפשית. לעודד כלכלה תחשיה ביושראלי

חעמותה דבר".

לא שמע על עמותה כשם "עירוד היום

העצמאי". "איוו עמותה"ז הוא שואל. "מימי לא

"זוהי עמותה שנוערה לעזור לאנשי היוזמה

"אה, אה, אני נזכר כמשהו", אומר נציב המים.

"לפני איזה שלוש שנים כיקש ממני ידידי אריאל

ויינשטיין לחתום על ניירות: או הם עשו ממני גזברז

מענין מאור. מאז חתמתי על המסמכים לא שמעתי על

ולרשם העמותות על השינוי. אבל זהו שינוי בעיתו.

כאשר נופלים על עמותה 170 אלף שקליט, היא כבר

זקוקה לרואה חשבון. נציב המים אינו מתאים יותר.

עו"ד נגר אומר שהיום גזבר העמותה תא רואה

יהיה לעשות יותר. אולי גיתן הלוואות".

בבתי מלון. חכוונה היא שיהיה מרכו שיפיץ את

סיבלנו רס תרומות, לכן לא היו הרבה פעולות. הוצאנו

אפקים" (50 אלף) או את "עמותת שער" (30 אלף).

חיים רמון מכה על חטא ומכטיה: "בפעם הבאה

ל'בית ברל'. אנשי הליכוד איכרו כל רסן".

לעמותות שונות ומשונות. 'אז יש לי חלק בגועל

(משך מעמוד 24) היתה לנו כתובת קבועה, אז נתתי את הכתובת של

דן נווה מתחיל לאכר את סכלנותו. "לגכי מה

בשנה שעברה קיכלנו רק 90 אלף".

עכשיו לך תדע למי להאמין – לח"כ או למנכ"ל. גיסינו להתקשר למוערון "סקופ", אבל מוערון

גם ח"כ אריאל ויינשטיין ייסר עמותה. אחת? עשרים עמותות! והוא מאוד גאה בכל אחת ואחת מהן. "אינני חבר באף עמותה", הוא אומר. "אני תומר כעשרים עמותות שקשורות בתנועה הליברלית. מה רע נכך שעמותות קיבלו כספים: היו שלושה מליון שקלים. מליון וחצי קיבל המערך, מליון וחצי קיבלו עמותות הקשורות בליכור. הכל חוקי".

הוא, כח"כ ויינשטיין, חבר ועדת הכספים של הכנסת. "ווהי פשוט הקצבה אישית מושחתת. שחיתות שלא היתה כדוגמתה בתולדות הכנסת".

"האמן לי", אומר ירידיה בארי, חבר העמותה (עורך־דין, אלא מהז). "אינני כקי בצר הכספי של

זמן קצר אחרי ייסור העמותה עזכ דן נווח את תפקידו כיו"ר. שמו עדיין מופיע כיו"ר בגלל "הזנחה מינהלית", כרברי יהושע מצא. רן נווה זוכר שבזמנו "סקום" היתה מאור פעילה. היכו? ככית הוריו כרחוב הרצוג 6'ז שם אין זוכרים לא קפה ולא סימפטיה.

שהתרחש שם כשנתיים האחרונות, אינגי יכול לעזור לך. יש היום יו"ר חרש. חכל על ומנך ועל זמני".

יגאל עמרי הוא המנהל של "סקופ". איש עסוק מאור. הריץ את יהושע מצא למקום ריאלי ברשימת הליכוד לכנסת. "היום 'סקופ' שוכנת כרוזוב מסילת ישרים 15 בירושלים", הוא אומר. "בודאי שיש שם פעילות. יש לנו קבוצת תיאטרון, ערבי אקטואליה. כמה פעמים בשבוע? שלוש פעמים בחורש. כמה מקבלי משכורות? אני, מזכירה ועובר נקיון. כמה קיבלנו מוערת הכספים של הכנסת? 190 אלף שקלים.

זה מה שנקרא להתקדם יפה בחיים. כמח מפעלי תעשייה במרינה יכולים להצביע היום על עליה של יותר ממאה אחוזים במחוורם בתוך שנה אחת? הבית ברחוב מסילת ישרים 15, אגב, הוא סניף של תנועת

יהושע מצא, האכ המייסר, חולק על דכרי מנכ"לו. אליכא ד'ת"כ מצא, מתקיימות כ"סקופ" שתי פעולות בשבוע. "בית גדול, מלא פעילות", הוא אומר.

"סקופ" אינו עונה. מרוב פעילות כנראה אין שם זמן לענות לטלפונים. לכסוף, לאחר יומיים של חיוגים, עונה המזכירה. "לא", היא אומרת. "לא צפויות כל

"חוקי אכל מסריח", אומר ח"כ חיים רמון, אף

Bineal0 50

כ'רמרה' או 'פלאזה' כתל-אביכ. אתה שואל מה אני אומר על חלוקת הכספים הזו כעורן דיוז מבחינה

אתפנה לכרוק מה קורה אצלם".

להטיל רופי בחיים סופמו".

וכי כיצר יצליחז הרי הכל הוקי חוקי למחורו עמום לננ

דמתקוממים,

העמותה. כן, כן, היו פעילויות, היו דיונים, היו התכנסויות. היכן נפגשנוז כבתי מלון. לא זין לעמותה מקום פנישות קבוע. נפגשים מרי פעם משפטית זה כסדר. מבחינה ציבורית? זה פתוח לכל

אדם, להשגותיו והערותיו". לחבר הכנסת (נכון לעכשיו) היים סופמן, אנילו עמותוו שהקים לא עזרה להיכחר מחדש לרשימת המועמרים הבטוחים של מפלגתו לכנסת הכאה הא הקים את "הלאום" ואף עומר בראשה. "הלאום" שוכנה כ"מצורה" בתל־אביב, וחיים סופמן מונה שורה ארוכה של עיתונאים שעשו כה חלטורות. כן, הוקצבו ל"לאום" שלו 194 אלף שקלים, והוא רותה. "עוד לא ראינו גרוש", כועס "הראש הכלכלי לכנסת". "משוד החינוך מתחכם איתי. לא מעכירים את הכסף עכשיו

על פי תוצאות הכחירות לשביעיות של "הדוה". אכן יהיה חיים קופמן מנוי בימים הקרובים, ויוכל לשאול את משרד החינוך מדוע טרם קיבל את המתנה החפשית", אנו מזכירים לו את מטרות העמותה שהוא שאושרה ל"לאום" שלו בועדת הכפפים. היום תא רק הגובר שלה. "להגן על אינטרסים מקצועיים של אנשי בועס מאוד. "שחיתות: למה שחיתות: כאשר משוד ולשניה כלום – זו לא שחיתות: כאשר הכל מבוסס על מניעים פוליטיים, זו לא שחיתותז הרי המחנה הלאומי הקים את כל העמותות הללו בגלל שמשרו החינון

סירב להעביר כספים למחנה הלאומי". מדובר, איפוא, בעמותות שהוקמו על ויקע של קיפוח נורא. חיים קופכן אומר ש"לאום" שלו עושה חשבון אמנון בן עמרם. פשוט שכחו לחודיע לצמח ישי ב"מצורה" המון פעולות. "שום שחיתות", הוא שב ואומר. "איש לא הצליה, אפילו לא חיים נדלב

המחרת נשמעו ברצועה קולות שהאשימו את הנהג היהודי בגרימה מכוונת של התאונה. הרוחות התלהטו, האכנים הראשונות המיוצגים על־ידי הושלכו... האינתיפארה יצאה לרוך. מזל סרטן, שהצית את ההתקוממות. התמונה המצטיירת מתוך המפה סכוכה מאופיינים על־ידי ומבולבלת. רק התאונה עצמה והמהפך שחל בעקבותיה מסתמנים בה בבירור. נקורת האופק, המסמלת את "לידת" הארוע, מחמקמת רגישות מופרות, במעלה האחרונה בתאומים (מול המייצג כבישים ונסיעות), ו"מותקפת" על־ירי גורם פטאלי המווהה עם אסון בכלל ומוות תחושת חוסר בפרט. כעבור מעלה אחת (= יום אחר) עובר האופק למול חדש (= מצב חדש) – למול סרטן (בית, ארמה, רגשות שיצאו מכלל שליטה). אונים ויאוש מנקודה זו ואילך הארועים מחריפים כתאוצה גוברת והולכת. המולירים שנאה ויצר נקם. הם מונהגים ע"י אינסטינקטים

הנסחף בורם

לאכרן החושים. זו

חולשתם, וזה גם

אנחנו, מצד שני,

מנהיגות; מפוצלת,

יעילה. שני כוחות

שמנטרלים זה את

סובלים מעודף

משותקת ולא

זה, וביחד –

הממשלה.

אך ראשית: הגורמים המעורבים בסכסוך. המתקוממים, המיוצגים על־ירי מול סרטן, מאופיינים על־ירי רגישות מופרות, תואשת חוסר אונים ויאוש המולירים שנאה ויצר נקם. אין הגיון, אין סדר, אין הנהגה. הם מונהנים עליידי אינסטינקטים פרועים, כעדר הנסחף כורם רגשותיו עד לאכרן החושים. זו חולשתם – וזה גם כוחם. פרועים, כעדר

כנלל העדר חשיבה מפוקחת, הם אינם חוששים מתוצאות מעשיהם ומסכנים את עצמם ואת כני משפתותיהם כמתוך היסחפות אמוק. הם "יצירתיים": בהעדר מחסומים של תכתיבים מריניים ובריתות קואליציוניות, בהעדר מגבלות חוסי מוסר ואנושיות, הם נישאים על גלי הרגש לכל מעשה ומקום לשם מוביל אותם הרמיון. דם "חופשיים" לשרוף, להרום, לרצוח ולהתאבר - כולם ביחר וכל אחר לחור, כאשר השנאה ותאוות הנקם נדולות אפילו מהכמיהה

ך זה התחיל: משאית ישראלית שעמרה להיכנס לתחנת

דלק חסמה את הכביש. רכב שהחזיר פועלים ערביים לעוה

– התנגש בה. התאריך היה 8.12.87, השעה – 17.25. ביום

הצכנו את ההורוסקום לרגע התאונה, שכן זה היה הגפרור

אז מה יהיה

מפת האינתיפאדה

להשיג את היעד המוצהר. אנחנו, מצר שני, סובלים מעודף מנהיגות; מפוצלת, משוחקת ובלתייעילה. כירון, המייצג את המנהיגות שלנו, ניצכ מול שני כוכבים בעלי תכונות סותרות (אורנוס וסטורן): האחר בעל איראולוגיה פנאטית, שואף לפתרונות רדיקאליים, מייריים וחסרי פשרות; השני – ככד, מאוכן, נוקשה וחרד מכל מהלך יוצארופן או נאור. שני הכוחות מנטרלים זה את זה, וביתר – הם מנטרלים את

באשר לעם ישראל -- הוא מיוצג על־ירי כוכב אחר, ממוכן לא פתות: זהו נפטון האשלייתי, הכוזב, המלבין את המציאות או משחיר אותה, אך לעולם לא מראה אותה כמות שהיא. עם ישראל מסלה את עצמו שהוא ניצב בפני מיטרד שיפחלק איכשהו, מחישהו... מעצמו או בעזרת ממשלה צולעת ובלתי יעילה

הפתרונות המוצעים ואלה המיושמים בשטח יפשטו את הרגל. מי שמרכר על משא ומתן (ללא צערי ביניים ונקיטת אמצעים נוספים), בין אם כוונתו לשיחות ישירות תחת שמשיית האחווה ההדרית, ובין אם כחסות מטרייה בין לאומית – אינו יורע מה הוא

אין, לפוצת בשלב זה, עם מי לדבר. ערביי השטחים נחלקים לאלה המטרבים ולאלה הפוחרים לרבר. בהערר הנהגה חוקה שתוכל לקכל החלטות וגם לאכוף אותן – תמשיך שנאת המתקוממים להוין עצמה עד לטירוף, ושום מנהיגות – ערכית מקומית, ערכית חיצונית נאורה, אש"פית או ביךלאומית – לא תוכל להרור מכער לחומת השיטנה המשתוללת.

מי שתושב שהתתקוממת "תתעיין" וחנווע מעצמה - טועה אף הוא. האינתיפארה מתפתחת ליותר מאשר עצמאותו, ותהווה יותר מאשר אמצעי לפורקן יצרים שהצטכרו כמשך שנים. היא נהפכת לעניין של יוסרה הגישה המתפתחת היא מרטור למוח בער ארצנו" לייפרייר מי שלא מח בער ארצנו". זאח גישה שתגביר את נכונות התאברות כקינ השכאנ. ההתקומנות תיצבור עוצטה והיא עלולה ללבוש צורות ודשות ואילה איני רוצה

פתרונות אורים – דרנ או גירוש המוני של מלסטינים – כלל אינם ראויים להתייחסות. כנוסף לאספקסים המוסריים ומכלי להיכנס לפרטים מיותרים, יאמר רק שיפתרונות" מסוג וה ייצרו בעיות העלולות להעמיד בסכנה את עצם קומנו.

הטיפול הנוכחי בבעיח (מאסרים, נרוש, הריסת בתים, בווראי

משליכים אבנים בירושלים (צילום: יוטי זמיר, "טקופ 80")

אינו יכול להיות יעיל. זהו אמצעי ענישה, לא דרך לפתרון. שיטת העונשים היא הנחותה והבלתי יעילה מבין שיטות החינוך. הנענש אינו מתקן דרכיו: הוא יורד למחתרת ומקצין את התנהנותו השלילית. בהורוסקופ אכן ניכר בכירור סבלם של ערכיי השטחים, אך נראה גם שאותו סבל מגכיר את יצר הנקם כמקום לרככו.

כאמור, כל הפתרונות הנ"ל נכשלים. אלא שכיטורנו אנחבו עם הגיוני. גם אלה מבינינו הנצמרים לאקסיומות רגשיות ואמונתיות קיצוניות – מונחים כעצם תיפקורם עלידרי הגיון פנימי. בין אם אתה מאמין כוכותך על כל סמדר של ארץ הקודש, בתוכף צו אלוהי וגם אם זה כרוך בשלטון על מיעוט העחיד להיהפך לרוב או, לחילופין, כגרוש עם שלם מארצו) וכין אם אתה דונל כחזרה לגבולות החלוקה נכפחיר התאכרות פיוית ופוליטית) – יש לך תוכנית פעולה הגיונית: היער ברור, האסטרטגיה מתוכננת וכר. אך כשהניון ניצב מול אנדרלמוסיה משתוללת – הוא מוכס מלכתחילה. אי־אפשר לצפות את מהלכי האויב – משום שאין לו מהלכים: לא ניתן לסמור על מירע מוריעיני, אלא כמירה מוגכלת – משום שהצר השני עצמו אינו יורע מה יעשה בשעה הקרוכה. למוות מטורף תמיד יש יתרון עליפני הגיון ושיטה: הוא פורץ את גכולות ההגיון ומתפור באין סוף שבילים מעוותים ומעוקלים, שהתכונה לא תגיע אליהם.

לכן, מה שנורש לנו עתה הוא ארם נייטראלי ולא מזוהה עם ימין או שמאל), בעל חשינה מקורית, מבריקה ו"מטורפת", שיתקף את הכעיה מוווית חרשה, שימציא מהלך יוצא דופן.

במצבנו, לא ניוושע מהאריה המצרי וכרומה לפרס) שתעוותו מוגכלת בשל רצונו לשאת תן ולהיות פופולרי: גם לא ממאוניים וכמו שמירו, שברגע שופתחות כפניו מספר אופציות כלתי נווקת, הוא תופט מקום טוכ כאמצע וניצמוי אליו עד יעבור זעם. גם שני טיפוסי הרגים והחששן וחמום המוח - כמו רכיו ושרון) לא יועילו כאן, האתר בשל המסגותו והשני בשל הודרותו הפנאטית עם רעיון אחר. אנו זקוקים לחשיבה רכ־צרדית של תאומים או לרעיונות מבריקים נוסה דלי ואת השמות נפקר נא אתם).

אלא מהו גם אם ימצא האיש המתאים, הרי אין לו צ'אנט: שכן כל רעיון, ולו הגאוני ביותר, יתקל כהתננרות מאסיכית של קבוצת כוח כלשהי כמרינה... ויונסל כעודו כאיבו.

בהורוסקום אמנם מסתמנת דרך אפשרית לפתרון, אך תיא עתידה להרגיו כמחצית מבני עמנו ער כרי כך שאיני מעזה אפילו להעלותה על הכתב. אכל משהו נצטרך לעשות. אורת, לפי ההורוסקום, נשלם

מחיר יכר,

רות אלי

51 Biagalo

אסטרולוגיה

מדור זה עונה האסטרולוגית רות אלי 🚗 למיקבץ (המועלה בגורל) שאלות אישיות של קוראי "סופשבוע" בתחומים שונים. קוראים

יחר או לחוד

אני חי בנפרד מאשתי ומחילדים. האם להאבק על התא המשטרתי או ללכת לגירושין? (חשם, הכתובת, מקום הלידה ותאריך הלידה של הקורא ואשתו שמורים במערכת).

אשתך היא אשה גאה וחוקה, המטוגלת להאכק על מטרותיה בעיקשות רבה: אך היא גם רגישה ופגיעה מאוד, לא שוכחת ולא סולחת שום פגיעה ועלכון – אמיתי או מרומה. מאירך, אתה לא תמיד מצטיין בעורף טאקט ולפעמים אתה פוגע בה כנקורות

עצתי לך לא "להאבק על התא המשפחתי" בררכים המקובלות – אך גם לא להתגרש, לפחות לא עד לסתיו 1989. (כמובן שכראי להתייעץ עם עו"ר באם רחיית הפתרון עלולה להזיק לך מכתינה משפטית). אמור לאשתך, שאינך דוחה את עניין הגירושין עקרונית, אך אתה רוצה פסק זמן של שנה כדי לשקול ולקבל החלטה סופית.

מעוניינים מוזמנים לשלוח שאלות מודפסות כמכונת־כתיבה או בכתכ־יד ברור על צידו האחד של הנייר כלבד, לכתובת: רות אלי, מערכת "סופשבוע", "מעריב", ת.ד. 20010 תל־אביב, מיקוד 61200. לשאלות יש לצרף את תאריך הלידה המדוייק של השואל/ת: שנה, יום ושעה, וכן את מקום הלידה. בין מכתבי הפונים חיערך הגרלה, ומדי פעם

יחפרסמו המכתבים שעלו בגורל בצירוף תשובת האסטרולונית. המערכת תכבד בקשות קוראים שלא לפרטם שמות ופרטים מזהים אחרים.

במשך השנה הזו השתרל להיות על תקן של יריר לאשתך: לא להוט ולא מתנכר. אל תנסה לשכנעה לשנות את דעתה, ואל תבטיח לה שבתום תקופת "שביתת הנשק" – תרצה, אכן, לשוב הביתה. אך נסה לשפר התנהגותך באותם התחומים כהם יש לה טענות נגרך... והמנע מהגומה גם כעניין זה.

אם ער תום התקופה הנ"ל לא יחול שינוי – לא תהיה ברירה אלא ללכת לרכ, כתנאי שיוסכם על

(בסמטמבר עד 22 באוקטובר)

מחם לפי שעח. זה זמן שוב לטיולים ולנ"

סיעות. תאישיות שלכם מרשימה את

חסובבים אתכם. בתחום התברחי תחיח

עתה פעילות רבה, אך וזימנעו מביובוזים.

ות פטויימות, אך תנחלו גם הצלחה שתם

צה אחכם על המאמצים. בימים אלה

חוכלו לחשיג דברים באמצעות הקסם

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר)

(22 בנוכמבר עד 21 בדצמכר)

הסדר צורק הן מבחינת הילרים והן מבחינת הימש סיכוייך להגיע להסדר כזה טוכים בהרבה בסתין מ מאשר עכשיו.

הפקת לקחים ושיפור ההתייחסות.

התאמה מהשמיים

שתי שאלות לי, ואודה אם תוכלי לענות על

(חשם, הבתובת, כוקום הלידה ותארין הליה

תודה על האיחולים. לשאלותייך: 1. אכן פיימה,

לכן, אם את רוצה בכן זוג מתאים - הפשי אה הארם, לא את המול.

עקרונית, יש לכם הנתונים להיות זוג שב לם

בראי להשקיע מאמץ נוסף להצלת הקשר אך הע חייב להעשות בטאקט, בסבלנות וללא לחץ, תוך

שתיחן: האם יש עלי השפעות של כולות אוים (סרט למזל שלי) ואם כן, מה חם? בני אילו מולח מתאימים לי ודואם ישורתי ילחמשי אותם כיצונ גם לאחל חצלחה למדור חחרש - מאת טואה

של הקוראת שמורים במערכת.

במפה שלך, השפעות של מספר מזלות נוספים. החשוכים שבהם: מאזניים, עסרב, גרי ורגים. המאניים מחוק את חוש הצרק שלך: העקרב והרגים מעניקים לך רגישות, סגיעות וקיצוניות: והגרי יוצר אצלך שמץ של ביישנות, שאת מחפה עליה בחינך וברבורך השמי

תשובתי זו מכילה כתוכה ראשית תשובה גם לשאלתך השניה. לא ניתן להתאים לך בן מול מטיים, שכן אצל רוב בני הארם קיים צירוף של מולות אתים. מוטב שנתרכז בסוג הגבר המתאים לך. עליו להיות אחראי ונאמן, שכן אינך טיפוס אמהי הפורש חסת על גברים – עליך להעריך את כן זוגרו הוא צריך להיוה איש שיחה מעניין, בעל אופקים רחבים, שיקה אחר למקומות מעניינים ויספק לך חוויות מרגשות: ועלי לחעניק לך מירה מספקת של הופש, כך שלא הרגיש

דות אלי

תחזית לשבוע שבין 15 ל־21 ביולי

דגים

בימים אלת יהיו הוצאות כשפיות בלתי צמויות. מוטב לבלות רגעים שקטים בבית, בחברת מישחו אחוב. עם זאת, תמצאו השבוע דרכים לשפר את הכנסת" כם. כדאי לחיזחר ממני מישחו שמוסה

אריה

לחערים עליכם.

(23 ביולי עד 22 באונוסט סשיים מסויימים עלולים להתנלע חשבוע ביחסים עם ילדים או הורים. נסו למנוע את המתיחות בכך שלא תמעקשו יותר מדי על עמדתבם. בתחום החברתי, אתם האישי שלכם. מישחו קרוב עלול לחיות מרשימים עכשיו את חסביבה. קבלו הצד - תובעני מדו. עות לבילוים.

בתולה

(23 כאונוסט עד 22 בספטמבר) בודות יד עשווים לתעסיק אחכם חשבוע. בילויים.

אתם זקוקים עכשיו לזמן בשביל עצמכם, יציגו לכם דרישות רבות. בתחום הקויירה צמויות והשות טובות. חיקונים בנית וע" מלק דדול מומוכם. אין לערב עסקים עם בימים אלת כדאי לארת כבית חברים ומב: "לרבוק בעובדות. חקידו לעמור בימים אלת כדאי לארת כבית חברים ומב: "לרבוק בעובדות. חקידו לעמור בימים אלת כדאי לארת כבית חברים ומב:

8102010 52

(בדצטבר עד 19 בינואר 22

שפגשתם דרך העבודה. הקסם תאישי שלכם יוצר הזרמנויות ום בתרוום הקריי־ וה, אך עלולים לחיווצר קשיים בקשר לחשבונות ועוייני כספים משותפים.

בתחילת השבוע יהיו בעיות שיפריעו לכם לחיפגש עם מישחו אהוב, אך בחמי

שר צמויים רגעים נחמדים בצוותא. בת־ תום התברתי אתם עשויים להכיר אנשים חדשים. זה זמן לטפל בעניוני וושבונות.

- (20 בפברואר עד 20 במארט) אין לכם עדיין כל התשובות לבעיות מתחים עלולים להיווצר עכשיו עם שותף השבוע הצטרכו העבה שבלמת כת לחוד המטרידות אתכם, אך בתחום הרומנטי בעניין הקשור ברכישה הפץ מקוזים. אם מורד עם המוזויות של אנשים משוישים שורות הרמוניה, זוה זמן טוב לבלות יחד. תקדישו השבוע תשומה לב מיוחדה בקרבהכם, עלולות להיות כמה איזניות עיסוקים אינטלקטואליים יהבעו השבוע לעסקים, תוכלו לחשיג אה המתחרים, בהקשורה. בשיחוה עם אחרים מולף חלק דול מומנים אנו לשבי שהבים ביי רום עטקיים.

(21 במארס עד 19 באפריל 21 שינוי בתוכניות ישבש את סדריהים של

כם, אך בקופו של דבר העניינים יונהא בצורת משמחת. השכוע צפויות הושחר ויות מעניינות בתחום הרומושי. יחוכן שיי ול בחברת המשפחה וחעמקה היחקים

(20 באתרול עד 20 במאי) בתחילת חשבוע ייראה לכם שעווה תבית אינם מסחדרים, אך חמצג ישתבה בהמשך. זה זמן טוב לאירות ולקיות מו גם לכיצוע שימוצים. קרוב משוחה עשי לבקש מאתכם טובה - כדאי לחיפות.

(21 בבשו עד 20 ביוני)

עושר: MIL CHARLETTE

שי: שמן כותנה לטיגו

חינם: חוברת תשבצים

שליצהר

בישול:

אוכוה:

מילאנו:

אירוח: THE WARRY LAND OF THE PARTY מנהגים: CHANCE THE LAND םומים:

וריון 257, חמון השומים, יודר 1880 פנים במיל המחיר 6 שיח בורי הערם (לפול 1880)

אבות בעל פול

הראש האיור אני עול

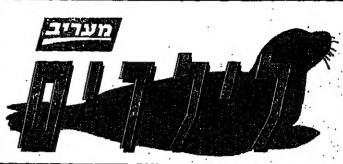
tale la

DAM B'CI

העיבה:

המטרה להגיע

:12

עריכה בת דורה בר עריכה נראפית חוה עילם 15 ביולי 1988 א' באב חשם"ח נליון 344

וְלֹא שֶׁלִי. לִי יַש הָמוֹן בְּעָיוֹת מְשֶׁלִי כְּמוֹ,

לְמָשֶל, מָה שֶׁיַנִּידוּ בַּכָּתָה אָם יַדְעוּ שֶאַנִי

״אָבֶל יוֹאָבִי״, הוּא מַמְשִיךְ בְּשִׁדּוּלְיוּ,

אָם לִיאוֹר לֹא וֵלַךְ לַקּוְיְטְנֶת, הוּא יִשְׁאַר

אָתְּף כָּבִּיִת וְינַדְנָד לְף כָּל סיוֹם. אַתְּה

לא. אָנִי לא צְרִיוּן אָת זֶה. לַמְרוֹת

"אָז מָה אַתָּה רוֹצֶה שֶאַנִי אָעֲשֶׂה"ז

"אולי לְבָּתוֹת הַנִּיד שֶאַתָּת הוֹלַדְּני"

ַסְצִיעַ אַבָּא, "(גַם בָּדאי לְוִי לְשַׁכְגַעַ אוֹתוֹ

"אין:" הָּמָהַ אַבָּא, "מָה סַבְּעָיָה:

תאמר לוֹ, לְמָשָׁל, שַבְּבֶל יוֹם חוּא יוכַל

״בְּודַאי, וְיָבוֹא קוֹמֶם, וְיִהְיוּ טִיוּלִים

ללונה פרק וּלְכָל מִינֵי מְקוֹמוֹת מְעַנְיְנִים

"בּוֹ, בּוֹ, וּמְחַלְּמִים שְׁם שְׁתַּיָה,

שַׁזּוֹכֶּווֹ, מְצַוְבֶּל מְּרָסִים. מָה, אַיוֹזַיּ זוֹכֶר

טוֹב, וְרָאָת שֶׁשְׁכַחְתֵּי כְּבָר. אַכָל זֶה

״וְחוּץ מָגֶּח״, מְלַחְשֵש שַּבָּא אֵל אָזְנִי,

״זוֹ לא קוְטָזָה. זָת מְחַנֶת בְּעִילוּת. אַתָּה

מַבִיןז אַנִי בָּטוּס שָיַש בַּבְּתָּה שֻלְּיִּ טַרְבָּח

הוא צודק, בְּעָצֶם. חָבֶל רַק שְׁתוּא בָּל

יַלְדִים הַהוֹלְכִים גַם הַם לְמַחָנוֹת

בָּוָי מִשְתַּדֵּל לְשַׁכְגַעַ אוֹתִי. אָנִי מַכִּּיר לְפָחוֹת שָנִי חָבֶרִים שֻלִּי, הַפֶּתִים לְלֶבֶת

לְמַחֲוֵה פְּעִילוּת, אֲכָל הַהוֹרִים שֶּלְהָם לא מוכנים לממן להם את זה.

"יַאלְלָה, אַבָּא, אַיפֿח לִיאוֹרו"

רְשִׁם אִיטוֹ אָבִירְם 🗨

פְּעֵילוּת. קַיְטָנְת זֶה לְתִינוֹקוֹתוּ״

נאַרוּחָת קַלְה, וְיֵש מְשְׂחָקִים, וּמִי

אַיף זֶת סָנָת בּשְׁנָה שֶעָבְרָהז״

"לונה פרקו"

נשמע מעוור".

שֶלְפְעָמִים זַה כַּיף לְתְיוֹת אַתִּי.

הולף לקוטוה.

צריף אָת זָהז״

שַּקּיִטְנָה זָה בֵּיף״.

"אַיף"ז אַנִי מִתְּבָּרַץ.

היותן המטריף שלי

מִי מְפַחֵד מִקּיִטְנָה.

קוָטְנָהוּ מָה פָּתָאם, מָה אָנִי, יֶלֶד אָטְוִי סרובש אני נשאר בבית. יש לי המון טת

אָמָא מִתְבּוֹנֶנֶת בְּאַבָּא בְּמַבָּע קַל שֶׁל לְתִתְרַחַץ בַּבְּרַכְּה״. הֹקֶר אוֹנִים. הֵיא לא אוֹמֶרֶת זֹאת, אוּלְם אני יכול לחשבע, שעל שפתיה מונח המשפט השבר: פניד לי בעצמף, מה אני עושה עם סילד האהו

אַבָל לא יַעוֹר לָהַ. סַקוֹין אַנְילא הוֹלָוַי

לשום קיטוה. ושלא תופה למשפיע

עָלַי, אוֹ לְשַׁכְנֵעַ אוֹתִי- אַף אָמָד בּבְּמָת

שֶׁלִי לא חוֹלֵךְ. כָּלֶם אוֹמְרִים שָׁמִי

שעולה לכתה ה׳. אין לו מה לספש

וְּאָיִטְנוֹת. יוֹתַר טוֹב לְשֶׁבֶּת בַּבַּיִת, לִישוֹן

עד מָאָסָר (אָנִי, לְמַעַן חָאֱמֶת, אָנִי אָם

בשש בבקר, ואף פעם לא מצלים לישון

מאָקר יוֹמַר) (לְצְפּוֹת בְּשִׁדּוּנִי הַשְּּלֵוִיוְיָת.

קַלֶּם אוֹמְרִים אָת זֶרוּ בַּכְּתָּה, וְאָנִי לֹא

״יוֹאָבִי״, פּוֹנֶת אַלִי אַנָּא, וּמוֹשֵׁן אוֹתִי

אַל בּין בּרָבָיו שָם. על סבַּרְסָת. לְשִׁיסָה

אַישִית: "שְּׁמֵע, בַּן. אַם לִיאוֹר, אָחִיף

הקטו, ידע שאתח לא הולף לקיטוה, אַתָּרת יוֹדֶע שֶנָּם הוּא לא יִהְנֶח מוּכֶן

לֶלֶכֶת. מה נְעֵשֶׂה אָזז מָה אִמְא תַּעֲשֶׂה

עם שני פרקחים בביתו והוא, הרי. כל בּוֹ אוֹחַב. בְּעָצָם, לָלֶכֶת לְקוֹטְנוֹתו״ אני מתעשש, ומתפוס בתוך עצמי,

מה אַכְפָּת ליז זוֹ הַבְּעָיָה שֶלְּדְ, אַבָּא,

מְרַאנָר, לְלֶבֶרת לְקוֹיְטְוָה. מְח אֲנִי, וּתִינוֹק

בְּכְתָּוֹת ג׳ז אַמָּגא שְׁכְתָּה, בַּנּוּרָאָה, שֶאַנִי קָבֶר עוֹלֶה לְכִתָּה ח׳, ווֶה סְפּוּר אַחַר

"מחשבים זווו"

שלום חבריהו "מָה, בָּאָמֶרג"ו מזה זמן רב שלא פורסם המדור. ועתה – המחשב בחר רק 4 מספרים ולכן ישם "נדאי", מתלחב אַנָא, "ונָם לְרַכָּב עַל חנני מביא לפניכם תוכנית נחמדת ששלח "שני סימנים למשחק, האחד: בויקה אם סוּסִים, וּלְשַׂחַק בְּמַחָשֵבִּים." אלינו אבי סיני מרעננה. התוכניות מיועדת, כאמור, למחשבי I.B.M

מעדת המשחקון: על המשחק לנחש איזה והוא מונח בטור הנכון. מספרים בחר המחשב ב"קופטא חנסתורת" (הערה: הפחשב בותר לעיתים פעפיים את כאשר חם בין 1 ל-6. התוכנית דומה . אותו המספר) למשחק שרובנו מכירים בוודאי, כאשר שיהיוו לכם בהנאה. במקום חמספרים ישנם כפתורים צבעוניים.

תאטרון מהרב"א

כתחילת השבוע הבא יש לנו הודמנות

לחזות בתאטרון לילדים ולנוער בשם:

"מחרב"א". ביום ראשון ח-17.7 בשעח

ו הם בכיכר ספריית בית־אריאלה.

הם יעשו לנו, הילרים, מומע מיוחד.

תיאטרון מחרב"א מופיע לנו ואידנו.

חלק בתקירקס תנפלא של מתרב"א.

אתם בטוון שואלים "מח כל כך נפלאז"

או כבה, יש מופע נחדר של לולימות,

מנטומימה, משחק של מסכות, שחקנים

שמתאום התארכו ונעשו ענקיים בעזרת

חקביים, מופעי ליצנות ובקיצור קירקס

ליצני אמיתני, במיוחד בשבילנו.

אגוקנו חילדים פשוט חלק מהחצגה. אנהנו

חשוב לי מחשב

ורוצים לדעת כנה עודו תכניסה הופשית. אפשר לקחת את אמא ואבא ולהומין

המחשב בכלל בחר אחד מ־4 המספרים

והשניו בול -- אם המחשב בחר את המשר

CLECKEY OFFIWIDTH 40

"TRY"

200 IF T(X)=B(X) THEN B=B+1+T(X)=O+B(X)=O

280 IF B-4 THEN PRINT "! נציחת!" END

שהמשחק הקיש.

"##בול פגיעה###

TO LOCATE 4+TRY, SOIPRINT B" I "P

230 FOR Y=1 TO 4 240 IF G(X)=T(Y) AND T(Y)<>0 THEN P=P+1:T(Y)=0:G0TD 260

פגיעה ו בול 1 ד ו גוב ואו ניסוי

150 IF B(X)<1 OR B(X)>4 THEN 140

20 BIR N(4), 8(4), T(4) 30 RANDOMIZE TIPER 40 FOR X= 1 TO 4

50 R(X) = INT (RND#6) +1

120 FOR X= 1 TO 4

190 FOR X=1 TO 4

220 FOR X=1 TO 4

ISO LOCATE 4+TRY, 7+4EX 140 G(X)=VAL(INPLIT&(1))

40 NEXT X

TO PRINT

100 TRY=1

110 PRINT

180 B=01P=0

210 NEXT X

250 NEXT X

270 TRY=TRY+1 300 BOTO 110

195 T(X)=N(X)

90 PRINT

עידו

לקוראי "מעריב

חברשו "במיסף הספרים: והלקן השני ביום שישי ב"סונשבוע"

לילדים" לכל חילדים שמטלפים למערכת ומתפשים את העוצון שלנוש

חלקן הואשון של עווונו מושיסו גים

אני תושב-שאיציק שיטות ההגנה שלנ

קוראים

ייאִיש שֶלֹא מַכִּירִים"

בְּתְבָה: נָצֵמִי בָּן 191 ציר: מוטי קדר הוצאת: רְכְנּוֹלְד

...במבּי נוְכָּרָח בּיצד בָּחַרָה אִכְא... אָבֶשִּים וּכְשֶּהָנִּיעוּ הַבּיִּתָה (חָצוּ אוֹתוֹ לשנים, היה האבשים בצבע ורדרד הצר ַולא בְּצֶבֶע אָדִם עוו.

אָמָא הָשְּוְחָתוּ אַת הָאָבּשִּים לְּבְנֵי הָאָדֶם. כָּלֶם נְרָאִים אוֹתוֹ הַדְּבָר. מְכָּחוּ כָּלֶם נְרָאִים דּוֹמִים. וּמִבּבְנִים יָכוֹל להְיוֹת בָּהָם מִן הַטוֹב וּמְן הָרע. מוֹ המתוק ומן הפר. אָדְם הנּרְאָה לְףְ נָּתְּמָד מָבָּחוּץ, אולי בְּפְנִים הוּא מְקַנְּל לַעֲשׁוֹת דְּבָרִים רְעַים. כָּזְי מְנָסָה אַמָּא לְלֹמֶּד אָת נְמְבִּי לְהַנְחַר מֶאַנְשִים לא מֻכְּרִים.

אָמָא בִּכְלָלִי הַוְּהִירוּת מִנְנִי הָאָדָם. אַיף אָפְשָר לָרעת מִפִּי לְהַּוְהַרוּ... "זָה בָּאֶמֶת קַשָּה" הוֹדְתָה אִמְא. "לְנוּ, ההוֹרִים, יֵשׁ כְּבָר נְפֶּיוֹן וּבֵינְסִיִם עַד שָתַּהָיִי נְרוֹלָה, עַד שֶתַּכִּירִי הַרְבָּה אָנְשִים (תַּרְבָּשִי נְשִּׁיוֹן בְּעַצְמָדָ, תִּצְטְרְכִי לשאל אוֹתָנוּ ואָנְחְנוּ נַצְוֹר לָן לְהַחָּלִיט עָם מִי אָפְשָׁר לְלֶכֶת וּמִמֵּי לְהַּנְהַר.

אָמָא פְּעָמִים רְבוֹת, הַּוְכִּירָה נַמְכִי לַבָּרָה סָפֶר מְקוֹרִי הָעוֹסֵק בְּנוֹשֵׂא שָׁצָדִיוּן לא טפל - כְּלָלִי זְהִירוּת מָאַןשִים שָלא מְבִירִים. הַקְּבֶּר מַעְבִיר מְקַר הַמְכַּוֹן אָת

הילד לבקש רשות מהמבנרים ומעניק לוֹ הַתנּפוּת חָנְיָתִית חָזָקָה שֶׁל פְּנִישְה עם עַבְדּוֹת הַּחַיִּים בְּאָמְצְעוּת סְפּוּר. בְּיַחָד עָם זֶה נְרְמָז לַיָּלֶד שֶׁיְבוֹא הַיּוֹם בּוֹ יוכל לְפַתַּח בְּעַצְמוֹ אַבְחָנָה שֶל טוֹב וְרַע וַיַּחָלִיט לְבֵר בְּמִי לְבְּטֹם. השַּמֶר בָתוּב טוֹב וּמְצוְיַוַ. חָבָל רַק

שַלא זְכָה לְעִבּוּד נְרָאנִי מְכָנָד יוֹתַר. בת־דוֹרָה

מִי אַתָּה, יֶלֶדיּ כל זאת נמצא דְּטַבֶּר אַטְוֹ – בּעַל בריכה קשה ובו 32 עמודים. בַּשְּבֶּר מְסָפָּר אַידְ מִסְבִּירָה בַּמְבִּי לְּנְגֵי חָצִי שָׁנָה מְצָאוּ שוֹטְרִים כְּצְיִרְוּ לַבָּבָה אָת כָּל הַרְבָרִים שֶׁלְמְדָה אוֹתָה חואָרֵז שַּבְמְקַסִיקוֹ יֵלֶד בָּן 7 מְשוֹטֵט בְּרְחוֹב. הוּא לא יָדע לְהִנִיד אָפַלוּ אַת שְׁמוֹ. הוא הָיָה עִיף וְרְעַב. הַשׁוֹטְרִים

שָׁמוֹ לַב שַׁהַיֵּלָד מַעָדִיף אֹכֵל אָמִריקני הקבורגרים וצייפס – על פני אכל מָקְסִיקוי. הם גם שְׁמוּ לב שהִילֵד שוֹלֵט בְמִשְּׁחָקִי מָחְשב אָמִריקּוְיִים וְהוּא גַם מִתְמָצָא היטב בָכֶּסף הָאָמֶריקָנִי. מְן הָעַכְדּוֹת הָאלָה הם אָת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶה שָהַסְבִּירָה לָה הָסִיקו שהוא יַלָּד אָמִריקני. שהְלַּדְּ לְאַכוּד וְחָצָה בְּטְעוֹת את הַנְבוֹל לְמֵּקְסָיקוּ. הם העֶבִירו אותו לְתִבְּרִיהִם השוטרים באל־בָּסוֹ, עִירָה השוֹבנת מעבר לנכול מָקְסיקו. בְטָקְסִס

הַסְמוּכָה וֹטָקָסָס היא אַחָת מִמְדִינוּת אַרְצוֹת הָבְּרִית). מַאָו מְנָסִים הַשׁוּטְרִים בָאל־בָּסוֹ לפענם את התעלומה: מי הילר הוהו אָבְל הִם אַדִּין לֹא יוֹדְעים מִי הוּא. הַילד מְנַפֶּה לַעָּוֹר לָהִם ולְעַצְמוּ. אָבָל הוא בְּמְעֵט שָאינוֹ מְסָנֶל לְדְבֶר. במְקום לְדָבֶר הוא מְצֵיר – וְרֹב חוְמֵן הוא מְצֵיר מְטוֹס קָטְן הַמְתְרָסָק אָל הַקּרָקע.

משחעשעים

תַּשְבֵּץ לָבָּן

קַמשְּבְץ זָה עַלַיבָם לְמַלֵּא בְּאוֹתינה

קדי לְהָשֵל אָת הַפְּלָאָכה מוּבָא בְצֵד

אותיות הפלת הפבקשת, כך שעליבם

קאָן: ז. מראָת מְתוֹף שֵּנָה (4) כָּן זונ

לְאַשָּׁה (3) 2. "מְסוּךְ" בּעַלֵי חַמּם (4)

נמְצָא מַאָּתוֹרֵי הַנוּף שֶׁל בּע״ח (3)

קל הודרה מקפר הקציין את מקפר

את המשבצות הלכנות וגם את

סַמְשְּנְצוֹת הַשְּׁמוֹרוֹת.

למצא צת מקומה.

ליאורה עיני

7. מַאָּכָל צוֹנן (5) לוֹהט (2) 8. פְּרִיחָה (5) מְלָת שָאלָה (2)

ב. אָמָת, עָם (4) בּע״ה נאַמָן לָאָרְם

ג. מְחוֹל וִינְאִי (3) מַבְּלִין סְמִּוֹסְיף טעם לנלידות ולשנות (4) ד. ופְרָשֶׂת על שַלְחָן (3) הַרְאשוֹן בְּקַלְם הַקּוֹלוֹת.

n. er (8) ו. צפור טָדֶף (2) מוֹכֶר בְּשְׂר (3) ז. בָּאָשְכֹל (ג) מִשְּׁמִתְף בַּמְּלְחָמָה (4) ה. בגד (4) עליה משחקים

פחרונות נא לעולות למעריב לילדים ת.ד 20044 ח"א כוכב שבים פרק 39 כחב וצייר אורי פינק

Binealo 54

עַכְשָו מְנָסִים אַנְשִי חיל הָאָויר הָאְמִרִיקָנִי לְנָלּוֹת אָם התְרָסָק מְטוֹס

קטן לפני כחצי שנה בסביבות הנכול הַמְּקְטִיקְנִי. יתָכָן שְׁהַיֵּלִד הְחָמוד הַוּה הָיָה בַמְטוֹס עם הוֹרָיו, הַמְטוֹס התְּרְטֵק. הוְרִיו נִהֹרְנוֹ וְהוֹא הַיְחִיד שוצל. יתכן שבנְלל ההלם מן הָאָסון הוא פשוט שכח לדבר ושכת אפלו את

נְכון שוָה סְפור עָצובו אָכְל אוּלִי יָהָיָה לְספור הַוָה סוף טוב: הְשוּטְרִים מְפִיצִים עַכְשָו את חְמוּוְתוּ של הֵילִד בָּבֶל רַחָבִי אַרְצוֹת הַבְרִית וְהַכֹל מְקוִים שַמִישָהוּ יָזָהָה אותוֹ – קרוב משְּנְתָה או שכן. או אולי ילד מן הכתה שלו. אם יוהו אותו, נודיע לכם.

2. כת זונתו שָל הַסוס (4) בְּתוֹכו (2) 4. מקוה מים ענקי (2) בלכד (2) 5. אות בא"ב' (2) מְקוֹם מַסְתְּר (מאור (2) 6. הן (2) חרק כית קטן ומעופף (4)

מְאָנְרָ: א. רוח מְּוְרְחִית דְרוֹמְית חַמְּה הַנושְבָת בְּאַזור יָם הַתִּיכוֹן (5) מְתְרוֹמֵם

הַשְּׂחָקָנִים (בּ) כין הפוחרים יערל מחשב כיס

מימי

55 Hipeolo